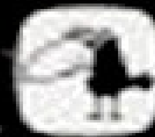
Philip K. Dick

Alfa Ayının Kabileleri

METİS BİLİMKURGU

Philip K. Dick

Alfa Ayının Kabileleri

Çeviren: Tuna Erdem

Bilimkurgu: 33
Metis Edebiyat Dizisi

Alfa Ayının Kabileleri
Philip K. Dick

Özgün adı: Clans of the Alphane Moon

Birinci Basım: Mayıs 2002
Yayın Yönetmeni: Bülent Somay

Kapak Tasarımı: Emine Bora
Kapak Resmi: Tim White'ın bir deseninden kolaj

Tarayan: Mursa
Düzenleyen: Aytor

ISBN 975-342-362-4

PHILIP K. DICK

Philip Kindred Dick, 1928'de doğdu. Hayatının büyük bölümünü Kaliforniya'da geçirdi. Bir plakçı dükkânı işletmesi ve radyoda klasik müzik programları yapması dışında, başlıca uğraşı yazarlık oldu. Kırka yakın bilimkurgu romanı dışında ana akım romanları da yazdı, ancak pek başarılı olamadı. Ölümünden sonra beş cilt halinde toplanan yüz civarında öyküsü vardır.

Yayımlanan ilk romanı Solar Lotteryüti (1955, Uzayda Suikast, Okat). Bunun ardından The World Jones Made (1957, Yaratılan Dünya, Okat) ve Gökteki Göz (1957, Metis 1997) gelir. Dick’in ilk romanları "gerçeklik" kavramının sorgulanması üzerine kuruludur. 1960'ta yazdığı Vulcan'ın Çekici (Metis, 1998) insan/bilgisayar çelişkisi üzerine kurulmuş, teknoloji karşıtı sayılabilecek bir denemedir.

Ridley Scott tarafından Blade Runner adıyla filme alınan (1982) Do Androids Dream of Electric Sheep? (1968, Bıçak Sırtı, Kavram), insan/robot ikileminden hareket ederek bu ikilemi reddeden ve "insan"ın ne olduğunu sorgulayan önemli bir felsefi romandır.

Dick'in 1965'te yazdığı "We Can Remember it for You Wholesale" ("Sizin İçin Topyekün Hatırlayabiliriz") öyküsü de Paul Verhoeven tarafından 1990'da Total Recall adıyla filme alınmıştır. Bu iki film günümüze kadar yapılmış en iyi BK filmleri arasında ilk sıraları paylaşmışlardır. 1970'ten sonra romanlarında giderek artan ölçüde teolojik temalara yer veren Dick, 1982'de öldü.

Diğer önemli romanları arasında Martian Time-Slip (1964, "Mars’ta Zaman Kayması"), The Penultimate Truth (1964, "Sondan Bir Önceki Hakikat", The Three Stigmata of Palmer Eldritch (1965, "Palmer Eldritch'in Üç Bilmecesi") ve Ubic (1969) sayılabilir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Gabriel Baines, saldırıya uğrama ihtimalini hesaba katarak, yüce divan odasına kendinden önce Man yapımı simulakrumunu yolladı. En ince ayrıntısına kadar Baines'e benzeyecek biçimde, maharetle tasarlanmış olan simulakrum, yaratıcı kabile Manlar tarafından üretildiğinden, birçok işin altından kalkabilmekteydi ama Baines onu sadece savunma amacıyla işe koşuyordu. Kendini savunmak Baines'in yegâne yaşama amacı, ayın kuzey ucundaki Adolfkent'te yaşayan Para kabilesi üyeliğinde hak iddia edebilmesinin biricik nedeniydi.

Kuşkusuz Baines defalarca Adolfkent'ten dışarı çıkmıştı ama bir tek burada, Para yerleşiminin dayanıklı duvarlarıyla çevrelendiğinde kendini güvende, ya da hiç değilse görece güvende hissedebiliyordu. Bu da, Para kabilesi üyeliğinde hak iddia etmesinin, düzmece, görülüp görülebilecek en sağlam, en sarsılmaz ve en dayanıklı kentsel yerleşim bölgesine girebilmek için uydurulmuş bir taktikten ibaret olmadığının kanıtıydı. Baines'in içtenliği şüpheye yer bırakmıyordu... Sanki onun içtenliğinden sual olunabilirmiş gibi.

Heblerin aşağılık barakalarına yaptığı ziyaret vardı örneğin. Kısa bir süre önce, bir çalışma tugayının kayıp üyelerini aramak için gitmişti oraya; tugay Heblerden oluştuğuna göre dağılıp, Gandiköy'e geri gitmiş olacaklarım düşünmüştü. Sorun, tüm Heblerin birbirlerine benzemesi, ya da en azından Baines'e öyle gelmesiydi: hiçbir karmaşık işleme konsantre olamayan, sürekli kıkırdayan, kir pas içinde kıyafetlerle dolaşan, kambur, kirli yaratıklar. Kol gücünden başka hiçbir şeye yaramazlardı. Gelgelelim Manların saldırganlıklarına karşı sürekli savunmalarını sağlamlaştırma gereği doğduğundan, kol gücü ihtiyacı had safhadaydı ve hiçbir Para elini kirletmeye yanaşmazdı. Her neyse, Baines Heblerin harap haldeki barakalarının arasındayken katışıksız bir dehşete düşmüş, insan yapımlarının en derme çatması olan bu yapıların arsında sonsuz bir teşhir edilmişlik duygusuna kapılmıştı. Burası karton evlerden müteşekkil koca bir çöplükten başka bir şey değildi. Gelgelelim Heblerin bu duruma hiçbir

itirazı yoktu, huzurlu bir denge tutturmuş, kendi pislikleri içinde yuvarlanıp gidiyorlardı.

Bugün, burada, yılda iki kez tüm kabilelerin temsilcilerini bir araya getiren divan toplantısında, kuşkusuz Heblerin de bir sözcüsü hazır bulunacaktı. Para'lar adına konuşurken kendini kelimenin gerçek anlamıyla kokuşmuş bir Heb'le aynı odada oturur bulacaktı. Bu da önündeki görevin saygınlığına gölge düşürmekteydi. Büyük olasılıkla bu yıl da Hebler adına karman çorman saçlarıyla şişko Sarah Apostoles hazır bulunacaktı.

Ama Man temsilcisi daha meşumdu, zira her Para gibi Baines'in de, her Man'dan ayrı ayrı ödü kopuyordu. Manların acımasız şiddeti onu şoke ediyordu. Bu şiddete anlam veremiyordu; öylesine amaçsızdı ki. Yıllarca, "Bizi düşman belledikleri için böyleler," deyip geçmişti ama bu onları açıklamaya yetmiyordu. Şiddet, Manlara zevk veriyordu. Eşyaları parçalamaktan ve insanların, özellikle de kendisi gibi Paraların gözünü korkutmaktan sapkınca bir tat alıyorlardı.

Baines, tüm bunları bilmenin pek bir faydasını göremiyor, hâlâ Man temsilcisi Howard Straw ile kaçınılmaz karşılaşmasını düşündükçe soğuk terler döküyordu.

Astımlılar gibi hırıltıyla soluyan, Baines benzeri suni çehresinde sabit bir gülümseme taşıyan simulakrumu geri geldi. "Her şey yolunda efendim. Öldürücü gaz yok, tehlikeli oranda elektrik yok, su sürahisinde zehir yok, lazer silahları için kullanılabilecek gözetleme delikleri yok. Güvenle girebileceğiniz önerisini ilgilerinize sunarım." Simulakrum takırdayarak durdu ve sessizleşti.

"Yanına yaklaşan olmadı mı?" diye sordu Baines tedbirli davranarak.

'Henüz içeride kimse yok Tabii yerleri süpüren Heb'i saymazsak," diye cevapladı simulakrum.

Baines yaşam boyu geliştirdiği savunmacı kurnazlıkla gayri ihtiyari kapıyı sadece amacına hizmet edecek kadar araladı ve içerideki Hebe kaçamak bir bakış fırlattı.

Söz konusu Heb erkekti ve ağır ağır, monoton bir tempoyla yerleri süpürmekteydi; yüzünde mutat, sanki yaptığı işi eğlenceli buluyormuş gibi aptal bir gülümseme vardı. Büyük olasılıkla daha aylarca hiç sıkılmadan bu işe devam edebilirdi. Hebler bir işten asla bıkmazlardı zira çeşitlilik kavramını anlamaktan bile acizdiler. Tabii, diye düşündü Baines, basitliğin de bir erdemi var. Mesela, şehirden şehre dolaşarak, gittiği her yerde

zararsız Heb kişiliğinin sıcaklığını yayan ünlü Heb azizi Ignatz Ledebur'dan etkilenmişti. Nitekim bu Heb de tehlikesiz bir adama benziyordu...

Üstelik hiç değilse Hebler, hatta azizleri bile, Şiz mistikleri gibi seni kendi dinlerine döndürmeye çalışmıyorlardı. Heblerin tek istediği kendi hallerine bırakılmaktı, yaşamla uğraşmak istemiyorlardı ve her geçen yıl yaşamın karmaşıklıklarından biraz daha vazgeçiyorlardı. Sebzeye dönüşüyorlar, diye düşündü Baines, ki her Heb'in ideali de buydu.

Lazer tabancasını kontrol edip, çalıştığını tespit eden Baines, içeri girebileceğine kani oldu. Temkinli adımlarla divan odasına girdi ve bir sandalyeye yerleşti. Sonra aniden yerinden fırlayıp başka bir sandalyeye oturuverdi, ilki pencereye fazla yakındı, orada oturursa dışarıdaki herkes için kolay bir hedef olurdu.

Öteki temsilcileri beklerken vakit geçirmek için Heb'le dalga geçmeye karar vererek, "Adın ne?” diye sordu.

"J-Jacob Simion," dedi Heb, standart ahmakça gülümsemesine ve süpürme işine ara vermeksizin. Bir Heb hiçbir zaman alaya alındığını anlayamaz. Dahası anlasa bile umursamaz. Her şeye karşı umursamazlık Heblerin yaşam biçimidir.

"İşini seviyor musun Jacob?" diye sordu Baines bir sigara yakarken.

"Tabii," dedi Heb, sonra da kıkırdadı.

"Hep yerleri mi süpürdün bugüne kadar?"

"Ha?" Heb'in sorulan soruyu anlayabilmiş gibi bir hali yoktu.

Kapı açıldı ve içeri, yeşil gözleri parlayan, yuvarlak yüzü kızarmış, kolunun altında çantasıyla nefes nefese kalmış Poli delegesi Annette Golding girdi. "Geç kaldığımı sandım."

"Hayır," diyen Baines, sandalyesini çekmek üzere ayağa kalktı. Bu bahaneyle işinin ehli gözlerle kadını süzdü ve yanında silah getirdiğine dair hiçbir iz bulunmadığını tesbit etti. Gene de ağzında, dişetlerine yapıştırılmış, içi zehirli sporlarla dolu bir kapsül bulunduruyor olabilirdi. Yeniden oturacağı zaman, devasa masanın öbür ucunda bir yere yerleşmeyi tercih etti. Mesafe ... hayli belirleyici bir faktördü.

"Burası sıcak," dedi hâlâ terlemekte olan Annette. "Merdivenleri koşarak çıktım." Polilerin kimilerinde görülen o sıradan gülümseme yayıldı yüzüne. Biraz kilo verebilse Baines onu çekici bulabilecekti. Aslına bakılırsa halihazırda da An nette'den hoşlanıyordu ve fırsattan istifade erotik tınılarla bezenmiş havadan sudan bir konuşmaya girişmeye karar verdi.

"Annette, çok hoş, rahat bir insansın. Evlenmemen çok yazık. Benimle evlenirsen..."

"Biliyorum Gabe," dedi Annette, "güvende olurum. Odanın her köşesinde turnusol kâğıtları, atmosfer çözümleyiciler durmaksızın işlemekte, topraklayıcılar, her ihtimale karşı ışın yayan makineler..."

"Ciddi olalım," dedi Banes bozulmuş bir ifadeyle. Annette'in kaç yaşında olduğunu tahmin etmeye çalıştı, yirmiden fazla olamazdı. Tüm Poliler gibi çocuksuydu. Poliler büyümüyor, sabitlenemiyorlardı. Zaten Poli olmak, plastik bir çocukluğun süregitmesi değilse neydi ki? Ne de olsa çocuklar, aydaki tüm kabilelerin çocukları, Poli olarak doğuyor, Poli olarak ortak okullarına gidiyor ve on ya da on bir yaşlarına kadar ayrıştırılamıyorlardı. Annette gibi bazıları ise hiçbir zaman ayrıştırılamıyordu.

Annette çantasını açıp bir şeker çıkardı ve hızla yemeye başladı. "Kendimi gergin hissediyorum," dedi, "bu yüzden yemeliyim." Şeker torbasını Baines'e de uzattı ama o teklifi geri çevirdi - içinde ne olduğu belli olmazdı. Baines'in sırf içinden gelen basit bir istek yüzünden otuz beş yıldır korumayı becerdiği yaşamını kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Eğer bir otuz beş yıl daha yaşamak istiyorsa, her şey hesaplanmalı, önceden düşünülüp taşınılmalıydı.

"Herhalde Şiz kabilesini bu yıl da Louis Manfretti temsil eder," dedi Annette. "Ondan hoşlanıyorum. Hep söyleyecek ilginç bir şeyler bulmayı beceriyor. İlkel yaratıklara ilişkin tüm o hayaller. Dünyanın ve gökyüzünün yaratıkları, yer altında savaşan canavarlar..." Düşünceli düşünceli bir parça sert şeker emdi. "Şizlerin gördüğü hayaller gerçek mi dersin Gabe?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi Baines.

"Öyleyse neden hep bunlara kafa yorup, bunlardan söz ediyorlar. En azından onlar için gerçek olmalı."

"Mistisizm," dedi Baines küçümseyerek. Burnuna doğal olmayan bir koku, tatlı bir şey çarptığından irkilip ortalığı kokladı. Kokunun Annette'in saçından geldiğini anlayınca rahatladı. Yoksa, tam da bunu düşünmesini mi sağlamaya çalışıyorlardı? Yeniden dikkat kesildi. Hiç de içten olmayan bir tavırla "Parfümünü sevdim," dedi. "Adı ne?"

" Vanşi Geceler" dedi Annette. "Buradan, Alfa II'li bir seyyar satıcıdan aldım. Bana tam doksan papele mal oldu ama değdi doğrusu. Sence de öyle değil mi? Bir aylık maaşım." Koyu renk gözleri hüzünlüydü.

"Evlen benimle," diyerek Baines yine sazı eline aldı, ama aniden sesi kesiliverdi, zira Dep temsilcisi kapıda belirmişti. Eşikte dikilen Dep'in,

korkuyla çarpılmış içbükey yüzünde parlayan gözleri, Baines'i adeta kalbinden vurup geçmişti. Zavallı Depe acısa mı, yoksa doğrudan aşağılasa mı karar veremeyen Baines, "Aman Tanrım," diye inledi. Ne de olsa Dep silkinip kendine gelebilirdi. Aslında tüm Depler biraz cesaretleri olsa silkinip kendilerine gelebilirlerdi, ama Güneydeki Dep yerleşiminde cesaretin zerresi bulunmazdı. Bu Dep'teki cesaret yoksunluğu ise elle tutulur düzeydeydi. Kapıda duraksadı, içeri girmeye korkuyordu korkmasına, ama o kadar kaderine boyun eğmiş bir haldeydi ki her şeye rağmen bir saniye sonra içeri girecek, tam da korktuğu şeyi yapmakta ısrar edecekti... Halbuki aynı durumda bir Ob-Kom olsa, içinden ikişer ikişer yirmiye kadar sayar sonra gerisin geri dönerek tabanları yağlardı.

"Lütfen içeri gel," dedi Annette, yılanı deliğinden çıkaracak kadar tatlı bir sesle. Sonra bir sandalyeye işaret etti.

"Bu toplantının ne anlamı var ki?" dedi Dep, ağır ağır, umutsuzluktan iki büklüm halde içeri girerken. "Birbirimizin gözünü oymaktan başka bir şey yapamayacağız. İtişmek için toplanmanın anlamını göremiyorum." Gelgelelim, teslimiyetçi bir edayla yerine yerleşmeyi de ihmal etmedi ve başı öne eğik, elleri amaçsızca kenetlenmiş bir halde oturdu.

"Ben Annette Golding," dedi Annette, "Bu da Para Gabriel Baines. Ben Poli'yim. Sen de Dep'sin değil mi? Gözlerini yere dikişinden anlaşılıyor." Sempatiyle güldü.

Dep ağzını açmadı, adını bile söylemedi. Baines, Deplerin konuşmakta zorlandıklarını biliyordu. Konuşmak için gerekli enerjiyi toplamak onlara zor geliyordu. Bu Dep büyük olasılıkla geç kalırım korkusuyla erken gelmişti, aşırı tedbirlilik Deplerin tipik özelliklerindendi. Baines, Deplerden hoşlanmıyordu. Ne kendilerine bir faydaları vardı ne de öteki kabilelere. Niye ölmüyorlardı ki? Heblerin aksine işçi olarak bile kullanılamıyorlardı; tek yaptıkları umutsuzlukla yere uzanıp, boş gözlerini gökyüzüne dikmekten ibaretti.

Baines'e doğru eğilen Annette kısık bir sesle, "Onu neşelendir," dedi.

"Daha neler," dedi Baines. "Bana ne. Böyle olması kendi suçu, istese değişebilirdi. Biraz çaba gösterse iyi şeylere inanabilirdi. Onun gibilerin durumu hepimizinkinden daha kötü değil, hatta solucan hızında çalıştıkları göz önüne alınırsa hepimizden daha iyi durumda sayılırlar... Keşke ben de ortalama bir Dep kadar az çalışsam da yanıma kâr kalsa.

Tam o anda kapıdan içeri uzun boylu, orta yaşlı, uzun gri bir paltoya bürünmüş bir kadın girdi. Bu, Ob-Kom Ingred Hibbler'di. Kendi kendine

mırıldanarak sayı saymaya, masanın etrafında daireler çizmeye ve sırayla her bir sandalyeye dokunmaya başladı. Baines ve Annene kadının işini bitirmesini beklerken, yerleri süpüren Heb başını kaldırıp kıkırdadı. Dep ise boş gözlerle yere bakmaya devam en Sonunda Bayan Hibbler nümerolojik açıdan tatmin edici bir sandalye bulmayı başararak kaskatı bir halde sandalyesine yerleşti; bitiştirdiği ellerinin parmakları hızla hareket ediyor, adeta görünmez bir korunma perdesi örüyorlardı.

"Park yerinde Straw'la karşılaştım," dedi, içinden saymayı sürdürerek. "Man temsilcisi. Iğ, iğrenç bir adam, az daha beni eziyordu. Şey yapmam gerekti..."

Aniden durdu. "Boş verin ne yaptığımı, ama bir kez teninize işledi mi kokusundan kurtulmak hiç kolay değil." Titredi.

Annette, "Eğer bu yılki Şiz temsilcisi yine Manfretti ise büyük olasılıkla, kapıdan değil pencereden gelecektir," dedi ortaya. Şen bir kahkaha attı. Yerleri süpüren Heb de kahkahasına katıldı. "Tabii Hebi de bekliyoruz," diye ekledi Annette.

"Gandiköy d-delegesi benim," dedi Heb Jacob Simion, süpürgesinin monoton ritmini bozmadan. "B-beklerken yerleri s-süpüreyim dedim." Saf bir gülümsemeyle etrafına bakındı.

Baines içini çekti. Heb temsilcisi bir odacıymış. Eh bunda şaşacak bir şey yok, hepsi böyle zaten. Gerçekten odacı olmayanlar bile potansiyel odacılar. Demek ki bir tek Şiz ve Man delegesi kalıyor geriye. Howard Straw, park yerinde sağa sola saldırıp, gelen diğer delegeleri korkutmayı bitirir bitirmez burada olacaktı kuşkusuz. Benim gözümü korkutmaya kalkışmasa iyi eder, diye düşündü Baines. Ne de olsa belindeki lazer tabancası sahte değildi ve koridorda bekleyen simulakrumunu da istediği an çağırabilirdi.

"Bu toplantının konusu ne?" diye sordu Ob-Kom Bayan Hibbler ve gözleri kapalı, parmaklarını sallayarak hızla saymaya başladı: "Bir iki, bir iki..."

Annette, "Ortalıkta bir dedikodu dolaşıyor," diyerek şekerini kemirmeye devam etti. "Tuhaf bir gemi görülmüş. Alfa II' nin ticaret gemilerinden biri olmadığından hemen hemen eminiz." Baines, yarı dalga geçerek, yarı üzülerek şeker paketinin bitmek üzere olduğunu saptadı. Baines'in gayet iyi bildiği gibi Annette'in ara beyin bölgesinde bir fonksiyon bozukluğu vardı, beyninin oburluk sendromu bölgesi haddinden fazla çalışmaktaydı. Gergin ya da endişeli olduğunda iyice abaran bir durumdu bu.

"Bir gemi," dedi Dep dünyaya geri dönerek. "Belki de bizi bu karmaşadan kurtarabilir."

"Hangi karmaşa?" dedi Bayan Hibbler.

Canlanmaya devam eden Dep "Biliyorsunuz işte," dedi. Elinden gelen bu kadardı, tekrar derdini anlatamaz hale geldi, karamsarlık komasına geri döndü. Bir Dep'e göre her şey her zaman karmaşa içindeydi. Buna karşın Depler değişiklikten de korkarlardı. Baines bunu düşününce içindeki küçümseme hissi de yeniden kabardı. Ama... Bir gemi ha. Depe duyduğu aşağılama yerini paniğe bıraktı. Bu doğru olabilir miydi?

Bunu ancak Man temsilcisi Straw bilebilirdi. Manların Da Vinci Tepesi'nde geliş gidiş trafiğini gözlemlemelerine olanak veren gelişmiş teknolojik aletleri vardı. Herhalde gemi söylentisi de ilk Da Vinci Tepesinden gelmişti, tabii eğer bir sizin içine doğmadıysa.

"Büyük olasılıkla bir tuzak bu," dedi Baines yüksek sesle.

Mahzun Dep dahil olmak üzere odadaki herkes Baines'e baktı. Hatta Heb bile bir an süpürmeyi kesti.

"Manlar," diye açıkladı Baines, "Hiçbir şeyden çekinmezler. Bu, onlara avantaj sağlayacak, intikam alıyorlar."

"Neyin intikamı?" dedi Bayan Hibbler.

"Manların hepimizden nefret ettiğini biliyorsunuz," dedi Baines. "Çünkü onlar kaba saba, kalın kafalı barbarlar, 'kültür' sözcüğünü duyar duymaz tabancalarına sarılan, katışıksız zorbalar. Bu onların metabolizmasında var. Bildiğimiz gotik hikâye işte." Bu da yeterince açıklayıcı olmamıştı, dürüst olmak gerekirse Manların neden herkesin canını acıtmaya bu kadar meraklı olduğunu kendisi de bilmiyordu, tabii acı vermekten zevk aldıkları teorisi doğru değilse. Hayır, diye düşündü Baines, başka bir nedeni olmalı. Haset ve garaz, kültürel üstünlüğümüzün farkında oldukları için bizi kıskanıyor olmalılar. Da Vinci Tepesi çeşitlilik kaynıyor olsa da, hiçbir düzen, hiçbir estetik bütünlük taşımıyor. Yarım yamalak, başlanmış ama asla bitirilememiş sözde "yaratıcı" projelerden oluşan bir arapsaçı.

"Straw'un biraz kaba saba olduğu doğru, hatta pervasızlığın tipik bir örneği sayılabilir ama eğer yabancı bir gemi görmediyse niye gördüğünü iddia etsin ki? Bu soruya net bir cevap verebilmiş değilsin," dedi Annette yavaşça.

"Evet ama biliyorum ki," dedi Baines dik kafalılıkla, "Manlar, özellikle de Howard Staw bize karşı. Eyleme geçmeli ve kendimiz korumalıyız..."

Cümlesini tamamlayamadı çünkü kapı açıldı ve Straw sert adımlarla odaya girdi.

Kızıl saçlı adaleli bir adam olan Straw sırıtmaktaydı. Yabancı bir uzay gemisinin aylarının burnunun dibine kadar gelmiş olmasını umursamadığı açıktı.

Geriye bir tek Şiz temsilcisi kalmıştı. O da âdeti olduğu üzre en az bir saat gecikecekti herhalde. Transa girmiş nerede olduğunu bilmeden dolanıyor olmalıydı. Arketipsel bir gerçekliğin tozlu hayallerinde, zamansal evrenin temelinde yatan proto-kozmik düzlemde, Ön-dünya dediği şeyin görüntüsünü bir an bile kaybetmeden.

En iyisi rahatımıza bakalım, diye düşündü Baines. Tabii Straw aramızdayken bunu yapmak mümkünse. Ya da Bayan Hibbler, zira ondan da hoşlandığı söylenemezdi. îşin aslına bakılacak olursa Annette hariç hiçbirinden hoşlanmıyordu. Göğüsleri gözden kaçırılamayacak denli kallavi olan Annette. Üstelik bugün Annette konusunda bir gelişme elde edememişti. Her zamanki gibi.

Fakat bu onun suçu değildi, bütün Poliler böyleydi. Ne zaman ne yapacakları belli olmazdı. Mahsus karşı çıkar, mantığın gereklerini hiçe sayarlardı. Gelgelelim ne Şizler gibi güveye benziyorlardı ne de Hebler gibi beyni sulanmış makinelere. Fazlasıyla canlıydılar. Annette'te hoşuna giden yön de buydu zaten, canlılığı, tazeliği.

Aslına bakılırsa Annette'in varlığı kendini katı, metalik hissetmesine, amaçsız, çok eski bir savaş için, nuh nebiden kalma kalın çelikten bir zırha bürünmüş gibi hissetmesine neden oluyordu. Belki Annette yirmi, kendisiyse otuz beş yaşında olduğu içindi bu. Ama doğrusu bu açıklamaya kendisi de inanamıyordu. Eminim böyle düşünmemi istiyor bile bile, kendimi kötü hissetmeme neden oluyor, diye düşündü. Ve tepki olarak anında o buz gibi, enine boyuna hesaplanmış Para nefretini Annette'e yansıttı.

Dünyadan bihaber olduğunu her haliyle belli eden Annette, şeker torbasında kalanları yalayıp yutmaya devam ediyordu.

Adolfkent’te, yılda iki kere gerçekleştirilen toplantının Şiz temsilcisi Omar Diamond, önünde uzanan manzarayı gözleriyle taradı ve biri kırmızı diğeri beyaz ikiz ejderhaları, yaşam ve ölüm ejderhalarını gördü. Ejderhalar dövüşe tutuşmuş, vadinin sarsılmasına ve gökyüzünün yarılmasına neden

olmaktaydılar. Pörsümüş, çürümüş gri güneşin ışınları, zaten yetersiz hayatiyet stoku hızla eriyen bir dünyayı ferahlatmakta başarısız kalıyordu.

"Dur," dedi Omar elini kaldırarak ejderhalara.

Adolfkent'in şehir merkezinde, ona doğru yürümekte olan adamla kıvırcık saçlı kadın durdular. Kadın, "Nesi var bunun. Bir şey yapıyor," dedi tiksintiyle.

"Hayallerinde kaybolmuş bir Şiz sadece," dedi adam durumu eğlenceli bularak.

"Ezeli savaş bir kez daha kapımızda. Yaşamsal güçler solmakta. Ölümcül kararı verecek, kendi yaşamını hiçe sayarak yaşamsal güçleri yeniden canlandıracak, feragati gerçekleştirecek tek bir kul yok mu aramızda?” dedi Omar.

Karısına göz kırpan adam, "Biliyor musun bazen bunlara bir soru sorup, ilginç bir cevap almak mümkündür. Hadi durma bir soru sor, ama iddialı ve geniş bir soru olsun. 'Varoluşun anlamı nedir?' gibi bir şey; 'Dün kaybettiğim makas nerede?' türü bir şey değil." Kadını öne itti.

Kadın temkini elden bırakmadan Omar’a yaklaştı. "Affedersiniz ama hep merak etmişimdir, acaba ölümden sonra yaşam var mı?"

Omar, "Ölüm diye bir şey yoktur," dedi. Soruya çok şaşırmıştı, böyle bir soru ancak devasa bir cehaletin sonucu olabilirdi. "Ölüm adını verdiğiniz şey, sadece bir filizlenme aşamasıdır, bir kez daha vücut bulmaya çağrılana kadar uykuda bekleyen yeni bir yaşam biçimidir." Kolunu kaldırıp işaret ederek, "Görmüyor musun?" dedi. "Yaşam ejderhası katledilemez. Kanı çayırları kızıla boyarken bile onun yeni çeşitlemeleri dört bir yanda baş vermekte. Toprağa gömülen tohum er geç topraktan yükselecektir." Sonra kadınla adamı ardında bırakarak yoluna devam etti.

Altı katlı taş binaya varmalıyım, dedi Omar kendi kendine. Orada beni beklemekte divan. Barbar Howard Straw. Asabi Bayan Hibbler, arası bir tek sayılarla iyidir onun. Yaşamın cisimleşmiş hali Annette Golding, varolmasını sağlayan her şeye gözü kapalı atlayan. Hayal mahsulü saldırılara karşı kendini koruma yöntemleri geliştirmeye yazgılı Gabriel Baines. Süpürgeli basit adam ki hepimizden daha yakındır Tanrıya. Ve başını hiç kaldıramayan hüzünlü adam ki bir adı bile yoktur daha. Ne isim vermeliyim ona? Belki de Otto olmalı adı. Yo sanırım Dino diyeceğim ona, Dino Watters. Ölümü bekliyor. Bilmeden boş bir hayalin beklentisiyle yaşadığını, ölümün bile onu kendi kendinden koruyamayacağını.

Para yerleşimi Adolfkent'in en büyük yapısı olan altı katlı heybetli taş binanın önüne gelince yerden yükselerek uygun pencereye hafifçe çarptı sonra da içerden birisi gelip pencereyi açana kadar camı tırmaladı.

"Bay Manfretti gelmiyor mu?" diye sordu Annette.

"Bu yıl kendisine ulaşılamıyor," diye açıkladı Omar. "Başka bir boyuta geçti. Olduğu yerde oturakaldı, burnundan zorla beslememiz gerekiyor."

"Iğğğ," dedi Annette titreyerek, "Katatoni."

"Öldürün onu," dedi Straw sert bir ses tonuyla, "Öldürün de kutulun. Bu kat-şiz'ler işe yaramazdan da beterler, Jan Dark'ın tüm kaynaklarını tüketiyorlar. Yerleşiminizin bu denli yoksul olmasına şaşmamak gerek."

"Maddi açıdan yoksul," diye onayladı Omar, "ama ebedi değerler açısından zengin. "

Straw'dan mümkün olduğunca uzak durdu, ondan hiç hazetmiyordu. Straw, adının "saman" anlamına gelmesine rağmen, bir yıkıcıydı. Yakıp yıkmaktan, parçalayıp un ufak etmekten zevk alıyordu. Gerektiği için değil, sevdiği için zalimdi. Staw'da kötülük tümüyle keyfiydi.

Öte yanda Gabriel Baines oturmaktaydı. Bütün Paralar gibi Baines de zalim olabilirdi ama o kendim korumak için buna mecburdu. Her türlü olası zarardan korunmaya öylesine adamıştı ki kendini, kaçınılmaz olarak yanlış davranıyordu. İnsan onu Straw'u kınadığı gibi kınayamazdı.

Yerine yerleşen Omar, "Kutsansın bu meclis ve yaşam veren özelliklerden gelsin haberler, zararın ejderhasından değil," dedi. Sonra Straw'a dönerek ekledi: "Haberler nedir Howard?"

"Silahlı bir gemi," dedi Straw yüzünde yayvan, içten pazarlıklı ve gaddar bir gülümsemeyle. Çevresindeki kolektif kaygının tadını çıkardığı her halinden belliydi. "Alfa H'nin ticaret gemilerinden değil, tümüyle farklı bir sistemden. Düşüncelerini okumak için bir telep kullandık. Ticari bir amaçla gelmiyorlar. Asıl amaçları..." Mahsus cümlesini bitirmedi, karşısında nasıl kıvrandıklarını görmek istiyordu.

"Kendimizi savunmak zorundayız," dedi Baines. Bayan Hibler başını salladı, Annette de gönülsüzce ona katıldı. Heb bile kıkırdamayı kesmişti ve durumdan rahatsız görünüyordu. "Tabii ki biz Adolfkent'te savunmayı planlayacağız," diye devam etti Baines. "Straw teknolojik aletler içiş seninkilere güveniyoruz; aslında sizden çok şey bekliyoruz. Bir kez olsun elinizdeki her şeyi ortak yararımız için kullanacağınızı umuyoruz."

"Ortak yararımızmış," diye Baines'i taklit etti Straw. "Bizim yararımıza demek istiyorsun."

"Aman Tanrım," dedi Annette. "Hep böyle sorumsuz olmak zorunda mısın Straw? Bir kez olsun doğabilecek sonuçları göz önüne alamaz mısın? Hiç değilse çocuklarımızı düşün. Kendimizi değilse bile onları korumak zorundayız."

Omar Diamond kendi kendine dua ediyordu. "Yaşamın güçleri kalksın ve meydan savaşından galip çıksın. Beyaz ejderha, sözde ölümün kızıl lekesinden kaçınsın, koruyucu rahim bu küçük dünyayı sarmalasın ve lanetliler kampında dikilenlerden bizi korusun." Bir anda aklına yayan olarak buraya gelirken gördüğü hayal geliverdi, düşmanın gelişinin habercisi. Tam üzerinden geçerken bir su birikintisi kana dönüşmüştü. Şimdi bu hayalin anlamını görebiliyordu. Savaş ve ölüm, hatta yedi kabilenin ve yedi şehrin yıkımı. Heblerin yaşama alanı olan çöplük sayılmazsa altı şehrin.

Dep temsilcisi Dino Watters, "Sonumuz geldi," diye mırıldandı.

Herkes gözlerini ona dikti, Heb Jacob Simion bile. Ne kadar da Depçe bir davranıştı bu.

"Onu mazur görün," diye fısıldadı Omar ve görünmez krallığın bir yerlerinde, yaşamın ruhu, Cotton Mahter Evleri yerleşiminden Dep temsilcisi Dino Watters adı verilen bu can çekişen yaratığı duydu, cevapladı ve affetti.

İKİNCİ BÖLÜM

Chuck Rittersdorf, çadak taş duvarlı, herhalde artık çalışmayan gizli aydınlatma sistemli, nuh nebiden kalma pencereli, döküntü haldeki Kore Savaşı öncesi döneme ait demode fayans döşemeli eski apartman dairesine şöyle bir bakıp, "Tamam tutuyorum," dedi. Çek defterini çıkarırken dökme demirden şömine gözüne çarpınca irkildi. 1970'den, çocukluğundan beri böylesini görmemişti.

Gelgelelim, çürümekte olan bu binanın sahibi, Chuck'ın kimlik kâğıtlarını eline aldığında şüpheyle surat astı. "Bu belgeye göre evli ve çocuk sahibisiniz Bay Rittersdorf. Bu daireye karınızı ve çocuklarınızı getiremezsiniz, ilanda 'iş sahibi, içki kullanmayan bekârlara' yazıyordu ve..."

Chuck bıkkın bir halde, "Sorun da bu ya," dedi. Venüs cırcırböceği derisinden elbisesi ve wub kürkünden terlikleriyle şişko ve orta yaşlı ev sahibesi midesini bulandırıyordu. Daha şimdiden bu iş tatsız bir tecrübeye dönüşmüştü. "Karımdan ayrıldım. Çocuklar onda kalıyor. Bu daireye de bu yüzden ihtiyacım var."

"Ama ziyarete geleceklerdir herhalde." Kadın mora boyanmış kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

Chuck, "Karımı tanımıyorsunuz," diye cevap verdi.

"Görürsün gelirler. Bu yeni Federal boşanma kanunlarını biliyorum. Eski güzel günlerdeki eyalet boşanmaları gibi değil. Mahkemeye gittin mi? ilk kâğıtlarını aldın mı?"

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı Chuck. Daha her şey yeni başlıyordu. Dün gece geç saatte bir otele gitmişti; ondan önceki gece ise olanaksızı başarmak yani Mary'le yaşamaya devam etmek için verdiği mücadelenin son gecesi olmuştu.

Ev sahibesine çekini verdi, o da Chuck'a kimlik belgeleri ni iade etti. Kadın çıkar çıkmaz kapıyı kapatıp pencereye gitti ve aşağıdaki sokağa baktı. Tekerleklerle, jetskilerle, karınca sürüsü gibi yayalarıyla aşağısı anababa günüydü. Yakında avukatı Nat Wilder'ı araması gerekecekti. Çok yakında.

Evliliklerinin sona ermesindeki ironi dayanılacak gibi değildi zira, karısı bir evlilik danışmanıydı, hem de işinin ehli bir evlilik danışmanı. Burada, bürosunu açtığı Kaliforniya'nın Marin îlçesi bölgesinde, bu işin en iyisi olarak bilinirdi. Kaç tane kırık aşk ilişkisini tamir ettiğini ancak Tanrı bilirdi. Heyhat, kaderin bir cilvesi sayesinde bu yeteneği ve becerisini kendi kocasını bu kasvetli daireye sürmek için kullanmıştı. Mary'nin mesleğinde bu kadar başarılı olması, Chuck'a karşı küçümseme duyguları beslemeye başlamasına neden olmuş ve aradan geçen yıllarla birlikte bu küçümsemenin de dozu artmıştı.

Kabul etmeliydi ki kendi mesleğinde, Mary'ninkinin binde biri kadar bir başarı bile elde edememişti.

Chuck'ın işi, ki doğrusu bu iş pek hoşuna gidiyordu, Cheyenne hükümeti adına ABD'nin çevresinde bir halka oluşturan komünist devletlere karşı ajitasyon ve bitimsiz propagandaları için simulakrum programlamaktı. Kişisel açıdan işine derin bir inanç besliyordu ama nereden bakarsanız bakın, yüksek gelirli ya da asil bir iş olduğunu öne sürmek mümkün değildi. Hazırladığı programlar en hafif ifadeyle çocukça, sahte ve önyargılıydı. Programlarının hedef kitlesi, hem ABD'deki hem de komşu komünist devletlerdeki çocuklar ve eğitimsiz yetişkin kitlelerdi. Aslına bakılırsa üçüncü sınıf bir yazardı ve Mary bu gerçeğe defaatle parmak basmıştı.

Üçüncü sınıf olsa da olmasa da işine devam etmiş ve altı yıllık evlilikleri süresince aldığı diğer iş tekliflerini geri çevirmişti. Belki de kendi sözcüklerinin insan benzeri simulakrumların ağzından döküldüğünü duymaktan hoşlanıyordu, belki de son tahlilde ulvi bir amaca hizmet ettiğini düşünüyordu, ne de olsa ABD hem siyasi, hem de ekonomik açıdan savunma durumundaydı ve kendini koruması gerekiyordu. ABD'nin, devlet dairelerinde üç kuruş maaşla, kahramanlık ve gözalıcılıktan uzak işlerde çalıştıracağı insanlara gereksinimi vardı. Karşı Haber Alma'nın temsilcisi olarak çalışmak, ajite etmek, ikna etmek, etkilemek için dünyanın dört bir yanına postalanacak simulakrumları birisinin yapması gerekiyordu. Ama...

Kriz üç yıl önce başlamıştı. Mary'nin, üç metres dahil olmak üzere inanılmaz derecede karmaşık evlilik sorunları yaşayan danışanlarından biri, bir televizyon yapımcısıydı. Gerald Feld sadece dillere destan, türünün biricik örneği Bunny Hetman Show'un yapımcısı olmakla kalmıyordu; popüler komedi programlarının hatırı sayılır bir bölümü de ona aitti. Mary danışanıyla anlaşarak, Chuck'm CIA'nın San Francisco şubesi için yazdığı program senaryolarını Feld'e ulaştırmıştı. Feld bunları ilgiyle okumuştu zira

bir hayli mizah içeriyorlardı, zaten Mary'nin bunları seçmesinin nedeni de buydu. Chuck'ın yeteneği burada yatıyordu; her zamanki asık suratlı debdebeli programlardan farklı bir şeyler yaratabiliyordu... Bunların zeki esprilerle canlanan, parlayan metinler oldukları söylenirdi. Feld de aynı fikirdeydi ve Mary'ye Chuck'la bir görüşme ayarlamasını söylemişti.

Şimdi, tek bir giysisini bile getirmemiş olduğu bu küçük, içkarartıcı eski apartman dairesinde durmuş, aşağıdaki sokağa bakmakta olan Chuck, Mary ile aralarında patlak veren kavgayı anımsadı. Alışılmıştan daha vahşi bir kavga olmuştu. Gönül rahatlığıyla klasikler arasına katılabilecek ve ikisi arasındaki ilişkinin sonunu simgeleyen bir kavgaydı bu.

Mary için durum son derece sarihti: Bir iş olanağı doğmuştu ve bu olanak sonuna kadar kullanılmalıydı. Feld iyi para ödeyecekti ve işin inanılmaz bir prestiji vardı. Her hafta Bunny Hentman Show'un sonunda Chuck'ın ismi senaristlerden biri olarak ekranda belirecek, tüm komünist olmayan dünya tarafından görülecekti. Mary, Chuck'ın işinden gurur duyacaktı - anahtar ifade buydu. Bariz biçimde yaratıcı bir işti bu. Mary'ye göre yaratıcılık, yaşama "Açıl sussam açıl," demekti. CIA için çalışmak, eğitimsiz Afrikalılara, Latin Amerikalılara, Asyalılara mesajlar geveleyen simulakrumlara propaganda programlan yazmak ise yaratıcı değildi. Mesajlar hep birbirine benziyordu. Hem zaten CIA, Mary'nin yaşadığı liberal, paralı ve uygar çevrelerde kötü bir şöhrete sahipti.

"Uydu parkta yapraklan süpüren, kamu hizmeti sözleşmesine tabi adamlar gibisin," dedi Mary köpürerek. "Kolay yoldan güvenlik, mücadele etmekten kaçmanın en basit yolu. Henüz otuz üç yaşındasın ama daha şimdiden denemekten vazgeçmiş durumdasın. Talep etmekten, mücadele etmekten vazgeçtin."

"Bana bak," dedi Chuck umutsuzca, "Sen karım mısın yoksa annem mi? Senin asli işin beni iteklemek mi ha? İlla basamakları çıkmaya devam etmem mi gerekiyor yani? Derdin ARZPLAN Başkanı olmam mı? Bunu mu istiyorsun?" Sorun sadece para ve prestij değildi, daha fazlası vardı. Belli ki Mary onun başka biri olmasını istiyordu. Onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyan Mary, ondan utanıyordu. Eğer Bunny Hentman için yazmaya başlarsa başka birisi olacaktı, ya da öyle olacağını sanıyordu.

Mary'nin mantığına katılmamak elde değildi ama Chuck yine de ısrar etti, işini bırakmadı, değişmedi. İçinde durumu sürdürmek isteyen bir yan vardı. İyi günde de, kötü günde de kendine sadık kaldı. Askıya alınmıştık

hali varlığının özünü oluşturuyordu ve özünü bir kenara atmak kolay iş değildi.

Dışarıda, caddede, son model, altı kapılı, lüks bir beyaz Chevrolet kaldırıma iniş yapmaktaydı. Bir süre boş gözlerle bu manzarayı izleyen Chuck, bir süre sonra gözlerine inanamamaya başladı. Olanaksız gerçekleşmekteydi, zira arabadan inen eski karısından başkası değildi.

Karısı, Dr. Mary Rittersdorf onu ziyaret etmek üzereydi.

Paniğe kapıldı ve başarısızlık hissi tırmanışa geçti. Bunu bile başaramamıştı işte, Mary'nin onu bulamayacağı bir daire bile tutamamıştı. Birkaç gün içinde Nat Wilder, yasal koruma sağlayacaktı, ama şu anda çaresizdi. Mary'yi kabul etmek zorundaydı.

Nasıl olup da yerinin keşfedildiğini anlamak zor değildi, sıradan detektiflik aletleri hem kolay bulunuyordu, hem de ucuzdu. Mary büyük olasılıkla bir "rakip gözetleme'ye, robotlar tarafından yürütülen bir özel detektiflik şirketine gitmiş, bir adet koklayıcı edinmiş, Chuck'ın zihin şemasını koklayıcıya vermişti. Koklayıcı da işe koyulup, karısını bıraktığından beri gittiği her yeri bulup çıkarmıştı. Bugünlerde aradığını bulmak, bilimsel bir kesinlikti.

Demek ki bir kadın sizi bulmayı kafasına koyarsa bulur, diye düşündü Chuck. Bununla ilgili bir kural da vardı kuşkusuz. Buna Rittersdorf Kanunu diyebilirdi. İnsanın kaçma ve saklanma arzusuyla doğru orantılı olarak yerini tespit eden araçlar...

Dairenin kapısında bir gümbürtü duyuldu.

Bacakları kaskatı halde, gönülsüzce kapıya doğru seğirtirken, bilinen tüm mantığa davet biçimlerini içeren bir konuşma yapacaktır, diye düşündü. Tabii ben bir karşı tartışma geliştiremeyeceğim. Olsa olsa daha fazla devam edemeyeceğimizi hissettiğimi, bu derece aşağılanıyor oluşumun, yakınlaşma olanağını yok eden temel bir başarısızlığa işaret ettiğini söyleyebileceğim.

Kapıyı açtı. İşte karşısındaydı. Siyah saçlı, incecik, pahalı (en iyi) doğal yün paltosuna bürünmüş, makyajsız: kendisinden yüzlerce açıdan üstün, sakin, becerikli, eğitimli bir kadın. "Beni dinle Chuck. Bu duruma tahammül edecek değilim. Bir taşıma şirketiyle anlaştım, tüm eşyalarını alıp bir depoya koyacaklar. Buraya gelme sebebim bir çek almak, cari

hesabındaki paraları istiyorum. Faturaları ödemek için onlara ihtiyacım var."

Demek ki yanılmıştı. Demek artık bal kıvamında, mantıki konuşmalar olmayacaktı. Tersine karısı bu işi sonuca bağlamaktaydı. Öylesine şaşırmıştı ki tek yapabildiği ağızım açıp kapamak oldu.

"Avukatım Bob Alfson ile görüştüm," dedi Mary, "Evin üzerindeki haklarından feragat ettiğini belirten bir sözleşme hazırlamasını istedim."

"Nasıl yani?" dedi Chuck ve ekledi: "Neden?"

"Evin üzerindeki payını bana devredebilesin diye."

"Neden?"

"Evi satışa çıkarabileyim diye. Bu kadar büyük bir eve ihtiyacım olmadığına karar verdim. Hem para da işime yarayabilir. Ne de olsa Debby'yi şu sözünü ettiğimiz Doğudaki yatılı okula göndereceğim." Deborah en büyük çocuklarıydı ama henüz altı yaşındaydı ve evden uzaklaştırılmak için fazla küçüktü. Tanrım!

"Önce Nat Wilder'la konuşmama izin ver," dedi kararlılıktan yoksun bir sesle.

"Çeki şimdi istiyorum." Mary içeri girmeye yeltenmiyor öylece kapıda dikiliyordu. Chuck ise çaresizce, umutsuzca paniğe kapılmaktaydı, yenilmenin ve acının paniği. Daha şimdiden kaybetmişti: Mary ona istediğini yaptırabilirdi.

Dönüp çek defterini almaya gittiğinde Mary de birkaç adım atarak daireye girdi. Hiçbir yorum yapmadığına bakılırsa, gördükleri karşısında içinde kabaran iğrenme duygusu sözcüklerle ifade edilebilecek cinsten olmasa gerekti. Chuck, kendini aşağılanmış hissetti. Bununla yüzleşemeyecekti, çeki yazarak oyalanmaya çalıştı.

"Ha bu arada," dedi Mary hoşsohbet bir tonda, "artık ayrıldığımıza göre şu devlet teklifini kabul etmemem için hiçbir sebep göremiyorum."

"Hangi devlet teklifi?"

"Bir interplan projesi için psikolojik danışman arıyorlar. Sana bundan söz etmiştim." Chuck'ı aydınlatma zahmetine katlanmaya hiç niyeti yok gibi gözüküyordu.

"Ha evet," dedi Chuck, belli belirsiz bir şeyler anımsıyor gibiydi. Bir hayırseverlik işiydi galiba. On yıl önceki Arz-Alfa çatışmasının bir sonucuydu. Alfa sisteminde üzerinde dünyalıların yaşadığı bir ayın, savaş yüzünden iki kuşaktır dünyayla ilişkileri kopmuş durumdaydı. 22 gezegen

ve düzinelerce uydudan oluşan Alfa sisteminde, bunun gibi bir sürü yalıtılmış insan topluluğu bulunmaktaydı.

Mary çeki alıp katlayarak paltosunun iç cebine yerleştirdi.

"Paralı bir iş mi?" dedi.

"Hayır," dedi Mary mesafeli bir tavırla.

Öyleyse geçimini ve çocukların bakımını tümüyle Chuck' ın maaşından temin etmeye niyetliydi. Birden kafasına dank etti: Mary mahkeme kararının, Chuck'ı altı yıllık evliliklerini bitirmek pahasına reddettiği şeyi yapmak zorunda bırakacağını umuyordu. Marin ili mahkemelerindeki hatırı sayılır etkisini kullanarak öyle bir karar çıkartacaktı ki, Chuck CIA'nın San Francisco şubesindeki işini bırakıp bambaşka bir iş bulmak zorunda kalacaktı.

"Ne kadar sürecek bu iş?" diye sordu. Belli ki Mary yaşamlarının yeniden düzenleneceği bu geçiş sürecini sonuna kadar değerlendirerek, bu güne kadar Chuck'ın varlığı yüzünden mahrum kaldığını iddia ettiği her şeyi yapmakla geçirecekti.

"Altı ay kadar," dedi Mary. "Duruma bağlı. Seninle haberleşeceğimizi sanma. Alfson beni mahkemede temsil edecek, ben gelmeyeceğim." Sonra ekledi: "Ayrı yaşama işlemlerini başlattım, senin uğraşman gerekmeyecek."

Bunda bile inisiyatifi elinde tutamamıştı. Her zamanki gibi işi ağırdan almıştı.

"Her şey sende kalsın," dedi Mary'ye bir kere de bu işi bitirmek isteğiyle.

Mary'nin bakışları, "Verebileceklerin yetmez ki" demekteydi. Onun başarıları göz önüne alındığında "her şey" hiçbir şeyle aynı kapıya çıkıyordu.

"Sahip olmadıklarımı veremem ki," dedi yavaşça.

"Bal gibi de verebilirsin," dedi Mary gülümsemeden. "Çünkü hâkim de benim hep gördüğüm özelliğini fark edecek. Mecbur kalırsan, birisi seni zorlarsa, karısının ve çocuklarının sorumluluğunu üstlenen, yetişkin bir erkekten beklenen geleneksel standartlara pekâlâ da uyabilirsin."

"Ama kendime ait bir yaşamım olmalı," dedi.

"Bize karşı sorumluluğun her şeyden önce gelir," dedi Mary.

Buna verecek cevabı yoktu, elinden başım sallamaktan başka bir şey gelmedi.

Mary çeki alıp gittikten sonra Chuck, eski gazeteleri karıştırdı ve aradıklarını dairesindeki dolapta buldu. Oturma odasındaki nuh nebiden kalma Danimarka stili divana oturup Mary'nin katılmayı düşündüğü interplan projesiyle ilgili haberleri aramaya başladı. Mary'nin evliliklerinin yerine geçireceği yeni yaşamı hakkında bilgi edinmek istiyordu.

Bir hafta öncesinin gazetesinde konuya ilişkin etraflı bir makaleye rastladı, sigarasını yakıp okumaya koyuldu.

ABD Interplan Sağlık ve Sosyal Güvenlik Servisi psikologlara ihtiyaç duyulacağını öngörüyordu, zira ay eskiden bir hastane bölgesiydi. Alfa sistemine göç eden ve sistemler arası yerleşimin anormal, aşırı baskılarına dayanamayarak çatlatan Arzlılar için psikiyatrik bir bakım bölgesiydi. Aifa'dakiler ticaret yapmak dışında bu ayı tamamen kendi başına bırakmışlardı.

Ayın şimdiki durumu hakkında ne biliniyorsa bu tacirler aracılığıyla öğrenilmişti. Hastane ile dünyadaki otoriteler arasındaki bağın kopmasının üzerinden geçen on yıllar boyunca, bir tür medeniyet kurulmuşa benziyordu. Gelgelelim Dünya normlarına yabancı oldukları için tacirler bu medeniyeti değerlendiremiyorlardı. En azından üretim ve ticaret yapıldığı, yerel bir endüstrinin varolduğu kesindi ve Chuck neden Dünyalıların bu işe burnunu soktuğunu anlayamadı. Mary'yi orada gayet iyi hayal edebiliyordu. Tam da uluslararası aracı ARZPLAN'ın seçeceği türde bir insandı. Mary gibi insanlar her zaman başarırlardı.

Antik penceresine giderek bir kez daha önünde dikilip dışarıyı gözlemeye başladı. Sonra o tanıdık hissin sinsi sinsi ruhunu ele geçirmeye başladığını fark etti. Devam etmenin anlamsız olduğu hissi, intihar: yasalar ve kilise ne derse desin şu anda Chuck için tek çözüm buydu.

Daha küçük bir yan pencere bulup açtı, sokağın uzak ucundaki bir binanın çatısına iniş yapan bir jetkopterin vızıltısına kulak kabarttı. Ses öldü. Bir süre bekleyip pervaza tırmandı, aşağıda akan trafiğin üzerinde salındı.

İçinden, kendine ait olmayan bir ses, "Lütfen bana ismini söyle atlamaya niyetli olsan da olmasan da," dedi.

Arkasına dönen Chuck, Ganymedeli bir yapışkan kütleyle karşılaştı. Sessizce kapının altındaki aralıktan akıp geçmiş, fiziksel varlığını meydana getiren küçük kürelerden müteşekkil yığınını yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Koridorun karşısındaki dairede oturuyorum," diye beyanda bulundu yapışkan kütle.

"Dünyalılar arasında kapıyı çalma âdeti vardır," dedi Chuck.

"Çalmamı sağlayacak bir aygıttan yoksunum. Hem sen ayrılmadan içeri girmeyi arzuladım."

"Atlayıp atlamayacağım kendi bileceğim iş."

"Hiçbir Arzlı bir ada değildir," diye alıntıladı yapışkan kütle. "Biz kiracıların 'Çöp Tenekesi Apartmanı' adını taktığımız binaya hoş geldin. Tanışman gereken başkaları da var. Senin gibi birkaç Arzlı ve çeşitli fizyonomilere sahip bazı dünyadışı varlıklar, kimi sana itici gelecektir, kimi ise kuşkusuz çekici. Senden bir fincan yoğurt mayası istemeye gelmiştim ama şu andaki meşguliyetin göz önüne alınınca böylesi bir talep hakaret gibi geleceğe benziyor."

"Taşınmadım. Henüz," diyen Chuck, bacaklarını tekrar pervazın diğer tarafına doğru savurup odaya girdi, pencereden uzaklaştı. Ganymedeli bir yapışkan kütle gördüğüne şaşırtmamıştı.

Dünyadışılar konusunda bir getto olayı yaşanmaktaydı. Kendi toplumlarında ne derece etkili ve önemli olurlarsa olsunlar dünyada bunun gibi standart altı evlerde barınmak zorundaydılar.

"Kartvizit taşımam mümkün olsaydı şimdi sana bir tane verirdim," dedi yapışkan kütle. "Kesilmemiş değerli taşlar ithal ediyorum, elden düşme altın pazarlıyorum ve elverişli şartlar oluştuğunda fanatik bir pul koleksiyoncusuyum. Aslına bakarsan dairemde seçme erken dönem Amerikan pulları koleksiyonum var, özellikle de Kristof Kolomb setinin dörtlü basımları. Acaba..." Sözünü yarıda kesti. "Anlaşılan istemiyorsun. Her halükârda kendini yoketme arzun hiç değilse geçici olarak zihninden çıkmış bulunuyor. İyi. Sözünü ettiğim ticari amaçlarıma ek olarak..."

" Dünya'dayken telepatik yetilerini kullanmaman gerektiğini söylemiyor mu yasalar?" diye sordu Chuck.

"Evet ama senin durumun istisnai gözüküyordu. Bay Rittersdorf sizi benim işe almam mümkün değil zira propaganda faaliyetlerine ihtiyacım yok ama dokuz ayda çeşitli bağlantılarım var ve zamanla eminim..."

"Teşekkkür ederim istemem," dedi Chuck sert bir sesle.
"Tek istediğim rahat bırakılmak." İş bulma konusunda yaşam boyu yetecek kadar çok danışmanlık hizmeti almış durumdaydı, daha fazlasına da hiç tahammülü yoktu.

"Evet ama karının aksine benim durumumda bir art niyet söz konusu değil." Yapışkan kütle daha yakına süründü. "Çoğu dünyalı erkek gibi senin de kendine saygın fazlasıyla maaş kazanma becerilerine bağımlı ve bu öyle bir alan ki aşırı suçluluk duyguları ve iç kapayıcı şüpheler uyandırıyor içinde. Sana yardımcı olabilirim... Ama zaman alacaktır. Şu sıralar dünyadan ayrılıp kendi ayıma gitmem gerekiyor. Benimle gelmen için sana beş yüz papel ödesem -Amerikan parası tabii- ne dersin? istersen bunu borç kabul edebilirsin."

"Ganymede'de ne yapacağım ki?" dedi Chuck huzursuz huzursuz. "Sen de mi bana inanmıyorsun? Benim bir işim var zaten, yeterli bulduğum ve bırakmaya hiç niyetli olmadığım bir iş üstelik."

"Bilinçdışında..."

"Bana bilinçdışımı okumaya kalkma. Çık git ve beni rahat bırak." Yapışkan kütleye sırtını döndü.

"Korkarım intihar itkilerin geri dönecek, belki de bu geceden bile önce."

"Bırak dönsün."

"Sana yardım edebilecek tek bir şey var; benim acıklı iş teklifim yardımcı olamaz sana."

"Neymiş o?"

"Karının yerini alacak bir kadın."

"Şimdi de tam..."

"Hiç de değil. Bu ne fiziksel olarak aşağı ne de ruhsal olarak sonsuz. Sadece pratik. Seni kabul edecek sevecek bir kadın bulmalısın, yoksa yok olup gideceksin. Bırak bunu bir düşüneyim, bu arada sen de kendine hâkim ol. Bana beş saat zaman tanı ve buradan bir yere ayrılma." Yapışkan kütle yavaş yavaş, kapının altındaki aralıktan akarak koridora çıktı. Düşünceleri soluklaştı: "ithalatçı, pazarlamacı ve alıcı sıfatlarıyla her türden dünyalıyla bağlantım var..." Sonra gitti.

Chuck titreyen elleriyle bir sigara yaktı. Pencereden uzağa, mümkün olduğunca uzağa yürüyerek antika Hollanda stili kanepeye oturdu ve bekledi.

Yapışkan kütlenin yardımsever teklifine nasıl tepki göstermesi gerektiğine karar vermesi güçtü. Hem sinirlenmiş hem de etkilenmişti; üstüne üstlük aklı da karışmıştı. Yapışkan kütle gerçekten de ona yardım edebilir miydi acaba? Olanaksız görünüyordu bu.

Bir saat bekledi.

Biri kapıya vurdu. Bu Ganymedeli olamazdı zira onlar kapı çalmaz, çalamazlardı. Yerinden doğrulan Chuck gidip kapıyı açtı.

Karşısında dünyalı bir kız durmaktaydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Amerikan Interplan Sağlık ve Sosyal Güvenlik Bölümündeki yeni parasız işiyle ilgili olarak ilgilenmesi gereken bin tane iş onu beklediği halde, Dr. Mary Rittersdorf özel bir işini halletmek için zaman ayırdı. Bir kez daha jet taksiye atlayıp, Bunny Hentman Show'un yapımcısı Jerry Feld'in New York Beşinci Cadde'deki bürosuna gitti. Bir hafta evvel Mary Jerry'ye Chuck'ın son ve en iyi CLA senaryolarından bir bölüm vermişti. Şimdi kocasının ya da eski kocasının işi alma şansı olup olmadığını öğrenmenin vakti gelmişti.

Eğer Chuck kendi başına daha iyi bir işin peşine düşmeyecekse Mary onun yerine yapacaktı bunu. Bu onun göreviydi. En azından önümüzdeki yıl Mary ve çocukların tümüyle Chuck'ın kazancına bağımlı kalacak olmaları bile yeterliydi bunu görev bellemesi için.

Çatıalamna bırakılan Mary, akanyoldan doksanıncı kata indi, cam kapıya vardı, bir an tereddüt etti sonra kapının açılmasına müsaade ederek ve Bay Feld'in pek güzel, bol makyajlı ve fazlasıyla dar, örümcek ağını anımsatan ipek süveterli sekreterinin oturduğu dış ofise girdi. Mary kızdan rahatsız olmuştu, sırf sutyenler "out" oldu diye bu kadar belirgin göğüsleri olan bir kadının da modaya uymakta ısrar etmesi gerekiyor muydu? Bu durumda sutyen adeta bir zorunluluktu ve sekreterin masasının önünde duran Mary hoşnutsuzlukla kızardığını fark etti. Üstelik göğüs uçları da suni yollarla şişirilmişti; bu kadar da fazlaydı artık.

"Evet?" dedi sekreter gösterişli ve şık tek camlı gözlüğünün ardından Mary'ye bakarak. Mary'nin buz gibi gözleriyle karşılaştığında kızın göğüs uçları belli belirsiz söndü. Adeta korkup baş eğmek zorunda kalmışlar, içeri kaçmışlardı.

"Ben Dr. Mary Rittersdorf, Bay Feld'le görüşmek istiyorum ve fazla vaktim yok. New York saatiyle üçte ARZPLAN ay üssüne hareket etmem gerekiyor. Sesini elinden geldiğince işbilir ve talepkâr kılmaya çalışmıştı.

Bir dizi bürokratik işlemi tamamlayan sekreter Mary'yi içeri yolladı.

Taklit meşe masasında oturan Jerry Feld -gerçek meşeye on yıldır rastlanmıyordu- video projektörünün karşısına kurulmuş, işlerine

gömülmüştü. "Bir dakikanızı rica edeceğim Dr. Rittersdorf," diyerek bir sandalyeye işaret etti. Mary sandalyeye oturdu, bacak bacak üstüne attı ve bir sigara yaktı.

Minyatür televizyon ekranında Bunny Hentman bir Alman sanayici rolü yapmaktaydı. Mavi, yelekli takım elbisesiyle yönetim kuruluna, kartelleri tarafından üretilen yeni atomik sabanların savaşta nasıl kullanılabileceğini açıklamaktaydı. Saldırganlık belirtileri oluştuğunda dört saban birleşerek tek bir alet oluşturacak bu yeni alet daha büyük bir saban değil, füze fırlatıcısı işlevi görecekti. Ağır Alman aksanıyla Bunny bunu büyük bir başarıymış gibi açıklamaktaydı. Feld kıkırdadı.

"Fazla vaktim yok Bay Feld," dedi Mary kati bir sesle.

Feld, işini ağırdan alarak videoyu kapadı ve Mary'ye doğru döndü. "Bunny'ye senaryoları gösterdim ve ilgilendi. Kocanızın mizah anlayışı, acı ve karanlık, ama özgün. Bir zamanlar..."

"Bunların hepsini biliyorum," dedi Mary. "Yıllardır bu program senaryolarını dinlemek zorunda kalıyorum, hep önce benim üstümde denerdi." Kendini gergin hissederek sigarasından hızla bir iki nefes aldı. "Bunny'nin onları kullanabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Kocanız Bunny ile görüşene kadar hiçbir yere varamayız. Sizin aracılığınızla..."

Ofisin kapısı açıldı ve Bunny Hentman içeri girdi.

Mary ilk kez bu ünlü televizyon komedyenini canlı görmekteydi ve kamuya mal olan imajından farklı olup olmadığını merak ediyordu. Televizyondakinden biraz daha kısa ve oldukça yaşlı olduğuna karar verdi. Kafasında genişçe bir alan keldi ve yorgun görünüyordu. Aslına bakılırsa gerçek yaşamda Bunny endişeli bir Orta Avrupalı uyuşturucu satıcısına benziyordu. Buruşuk bir takım elbise giymiş, iyi tıraş olmamış, seyrelmekte olan saçlarını doğru dürüst taramamıştı; üstüne üstlük, bir puronun kısacık kalmış ucunu içmeye çalışmaktaydı. Ama iş gözlerine gelince değişiyordu. Tetikte ama sımsıcak bakıyorlardı. Mary ayağa kalkarak tam karşısında dikildi. Televizyonda bakışlarının gücü belli olmuyordu. Bu bakışlar Bunny'nin zekâsının bir göstergesi olmaktan ziyade bir tür algı gücünün ifadesiydi ama Mary bunun neyin algısı olduğuna karar veremedi. Ve...

Bunny'nin etrafında bir hale vardı, acı çeken bir adamın halesi. Yüzü, bedeni acıya batıp çıkmış gibiydi. Tabii, acı, diye düşündü Mary, gözlerindeki ifade de bundan kaynaklanıyor. Acının anısını yansıtıyor. Çok uzun zaman önce çekilmiş ama hiç unutulmamış ve hiç unutulmayacak bir

acı. Acı çekmek için yaratılmış, bu gezegene yollanmıştı. İyi bir komedyen olmasına şaşmamak gerekiyordu. Bunny için komedi bir mücadele, fiziksel acıya karşı koymanın bir yoluydu. Devasa ve etkili bir tepki gelişimiydi.

"Bun," dedi Jerry Feld, "Bu Dr. Mary Rittersdorf. Kocası sana geçen Perşembe gösterdiğim şu CIA robot programlarının yazarı."

Komedyen elini uzattı, Mary elini sıkarken söze girdi: "Bay Hentman..."

"Rica ederim," dedi komedyen. "Bu benim profesyonel adım. Asıl adım, doğduğumda bana verilen ad, Aslankanlı Kral. Doğal olarak değiştirmek zorunda kaldım, insan show dünyasına Aslankanlı Kral ismiyle giremez, öyle değil mi? Siz iyisi mi bana Aslankanlı deyin ya da kısaca Kan, Jer bana Askral der bir samimiyet ifadesi olarak." Mary'nin elini bırakmadan ekledi: "Ve kadınlarla ilgili sevdiğim tek bir şey varsa o da samimiyettir."

"Askral," dedi Feld, "senin kablo adresin. Yine hepsini birbirine karıştırdın."

"Evet öyle," Hentman Mary'nin elini bıraktı. "Eee, Frau Rattenfanger..."

"Rittersdorf," diye düzeltti Mary.

"Rattenfanger," dedi Feld, "Almanca sıçan yakalayan demek. Bana bak Bun, bu tür hatalar yapma bir daha."

"Özür dilerim," dedi komedyen. "Dinleyin Frau, Doktor Rittersdorf. Lütfen bana hoş bir şey söyleyin. Çok makbule geçer. Güzel kadınların ilgisine ihtiyacım var, içimdeki küçük oğlan çocuğu istiyor bunu." Gülümsedi ama yüzünde özellikle de gözlerinde dünyanın yıprattığı o acı, eski yükün ağırlığı okunmaktaydı. "Eğer zaman zaman sizi görebileceksem kocanızı işe alırım. Eğer ki anlaşmamızın gerçek sebebini iyice anlarsa. Hani diplomatların 'gizli protokol' dedikleri şey." Jerry Feld'e dönerek ekledi: "Son zamanlarda protokollerimin ne kadar canımı sıktığını biliyorsun."

"Chuck, Batı sahilindeki derme çatma bir apartmanda yaşıyor," dedi Mary. "Size adresi yazayım." Aceleyle kâğıt kalem çıkarıp adresi çiziktirdi. "Ona ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Deyin ki..."

"Ama ona ihtiyacım yok ki," dedi Bunny Hentman alçak sesle.

Mary ihtiyatla, "Onu göremez misiniz Bay Hentman?" diye sordu. "Chuck'ın sıradışı bir yeteneği var. Eğer kimse onu arkasından iteklemezse..."

"Onu kullanmayacağından, yeteneğinin boşa gideceğinden korkuyorsunuz," dedi Hentman alt dudağını çekiştirerek.

"Evet," diye başıyla onayladı Mary.

"iyi ama bu onun yeteneği. Karar ona kalmış."

"Kocamın," dedi Mary, "yardıma ihtiyacı var." Bunu da benden iyi kimse anlayamaz, diye düşündü sonra; ne de olsa insanların ihtiyaçlarını anlamak benim işim. Chuck bağımlı, çocuksu tiplerden, hareket edebilmesi için iteklenmesi, çekilmesi gerekiyor. Yoksa, kiraladığı o fare deliği gibi korkunç dairede çürüyüp gitmesi işten bile değil. Ya da kendini pencereden aşağı atması. Mary, bunu asla kabul etmeyeceği halde Chuck'ı kuratacak tek hareketin de bu olduğuna karar verdi.

Mary'yi ısrarla süzmekte olan Hentman, "Sizinle bir yan anlaşma yapmamız mümkün mü Bayan Rittersdorf?" dedi.

"Ne, ne tür bir anlaşma?" Feld'e baktı. Feld'in yüzü ifadesizdi, kaplumbağa gibi durumdan kendini geri çekmişti.

"Zaman zaman sizi görmek," dedi Hentman. "Iş icabı değil."

"Burada olmayacağım. ARZPLAN için çalışacağım. Yıllarca değilse bile aylarca Alfa sisteminde olacağım." Paniğe kapılmaya başlıyordu.

"Öyleyse kocanıza iş veremeyeceğim," dedi Hentman.

Feld araya girdi: "Ne zaman gidiyorsunuz Bayan Rittersdorf?"

"Hemen," dedi Mary, "dört gün içinde. Eşyalarımı toplamam, çocuklar için ayarlamalar yapmam..."

"Dört gün," dedi Hentman düşünceli şekilde. Hâlâ Mary'yi tepeden tırnağa süzmekteydi. "Kocanızla ayrılmışsınız değil mi? Jerry dedi ki..."

"Evet," dedi Mary, "Chuck evden taşındı bile."

"Bu gece benle yemeğe çık," dedi Hentman. "Ben de bu arada ya kocanın dairesine uğrarım ya da ekibimden birini yollarım. Ona altı haftalık bir deneme süresi veririz... Senaryo yazmaya başlamasını sağlarız. Anlaştık mı?"

"Sizinle yemek yemeye bir itirazım yok," dedi Mary. "Ama..."

"Bu kadarı yeter," dedi Hentman. "Sadece akşam yemeği, istediğin herhangi bir lokantada, Amerika Birleşik Devletlerinin istediğin yerinde. Ama işler gelişip bundan öteye giderse..." Sırıttı.

Bir jet taksiyle Batı Sahiline döndükten sonra, kent tek-raylısıyla San Francisco şehir merkezindeki ARZPLAN şubesine, pek arzuladığı yeni işine dair çalışmaları yürüten ajansına vardı.

Az sonra asansöre binmiş yukarı çıkmaktaydı ve yanında adının Lawrence McRae olduğunu öğrendiği iyi giyimli, yakışıklı bir ARZPLAN halkla ilişkiler uzmanı vardı.

"Bir düzine muhabir bekliyor ve seni soru yağmuruna tutacaklar," dedi McRae. Bu terapötik projenin Dünyanın Alfa III M2'yi ele geçirme projesi için paravan işlevi gördüğünü ima edecekler ve senin de bunu onaylamanı sağlamaya çalışacaklar. Yani asıl amacımızın tekrar bir sömürge yaratmak, geliştirmek ve oraya yerleşecek birilerini göndermek olduğunu düşünüyorlar."

"Ama zaten savaştan önce orası bize aitti," dedi Mary. "Öyle olmasa nasıl bir hastane üssü olarak kullanılsın ki?"

"Doğru," dedi McRae. Asansörden inip koridor boyunca ilerlediler. "Fakat yirmi beş yıldır tek bir Dünya gemisi oraya ayak basmadı ve hukuki açıdan bu, toprak hakkımızın kalmaması anlamına geliyor. Ay beş yıl önce siyasi ve hukuki özerklik kazandı. Gelgelelim eğer oraya iner ve teknisyenleri, doktorları, terapistleri ve her ne gerekiyorsa tümüyle hastane üssünü yeniden kurarsak, yeniden hak iddia edebiliriz. Tabii Alfalılar bizden önce davranıp iddiada bulunmadıysa, ki belli ki bulunmamışlar. Tabii hâlâ savaşın yaralarını sarmaya çalışıyorlar herhalde bunun için ayla ilgilenmediler. Ya da belki aya keşif ekibi gönderdiler ve işlerine yaramayacağına, ekolojinin biyolojilerine uyum sağlayamayacağına karar verdiler. İşte geldik." Bir kapıyı açarak Mary'nin geçmesini bekledi. Mary odaya girdi ve kendini oturmuş onu bekleyen on beş ya da on altı gazetecinin karşısında buldu; kiminin elinde kameralar vardı.

Derin bir nefes alarak, McRae'nin işaret ettiği, üzerinde mikrofon olan kürsüye doğru yürüdü.

Mikrofona eğilen McRae, "Bayanlar baylar, size ünlü evlilik danışmanı Dr. Mary Rittersdorf'u takdim ederim, hepinizin bildiği gibi kendisi bu projede hizmet edebilmek için gönüllü oldu."

Bir gazeteci anında tembel tembel, "Dr. Rittersdorf bu projenin adı nedir?" diye sordu."Psikopat Projesi mi?" Bütün gazeteciler güldüler.

Soruya MacRae cevap verdi: "Elli Dakika Operasyonu ismini kullanmaktayız."

"Onları yakaladığınızda çatlakları nereye götüreceksiniz. Halının altına mı süpüreceksiniz?"

Mikrofona konuşan Mary, "Önce araştırma yapıp durumu kavramaya çalışacağız," dedi. "Hastaların en azından bir kısmının ve onların çocuklarının hayatta olduğunu biliyoruz. Yarattıkları toplumun ne derece işlevsel olduğunu bildiğimizi öne sürmeye kalkmıyoruz. Kişisel fikrimi sorarsanız hiç işlevsel olmadığını, en temel düz anlamıyla yaşamalarını

sağlamanın ötesine gidemeyeceğini söylerim. Mümkün olduğu oranda davranışlarını düzeltici terapiye başvuracağız. Elbette en çok çocuklar konusunda kaygılanıyoruz."

"Alfa III M2'ye ne zaman varmayı umuyorsunuz doktor?" diye sordu bir muhabir. Kameralar uzaktan geçen bir kuş sürüsü gibi sesler çıkartarak işlerini yapmayı sürdürmekteydi.

"İki hafta içinde," dedi Mary.

"Bu proje için para almıyorsunuz değil mi doktor?"

"Hayır."

"Öyleyse bunun topluma faydalı bir proje olduğuna kanisiniz. Bir amaca hizmet ediyor öyle mi?"

"Şey," dedi Mary ve duraksadı.

"Eski akıl hastanesi sakinlerinin yarattığı bu kültüre burnumuzu sokmak Dünya'nın çıkarına olacak yani öyle mi," diye soran muhabirin sesi alaycıydı.

McRae'ya dönen Mary, "Ne demeliyim?" diye sordu.

McRae mikrofona dönerek, "Bu Dr. Rittersdorf'un uzmanlık alanı değil," dedi. "O uzman bir psikolog, politikacı değil. Bu nedenle sorunuzu cevaplamayı reddediyor."

İnce, uzun; deneyimli olduğu her halinden belli olan bir gazeteci ayağa kalktı ve ağır ağır konuşmaya başladı: "ARZPLAN'ın aklına bu ayı kendi haline bırakmak diye de bir seçenek olduğu hiç gelmedi mi acaba? Bu kültüre de diğer kültürler gibi davranıp değerlerine ve âdetlerine saygı gösterilemez mi?"

Mary duraksayarak, "Henüz yeterli bilgimiz yok. Belki daha çok bilgi edindiğimizde..." Cümlesini tamamlayamadan kekeleyerek durdu. "Ama bu bir altkültür değil. Hiçbir geleneği yok. Bu akıl hastalarından ve onların çocuklarından oluşan ve sadece yirmi beş yıldır var olan bir topluluk... Böyle bir topluluğu sözgelimi Ganymede veya lon kültürüyle kıyaslayamazsınız. Akıl hastalan ne tür değerler geliştirebilirler ki? Hele bu kadar kısa bir sürede."

"Ama siz kendiniz onlar hakkında hiçbir şey bilmediğinizi itiraf ettiniz," diye mırıldandı muhabir. "Pekâlâ da..."

Mikrofonu önüne çeken McRae sert bir sesle, "Eğer dengeli, geçerli bir kültür yaratmayı becermişlerse onları rahat bırakırız. Ancak bunun kararını verecek olan ben, siz ya da Amerikan kamuoyu değil, Dr. Rittersdorf gibi uzmanlardır. Açıkçası psikotiklerin yönettiği, değerlerini tanımladığı ve

iletişimi kontrol ettiği bir toplumun tehlike potansiyeli taşıdığını düşünüyoruz. Aklınıza gelebilecek her şeye gebe olabilir orası, yeni bir fanatik dini kült, paranoyak bir ulusal devlet anlayışı, manik bir barbarca yıkım tutkusu. Sırf bu olasılıklar bile Alfa III M2'yi araştırmamız için haklı zemin oluşturmaya yetiyor. Bu proje kendi yaşam ve değerlerimizi savunmak için var."

Gazeteciler sessizdi. Belli ki McRae'nin söyledikleri onları ikna etmişti. Ve belli ki Mary de onlara katılmaktaydı.

Toplantı odasından ayrılmalarının ardından Mary McRae' ye, "Gerçek neden bu muydu?" diye sordu?

Ona yan gözle bakan McRae "Yani Alfa III M2'ye gitmemizin nedeni ruhi bozuklukları olan bir toplumsal yapının bizim açımızdan sonuçlarından korkmamız, kendimizi huzursuz hissetmemiz mi demek istiyorsun? Bence bu nedenlerin her biri kendi başına yeterli; hele senin için kesinlikle yeterli olmalı."

"Soru sormamam mı gerekiyor?" Genç, eli yüzü düzgün ARZPLAN görevlisine baktı. "Sadece denileni mi yapmalıyım..."

"Terapi işini yapmalısın o kadar. Ben sana hasta insanları nasıl tedavi edeceğini öğretmeye kalkmıyorum. Sen ne diye bana siyasi bir durumu nasıl idare edeceğimi öğretmeye kalkasın ki?" Sakin bir yüz ifadesiyle Mary'ye baktı. "Yine de sana Elli Dakika Operasyonunun, daha önce düşünmemiş olduğunu tahmin ettiğim bir gerekçesini daha söyleyeceğim. Yirmi beş yıl içinde ruh hastalarından oluşan bir toplumun işimize yarayabilecek teknolojik keşifler yapmış olması son derece mümkün, özellikle de en aktif sınıf olan maniklerin."

"Arzın daha önce oraya kimseyi göndermemesinin nedeni bu mu yani? Bekleyip ne tür düşünceler geliştireceklerini mi görmek istediniz?"

McRae gülümseyerek asansörü beklemeye başladı ve Mary'nin sorusuna cevap vermedi. Mary, McRae'nin kendinden zerre kadar şüphe etmiyor gibi durduğuna karar verdi. Kendinden bu kadar emin olmak, en azından psikotikler söz konusuyken hataydı. Büyük olasılıkla da büyük bir hata.

Mary, bir saat kadar sonra Marin İlçesindeki evine toparlanmaya devam etmeye gelmişti ki birden hükümetin konumundaki temel çelişkinin farkına vardı. Alfa III M2'nin kültürüne öncelikle ölümcül olabileceği korkusuyla burunlarını sokuyorlardı, sonra da işe yarar bir şeyler bulup bulamayacaklarını anlamak için. Neredeyse bir yüzyıl önce Freud bu tür

ikili mantıkların ne kadar sahte olduğunu göstermişti, son tahlilde iki önerme birbirini geçersiz kılardı. Hükümet her ikisini birden yapamazdı.

Psikanalize göre herhangi bir edim, birbiriyle çelişen iki ayrı nedenle açıklanıyorsa, asıl motivasyon ikisi de değildir ve kişinin, ya da şimdi olduğu gibi bir grup hükümet yetkilisinin, fakında bile olmadıkları üçüncü bir dürtü devrededir.

Bu durumda asıl amacın ne olduğunu merak etti. Her halükârda gönüllü olarak katıldığı bu proje artık ona eskiden olduğu kadar idealistçe, art niyetten azade gelmiyordu.

Hükümetin gerçek amacının ne olduğunu bilmiyordu ama bu amaca ilişkin bir tek ve son derece belirgin bir altıncı hisse sahipti: söz konusu amaç tamamen bencilceydi.

Bir öngörüsü daha vardı: Büyük olasılıkla bu amacı hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Kendini bir çekmece dolusu süveteri bavuluna yerleştirme işine öylesine kaptırmıştı ki, bir anda yalnız olmadığını fark ediverdi. Eşikte iki adam durmaktaydı, hemen dönüp ayağa fırladı.

"Bay Rittersdorf nerede?" diye sordu adamlardan yaşlı olanı. Adam düz siyah bir kimlik cüzdanı uzattı ve Mary adamların her ikisinin de kocasının ofisinden, CIA'nın San Francisco bürosundan geldiklerini anladı.

"Taşındı. Size yeni adresini vereyim."

"Kimliğini açıklamayan bir muhbirden, kocanızın intihar etmeyi planlıyor olabileceği haberini aldık."

"Hep intiharı planlar zaten," dedi Mary Chuck'ın yaşadığı içler acısı deliğin adresini yazarken. "Yerinizde olsam onun için endişelenmezdim. Kronik bir hasta ama asla tam olarak ölü değil."

Yaşlı CIA çalışanı Mary'yi düşmanca süzdü. "Anladığım kadarıyla Bay Rittersdorf'la ayrılıyormuşsunuz?"

"Bu sizi ilgilendiremez ama evet." Kısa, profesyonel bir gülücük belirdi yüzünde. "Şimdi izninizle toplanmama geri dönebilir miyim?"

"Ofisimiz," dedi CIA görevlisi, "çalışanlarına bir tür korunma olanağı sağlama eğilimindedir. Eğer kocanız intihar ederse soruşturma açılır ve sizin bu işteki payınızı belirleriz." Sonra ekledi: "Evlilik danışmanı olduğunuz göz önüne alınırsa böylesi bir araştırma pek de utanç verici olacaktır, öyle değil mi?"

Kısa bir duraksamanın ardından Mary, "Evet," dedi, "herhalde öyle olur."
Daha genç, asker traşlı CIA görevlisi, "Bunu gayri resmi bir uyarı olarak kabul edin," dedi. "Ağır olun, kocanızın üzerine fazla gitmemeye çalışın. Anlaşıldı mı?" Gözleri cansız, buz gibiydi.
Mary ürpererek başıyla onayladı.
"Bu arada," dedi yaşlı adam, "olur da buraya gelirse, kendisine söyleyin bizi arasın. Uç gün izin aldı ama onunla konuşmak istiyoruz." İki adam da odadan çıkarak evin ön kapısına doğru seğirttiler. CIA'lıların gidişiyle derin bir oh çeken Mary, bavul toplama işine geri döndü.
Ne yapmam gerektiğini CIA'dan öğrenecek değilim, diye düşündü. Kocama canım ne istiyorsa onu söyler, canım ne istiyorsa onu yaparım. Art arda kazaklarını katlayıp hınçla bavuluna bastırırken, "Seni koruyamayacaklar Chuck," dedi kendi kendine. "Hatta onları işe karıştırdığın için daha da kötü şeyler gelecek başına, uyarmadı deme."
Gülerek, zavallı korkak yaratık, diye düşündü, meslektaşlarını gönderip bana gözdağı verdirme fikrini bulunca pek zeki olduğunu sandın herhalde. Sen onlardan korkuyor olabilirsin, ama ben korkmuyorum. Alt tarafı aptal, koca kafalı polisler.
Toplanmaya devam ederken, avukatını arayıp CIA'nın baskı taktiklerinden söz edip etmemeyi düşündü. Şimdi yapmayacağım, dava hâkim Brizzolara'nın önüne gelene kadar bekleyeceğim, sonra da bunu kanıt olarak sunacağım. Böyle bir adamla evli olduğum için ne tür şartlarda yaşamak zorunda kaldığımı, sürekli polis tacizine maruz kaldığımı gösterir bu mahkemeye. Tam da ona bir iş bulmaya çalışırken üstelik.
Şen şakrak bir havayla son kazağı da yerleştirip bavulu kapadı ve hızlı bir parmak hareketiyle sıkıca kitledi.
"Zavallı Chuck," dedi kendi kendine. "Bir kez mahkemeye çıktın mı hiç şansın kalmayacak. Başına ne geldiğini bile anlayamayacaksın, hayatının geri kalanım benim için çalışarak geçireceksin. Yaşadığın sürece sevgilim, benden asla kurtulamayacaksın, sana hep tuzluya mal olacağım."
Özenle elbiselerini katlamaya ve özel askılı sandığa yerleştirmeye başladı.
Sana, ödeyemeyeceğin kadar pahalıya mal olacağım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kapıdaki kız yumuşak, kararsız bir sesle, "Şey, ben Joan Trieste. Lord Koşan İstiridye bana buraya yeni taşındığınızı söyledi." Gözleri yuvalarında dönüyor, Chuck'ın arkasında kalan daireyi görmeye çalışıyordu. "Henüz eşyalarınızı taşımadınız değil mi? Size yardım edebilir miyim? İsterseniz perdeleri asıp, mutfaktaki rafları silebilirim."

"Sağolun ama ben idare edebilirim," dedi Chuck. Yapışkan kütlenin bunu yapmış olması, bu kızı işe koşmuş olması ona dokunmuştu.

Yirmi yaşında bile değildi, saçını kallavi bir örgüye dönüştürmüş, sırtından aşağı bırakıvermişti. Saçları kahverengiydi, özel bir rengi yoktu yani, sıradan saç rengiydi işte. Çok beyazdı, fazlasıyla solgundu. Dahası, ona öyle geliyordu ki kızın boynu da biraz fazla uzundu. Sözünü etmeye değecek bir vücudu yoktu ama hiç değilse inceydi. Joan Trieste'nin üzerinde, bacaklarını ikinci bir deri gibi saran koyu renk bir pantolon, erkek stili geniş bir pamuklu tişört ve ayağında da terlikler vardı. Chuck'ın çıkarabildiği kadarıyla, modaya uygun biçimde sutyen giymemişti ama göğüs uçları beyaz pamuklu tişörtün altından belli olan yassı koyu renk iki daireden ibaretti. Bu aralar pek moda olan göğüs ucu kabartma operasyonunu ya yaptırmak istememişti ya da parası yetmemişti. O anda kızın fakir olduğunu düşündü, belki de öğrenciydi.

"Lord Koşan İstiridye," diye açıkladı kız, "Ganymede'den, koridorun karşısında oturuyor." Hafifçe gülümsedi. Bu vesileyle Chuck, kızın güzel, küçük ve düzgün dişleri olduğunu tespit etti. Düzgün ve biçimli. Aslına bakarsanız neredeyse kusursuz dişlerdi bunlar.

"Biliyorum," dedi Chuck. "Bir saat kadar önce kapımın altından akıp geldi. Bana birini yollayacağını söyledi. Belli ki..."

"Gerçekten kendini öldürmeye mi kalkıştın?"

Uzun bir sessizlikten sonra omzunu silkti, "Çamur-hamur öyle olduğunu düşündü."

"Yapmışsın. Şimdi bile belli oluyor. Çevreni sarıyor." Yanından geçerek daireye girdi. "Ben... Ben bir psiyim."

"Ne tür bir psi?" kapıyı açık bırakarak Pall Mail sigaralarını bulmaya gitti. "Envai çeşit psi var. Dağları yerlerinden oynatabilenlerden..."

Joan Chuck'ın sözünü kesti, "Benimki çok zayıf bir beceri ama bak," dönüp tişörtünün klapasını kaldırdı. "Rozetimi görüyor musun? Amerikan Psi Anonim'in asli üyesiyim. Becerim ise, zamanı geriye alabilmek ama sınırlı bir alanda, on ikiye dokuzluk bir alanda senin salonun gibi. Ve sınırlı bir zamanda; beş dakikaya kadar." Gülümsedi ve Chuck bir kez daha dişlerine hayran kaldı. Bu dişler kızın yüzünü dönüştürüyor, güzelleştiriyordu sanki. Gülümsediği sürece yanında bulunmak bir zevke dönüşüyordu ve Chuck'a kalırsa bu kız hakkında çok şey söyleyen bir durumdu. Güzellik niteliği içeriden yükseliyordu; içi güzeldi onun ve Chuck yıllar geçtikçe, kız yaşlandıkça bu güzelliğin yavaş yavaş bir yolunu bulup dışarı çıkacağını, dış yüzeye etki edeceğini düşündü. Otuz ya da otuz beş yaşına vardığında ışıldıyor olacaktı. Şimdilik hâlâ bir çocuktu.

"Bu faydalı bir yetenek mi?" diye sordu.

"Çok sınırlı bir kullanım alanı var." Antika Hollanda stili kanepenin koluna tüneyip, ellerini daracık pantolonunun ceplerine sokarak açıklamaya girişti; "Ross Polis Müdürlüğü'nde çalışıyorum. Beni alelacele ciddi trafik kazalarının olduğu yere götürüyorlar ve güleceksin ama işe de yarıyor. Zamanı kazanın öncesine döndürüyorum, ya da çok geç kaldıysam, beş dakikadan fazla zaman geçtiyse, o zaman yeni ölmüşleri canlandırıyorum. Anladın mı?"

"Anladım," dedi.

"Fazla kazanmıyorum, daha da beteri yirmi dört saat durmaksızın işe hazır olmak zorundayım. Bana haber veriyorlar ben de olay mahalline, sürat motoruyla ulaşıyorum. Görüyor musun?" Kafasını çevirip, sağ kulağına işaret etti. Chuck kızın kulağına küçük bir silindirin yerleştirilmiş olduğunu gördü ve bunun bir polis telsizi olduğunu fark etti. "Hep haftayım. Bu da demektir ki ulaşım araçlarından birkaç saniyeden uzak bulunamam. Lokantalara, tiyatrolara, başkalarının evlerine gidebilirim ama..."

"Eh," dedi Chuck, "belki bir gün benim hayatımı da kurtarırsın." Atlasaydım beni zorla tekrar yaşama döndürebilirdin. Ne hizmet ama...

"Birçok hayat kurtardım," diyerek elini uzattı Joan. "Ben de bir sigara alabilir miyim?"

Chuck, her zamanki gibi ihmalkârlığından utanarak bir sigara uzatıp yaktı.

"Ya sen ne iş yapıyorsun?" dedi Joan.

Gizli olduğu için değil de, kamu işleri arasında çok düşük bir statüye tekabül ettiği için gönülsüzce CIA işini açıkladı. Joan Trieste dikkat kesilerek dinledi.

"Demek hükümetin ayakta kalmasını sen sağlıyorsun," dedi yüzünde güller açarak. "Fevkalade!"

"Sağol," dedi Chuck memnuniyetle.

"Ama gerçekten de. Bir düşünsene, şu anda yüzlerce simulakrum Komünist dünyada senin sözlerini tekrarlamakta, sokak köşelerinde ve ormanlarda insanların yolunu kesiyorlar ve..." Gözleri parladı. "Benim ise tek yaptığım Ross Polis Müdürlüğü'ne yardım etmekten ibaret."

"Bir yasa vardır," dedi Chuck, "ben buna Rittersdorf'un Üçüncü Azalan Kâr Hadleri Yasası diyorum. Buna göre bir işte ne kadar çok çalışırsan, gitgide yaptığın işin evrensel boyutta kapladığı önemin o kadar az olduğunu düşünmeye başlarsın. " Chuck da ona gülümsedi. Gözlerindeki parıltılara ve dişlerindeki ışıltılara bakınca gülümsemek kolaylaşıyordu. Kısa süre önce içine düştüğü umutsuz, ağır ruh halini unutmaya başlıyordu.

Joan dairede deli danalar gibi dolaşmaya başladı. "Bir sürü kişisel eşya da getirecek misin buraya? Yoksa böyle mi yaşayacaksın? Sana dekorasyonda yardımcı olurum. Lord Koşan İstiridye de olur, elinden geldiği kadar. Koridorun sonunda Edgar adında Jüpiterli bir erimiş metal canlı türü yaşıyor. Bu günlerde kış uykusunda ama tekrar hayata döndüğünde o da bize katılmak isteyecektir. Solundaki dairede ise Mars'tan bir sihirkuşu yaşıyor, bilirsin hani şu kafasında bin bir renkli tüyleri olan kuşlardan... Elleri yok ama telekinesis ile eşyaları oynatabiliyor. O da yardım etmek isteyecektir, ama bugün olmaz çünkü kuluçkada, bir yumurtanın üzerinde oturmak zorunda."

"Aman Tanrım," dedi Chuck. "Bu binanın genetik çeşitliliği dudak uçuklatıcı." Tüm bunları duymak Chuck'ı biraz sarsmış gibiydi.

"Daha bitmedi," dedi Joan. "Alt katta bir Callisto tembeli var. Bu dairelerin standart aksesuarlarından olan, 60'lardan kalma üç kollu lambaya sarılmış durumda uyuyor. Güneş batınca uyanır, dışarı çıkıp yemek alışverişi yapar. Çamur-hamurla ise zaten tanışmıştın." Hırsla ve bir miktar deneyimsizlik belirtisi göstererek sigarasından bir nefes çekti. "Burayı seviyorum, insan her çeşit yaşam biçimiyle karşılaşabiliyor burada. Senden önce bu dairede Venüslü bir kara yosunu kalıyordu. Bir kere hayatını kurtarmıştım, kurumuştu da... Nemli kalmaları gerekiyor bildiğin gibi. Sonunda Marin İlçesinin ikliminin kendisi için fazla kurak olduğuna karar

verdi ve sürekli yağmur yağan Oregon'a taşındı." Durdu ve Chuck'a dönerek baştan aşağı süzdü. "Çok dertli görünüyorsun."

"Gerçek sorunlar değil bunlar. Sadece hayali türden sorunlar, kaçınılabilir türden," dedi Chuck. Kafamı çalıştırsaydım, o kadınla evlenmeyip baştan hiç bulaşmayacağım sorunlar, diye ekledi içinden.

"Karının ismi ne?"

"Mary," dedi şaşkınlığını gizleyemeyen Chuck.

"Onu terk ettin diye kendini öldürme," dedi Joan. "Birkaç aya hatta birkaç haftaya kalmaz, gene kendini bütün hissetmeye başlarsın. Şu anda ortadan ikiye ayrılmış bir organizma gibi hissediyorsun kendini. Mitoz bölünme daima acı verir. Bunu iyi biliyorum çünkü eskiden burada yaşayan protoplazma her bölünüşünde müthiş acı çekerdi ama bölünmek zorundaydı; büyümesi için şarttı bu."

"Galiba büyümek can acıtıcı bir iş," dedi Chuck. Pencereye giderek bir kez daha aşağıdaki yaya yollarına, tekerleklere ve jet motorlara baktı. Kıyısından dönmüştü...

"Burası yaşamak için hiç de fena bir yer değil," dedi Joan. "Biliyorum çünkü çok yer değiştirdim. Tabii Ross Polis Müdürlüğü ndeki herkes Çöp Tenekesi Apartmanını biliyor," diye ekledi tarafsız bir sesle. "Burada bir sürü sorun çıkıyor, küçük çaplı hırsızlıklar, kavgalar, hatta bir cinayet vakası bile var. Temiz bir yer değil... Belli oluyor zaten."

"Ama yine de..."

"Yine de burada kalman gerektiğini düşünüyorum. Hiç değilse yalnızlık çekmezsin. Hele gece olmaya görsün bütün Arz dışı yaşam biçimleri dolaşıma çıkıyor, yakında senin de öğreneceğin gibi. Lord Koşan İstiridye de tam dostluğu kazanılacak kişilerden, öyle çok insana yardım etti ki. Ganymede' lilerde Aziz Paul'un caritas dediği özellik var... Ve unutma ki Paul'a göre erdemlerin en büyüğüydü Caritas." Sonra ekledi: "Sanırım bunun modern karşılığı eşduyum olmalı."

Dairenin kapısı açıldı, Chuck anında o tarafa döndü. Karşısında çok iyi tanıdığı iki adam durmaktaydı. Patronu Jack Elwood ve senaryo yazımı ortağı Pete Petri. iki adam da Chuck'ı görünce rahat bir nefes almış gibiydi.

"Lanet olsun," dedi Elwood, "Geç kalmış olacağımızdan korkuyorduk. Orada olacağını sanıp önce evine uğradık."

Joan Trieste, Elwood'a hitap ederek "Ben Ross Polis Müdürlüğü'ndenim. Kimlik kartlarınızı görebilir miyim?" Sesi son derece sakindi.

Elwood ve Petri kıza CIA kimliklerini gösterdiler ve Chuck'a yöneldiler: "Şehir polisinin burada ne işi var?" diye sordu Elwood.

"Bir arkadaş," dedi Chuck.

Elwood omuzlarım silkti, belli ki ayrıntıları öğrenmek için baskı yapmaya niyeti yoktu. "Kendine daha iyi bir daire bulamaz miydin?" Odaya göz gezdirdi. "Resmen kokuşmuş burası."

"Geçici bir süre için tuttum," dedi Chuck rahatsız olarak.

"Kendini bırakma," dedi Pete Petri. "Bir şey daha var: iznini de iptal ettiler, işte olman gerektiğini düşünüyorlar. Kendi iyiliğin için. Seni burada arpacı kumrusu gibi düşünesin diye yalnız başına bırakamayız." Joan Trieste'ye göz attı, belli ki kızın bir intihar girişimine engel olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Heyhat kimse onu bu konuda aydınlatmadı. "Eee bizimle ofise geliyor musun? Yapacak dünya kadar iş var, görünüşe bakılırsa sabahlaman gerekecek."

"Sağolun," dedi Chuck. "Ama taşınmaya başlamam gerekiyor. Bu daireyi dekore etmeliyim hiç olmazsa bir yere kadar." İyi niyetlerini takdir etmekle birlikte yalnız kalmak istiyordu. Bu bir içgüdüydü adeta, sürünerek gözlerden kaçınmak, kimsenin kendisini bulamayacağı bir köşeye saklanmak. Elinde değildi, kanında vardı.

JoanTrieste iki CIA görevlisine, "Ben onunla kalabilirim," dedi. "Hiç değilse bir süre. Acil bir çağrı gelmezse tabii. Genellikle saat beş dolaylarında bir çağrı olur, trafik yoğunlaşınca ama o zamana kadar..."

"Beni dinleyin," dedi Chuck sert bir sesle.

Üçü birden soran gözlerini ona çevirdiler.

"Birisi kendini öldürmeyi aklına koymuşsa," dedi Chuck, "onu durduramazsınız. Olsa olsa geciktirebilirsiniz. Belki Joan gibi bir psi de onu zorla geri getirebilir. Ama geciktirilse de yapacaktır, geri getirilse de tekrar yapmanın bir yolunu mutlaka bulur. Yani iyisi mi beni kendi halime bırakın." Kendini yorgun hissediyordu. "Saat dörtte avukatımla randevum var; yapacak yığınla işim var. Burada oturup sizinle çene çalamam."

Elwood saatine bakarak, "Seni avukatına bırakırım," dedi. "Ancak yetişiriz." Petri'ye bir işaret çaktı.

Chuck Joan'a dönerek, "Belki başka bir zaman yine görüşürüz," dedi. Bir daha görüşüp görüşmeyeceklerine aldıramayacak kadar bezgindi. "Teşekkürler," diye ekledi sonra belli belirsiz; tam olarak ne için teşekkür ettiğini bilmiyordu.

Joan, sözcüklerini özenle vurgulayarak, "Lord Koşan İstiridye odasında ve düşüncelerini okuyabiliyor. Eğer bir kez daha intihar etmeye kalkarsan duyar ve engel olur. O yüzden eğer böyle bir niyetin varsa..."

"Pekâlâ," dedi Chuck, "ben de burada denemem." Bir tarafında Elwood diğer yanında Petri, kapıya doğru gitti, Joan da peşlerinden geldi.

Koridora çıktıklarında çamur-hamurun kapısının açık olduğunu fark etti, devasa sarı kütle, onlara selam vermek amacıyla hafifçe dalgalandı.

"Sana da teşekkürler,"dedi Chuck yarı ironik bir ses tonuyla; sonra CIA'dan iki meslektaşıyla birlikte yürüyüp gitti.

Nat Wilder'ın San Francisco'daki ofisine tekerlekle giderken Jack Elwood, "Şu Elli Dakika Operasyonu var ya," dedi, "ilk inişi gerçekleştirecek grubun arasına bir adamımızın alınmasını talep ettik. Rutin bir talepti ve tabii ki ricamız saygıyla kabul edildi." Düşünceli bir ifadeyle Chuck'a baktı. "Sanırım bu sefer bir simulakrum kullanacağız.

Chuck Rittersdorf boş boş kafasını salladı. Şiddet olasılığının bulunduğu durumlarda simulakrum kullanmak standart prosedürdü. ClA'nın işletme bütçesi sınırlıydı ve bu yüzden adamlarını kaybetmeyi göze akmıyorlardı.

"Aslına bakarsan," dedi Elwood, "söz konusu simulakrum Palo Alto'da G.D tarafından yapıldı ve tamamlandı bile, istersen ofise uğrayıp bir göz atabilirsin." Paltosunun cebinden çıkardığı küçük bir not defterine bakarak, "Adı Daniel Mageboom. Yirmi altı yaşında. Anglo-Sakson. Stanford Üniversitesi'nde okudu, Poli bilimler alanında yüksek lisans yaptı. San Jose Devlet Üniversitesi'nde bir yıl kadar çalıştıktan sonra CIA'ya katıldı. Projedekilere bunları söyleyeceğiz. Bizden başka kimse onun, adımıza bilgi toplayan bir sim olduğunu bilmeyecek." Dedi ve sözlerini bağladı, "Henüz Dan Mageboom'un belirleyici rehberinin kim olacağına karar vermedik. Belki Johnstone olur."

"O salak mı?" dedi Chuck. Simler bir dereceye kadar kendi başlarına hareket edebiliyorlardı ama birçok kararın verilmesini gerektiren böylesi bir operasyonda tek başına bırakıldığı takdirde Dan Mageboom'un foyası kısa sürede meydana çıkardı. Yürüyüp konuşabilirdi ama iş politik kararlar vermeye geldiğinde, San Francisco CIA binasının birinci katında tam güvenlik içinde oturan bir operatör devreye girmeliydi.

Nat Wilder'ın ofisinin bulunduğu binanın çatıalanına ederlerken Elwood düşünceli bir edayla, "Düşünüyordum da Chuck, belki de Danny'yi sen

yönetmek istersin. Senin de dediğin gibi Johnstone en iyi adamımız değil."

Chuck gafil avlanmış gibi şaşkın şaşkın bakarak, "Neden?" diye sordu. "Bu benim işim değil ki." CIA'da simulakrum kontrolü için yetiştirilmiş bir araba dolusu adam vardı.

"Sana kıyak olsun diye," dedi Elwood yavaş yavaş ve şehrin tepesinde bir sis bulutu gibi asılı duran akşamüstü trafiğine gözlerini dikerek. "Böylece bir bakıma karınla birlikte olabilirsin."

Bir süre sonra Chuck, "Kesinlikle olmaz," dedi.

"Öyleyse, onu izlersin."

"Ne diye?" Şaşkın ve öfkeliydi. Çok öfkeli.

"Gel gerçekçi olalım," dedi Elwood, "CIA'nın psilerine göre, hâlâ ona âşık olduğun ayan beyan ortada. Bizim de Dan Mageboom'u yirmi dört saat yönetecek birine ihtiyacımız var. Petri birkaç hafta senin yerine senaryoları idare eder, bu işi al bir dene. Eğer hoşuna gitmezse bırakır, senaryolarına dönersin. Tanrı aşkına, yıllardır simulakrum programlıyorsun, uzaktan kumanda senin için çocuk oyuncağı olur. Bahse girmeye hazırım. Sen de böylece Mary ile aynı gemiye biner, aynı anda Alfa III M2'ye inersin..."

"Hayır," dedi Chuck bir kez daha. Tekerleğin kapısını açıp, çatı alanına çıktı, "Görüşürüz, beni getirdiğiniz için teşekkürler."

"Senin de gayet iyi bildiğin gibi," dedi Elwood, "sana bu kumanda işini almanı emredebilirim. Senin çıkarına olacağından emin olsam emrederdim. Pekâlâ da olabilir ya. Sana ne yapacağımı söyleyeyim, FBI'dan karının dosyasını alıp inceleyeceğim ve nasıl bir insan olduğunu anlayınca ona göre bir karar vereceğim."

"Söyler misin bana karım ne mene bir insan çıkmalı ki benim onu bir CIA simulakrumu aracılığıyla dikizlemem mazur görülebilsin?"

Elwood, "Yeniden birlikte olmana değecek bir kadın," diyerek kapıyı kapattı. Petri motoru çalıştırdı ve tekerlek akşam göğüne doğru fırlayıp gözden kayboldu. Chuck arkasından bakakaldı.

"CIA mantığı," dedi kendi kendine kınarcasına. "Eh ben de şimdiye kadar alışmış olmalıydım."

Ama Elwood bir konuda haklıydı. Gerçekten de birçok simulakrum programlamıştı, hem de hesaplı kitaplı, ikna edici bir retorikle. Eğer uzaktan kumandayı eline geçirirse sadece Dan Mageboom, ya da adı her neyse, onu başarıyla yönetmekle kalmaz, aynı zamanda -ki bu fikir onun bir an duraklamasına neden oldu- bu simulakrumu ince ayarlı bir alete, etrafındakileri yönlendiren, ayartan ve hatta yoldan çıkartan bir makineye

dönüştürebilirdi. Kendisi orada olsa, kendini bu kadar rahat ifade edemezdi, bir tek zanaatında ustaydı.

Chuck'ın ellerinde Dan Mageboom, Mary Rittersdorf ile büyük işler başarabilirdi. Ve patronu Jack Elwood bunu gayet iyi biliyordu. Tevekkeli değil, Elwood böyle bir teklifte bulunmuştu.

Gelgelelim bu işin potansiyel olarak da kalsa kötücül bir yönü de vardı. Fikir ona itici geliyor, iğrençliğini sezerek ondan kaçınıyordu.

Diğer yandan elinin tersiyle itebileceği bir öneri de değildi. Hiçbir şey, yaşamın kendisi, dünyadaki varoluş, bu derece dürüst değildi.

Belki de en iyi çözüm güvendiği birinin uzaktan kumandaya geçmesine izin vermekti. Petri mesela. Onun çıkarlarını da gözetecek birisi.

Sonra birden şu aklına geldi: Peki nedir benim çıkarlarım?

Kendi içine dönmüş, düşüncelerine gömülmüş halde iç rampayla aşağı indi. Zira yeni bir fikir, patronu Jack Elwood' un önermediği başka bir fikir, farkına varmaksızın zihnini işgal edivermişti.

Böylesi şartlar altında başarılabilecek tek bir şey var, diye düşündü. Tamamen başka bir yıldız sistemindeki uzak bir ayda Mary ile bir CIA simulakrumu... Dejenere bir toplumun psikotik üyelerinin arasında. Böylesine olağanüstü şartlar göz önüne alındığında kabul edilebilecek bir şey.

Bu kimse ile tartışabileceği bir fikir değildi, aslına bakılırsa kendi kendisine ifade etmekte bile güçlük çekiyordu. Gelgelelim, intihara nazaran daha avantajlı olduğu su götürmezdi, ki intihan da az kalsın başaracaktı.

Bu şartlar altında onu öldürmeyi başarabilirim, diye düşündü. CIA yapımı, daha doğrusu General Motors yapımı o nesne sayesinde. İşe hukuki açıdan bakarsak, beraat etme şansım oldukça yüksek, ne de olsa bu kadar uzak mesafeden yönlendirilen simulakrumlar çoğu zaman kendi bildiklerini okurlar, otomatik devreler, uzaktan kumandadan gelen uzun menzilli talimatların önüne geçer. Her halükârda denemeye değer. Mahkemede simulakrumun kendi başına hareket ettiğini söylerim ve simulakrumların sık sık böyle işlere kalkıştığım gösterecek yığınla raporu burunlarına dayarım... CIA. operasyon tarihi, can alıcı anlarda yaşanan böyle aksaklıklardan geçilmiyor nasıl olsa.

Nat Wilder'ın kapısına vardı, kapı açıldığında hâlâ düşüncelerine dalmış halde içeri girdi.

Bu iyi bir fikir olabilirdi ya da olmayabilirdi. Kuşkusuz erdemleri tartışmaya açıktı, salt pratik açıdan değilse bile en azından ahlaki açıdan.

Yine de bu bir kez insanın aklına düştü mü kolay kolay kurtulamadığı düşüncelerden biriydi. Bir sabit fikir gibi zihnine yerleşmişti ve artık onu geri almak mümkün değildi.

Nerden bakarsanız bakın, teorik olarak bile "kusursuz cinayet" değildi bu. Anında bütün şüpheler üzerinde yoğunlaşacaktı, il ya da eyalet savcısı, bu tür işlerle her kim ilgileniyorsa, kısa zamanda neler olup bittiğini tahmin edebilecekti. Keza aralarında Amerika'nın en hırçın zihinlerinin bulunduğu gazeteciler de. Ama şüphelenmek ile kanıtlamak arasında dağlar kadar fark vardı.

Hem bir yere kadar CIA'nın tüm etkinliklerini görünmez kılan "çok gizli" perdesinin arkasında saklanabilirdi.

Arz ile Alfa sistemi arasında üç ışık yılı mesafe vardı bu devasa bir uzaklıktı. Normal şartlar altında idamlık bir suçun işlenemeyeceği kadar uzak. Hiperuzaya girip çıkan elektromanyetik sinyallerde sapmalar, mantıken sabit bir veri kabul edilmeliydi. İşini bilen bir savunma avukatı sadece bu noktadan hareketle iyi bir dava sunabilirdi.

Ve Nat Wilder bu türden bir avukattı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aynı akşam, Mavi Tilki lokantasında yemeğini yedikten sonra, patronu Jack Elwood'u aradı.

"Dan Mageboom denilen yaratığı görmek istiyorum," dedi ihtiyatlı bir sesle.

Küçük ekranda patronunun yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Tamam, kolay iş. Kapanıp kaldığın şu fare deliğine git, ben de Dan'a sana uğramasını söyleyeyim. Şu anda benim evimde. Mutfakta bulaşıkları yıkıyor. Nasıl oldu da karar değiştirdin?"

"Özel bir sebebi yok," dedi Chuck ve telefonu kapattı.

Dairesine döndü. Gece, arızalı eski ışık sisteminin altında daire her zamankinden daha iç karartıcı görünüyordu. Oturup Dan'i beklemeye başladı.

Neredeyse aynı anda koridorda onu soran bir ses, bir erkek sesi duydu. Ve bir an sonra Ganymedeli çamur-hamurun düşünceleri zihninde biçimlendi: "Bay Rittersdorf, koridorda sizi arayan bir beyefendi var. Lütfen kapınızı açıp onu karşılar mısınız?"

Chuck kapıyı açtı.

Koridorda kısa boylu, koca göbekli, modası geçmiş bir takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam duruyordu. "Rittersdorf sen misin?" diye sordu asık suratla. "Aman ne boktan yer bu böyle. Üstelik tepeleme Arz dışı yaratıklarla dolu; bir Arzlının burada ne işi var?" Cebinden bir mendil çıkarıp, kırmızı, terli yüzünü sildi. "Ben Bunny Hentman. Sen de senaristsin değil mi? Yoksa her şey bir kamera şakası mıydı?"

"Ben simulakrumlar için senaryolar yazıyorum," dedi Chuck. Kuşkusuz bu iş Mary'nin başının altından çıkmıştı, evlilik sonrası durumda, onu geçindirecek kadar çok kazandığımdan emin olmak istiyordu.

"Nasıl oldu da beni tanımadın?" dedi Hentman terslercesine. "Ben dünyaca ünlü değil miyim? Yoksa sen hiç televizyon seyretmiyor musun?" Sinirli sinirli purosundan bir nefes çekti. "Eh işte geldim, buradayım. Benim için çalışmak istiyor musun, istemiyor musun? Bana bak Rittersdorf, insanların ayağına gelip yalvarmaya hiç alışık değilim, ama sende iş var

bunu itiraf etmek zorundayım. Odan nerede? Yoksa koridorda dikilip durmamızı mı tercih ediyorsun?" Chuck'ın aralık kapsını gördü, anında kapıya atılıp girdi ve içeride gözden kayboldu.

Chuck adamın peşinden giderken hızla düşünüyordu. Belli ki Hentman'dan kurtulmak kolay olmayacaktı. Ama işin aslına bakılacak olursa Hentman'ın varlığının bir zararı yoktu, hatta Dan Mageboom adlı simulakrumun etkisini ölçmek için iyi bir deneme olabilirdi bu.

"Lütfen anlayış gösterin," dedi Hentman'a, kapıyı kapatırken. "Ben bu işin peşinde değilim."

"Tabii, tabii," dedi Hentman başını sallayarak. "Vatansever olduğunu ve şu casusculuk işinde çalıştığını biliyorum. Ama beni iyi dinle," dedi parmağını sallayarak, "onların verdiğinin üç katını verebilirim. Hem de daha serbest yazabileceksin. Doğal olarak neyin kullanılacağı ve tam olarak nasıl dile getirileceği konusunda son sözü ben söyleyecek olsam bile." Salona dehşet dolu gözlerle baktı. " Rezalet. Bronx'da geçen çocukluğumu anımsattı bana. Yani kardeşim, gerçek yoksulluk bu işte. N'oldu? Boşanma anlaşmasıyla karın iliğini kemiğini mi kuruttu?" Bilge ve anlayışla dolup taşan gözlerini kırpıştırdı. "Evet, nasıldır bilirim. Tam üç kez boşandım ve her seferinde dünya kadar para ödedim. Yasalar kadınlardan yana. Senin şu karın çekici bir kadın ama..." Anlamı belli olmayan bir hareket yaptı. "Nasıl desem sanki biraz soğuk, ne demek istediğimi anlatabildim mi? Fazla ölçülü. Doğrusu seni kıskanmıyorum. Böyle kadınlar söz konusu oldu mu, işin ucunda yasal bir bağ olmayacağından emin olmadan ellerini bile sıkmamak gerekir. İşin yasalar ötesi olduğundan emin olmak, sadece bir kaçamak olarak kalmasını sağlamak şart." Chuck'a alıcı gözüyle baktı. "Ama belli ki sen evlenme meraklısı tiplerdensin. Oyunu dürüst oynuyorsun. Öyle bir kadın seni ayaklarının altında çiğneyip solucan kıçı gibi dümdüz eder."

Kapı çalındı ve aynı anda Ganymedeli çamur-hamur Lord Koşan îstiridye'nin düşünceleri, Chuck'ın zihninde biçimleniverdi. "İkinci ziyaretçiniz Bay Rittersdorf. Bu sefer daha genç bir adam."

"İzninizle," dedi Chuck, Bunny Hentman'a ve gidip kapıyı açtı.

"Kim bu zihin okuma numaralarına kalkışan?" diye söylendi Hentman arkasından.

Yakışıklı, hevesli, son moda Harding Kardeşler kılığıyla aşırı derecede iyi giyimli genç bir adam, Chuck'a, "Bay Rittersdorf mu?" dedi. "Ben Daniel Mageboom, Bay Elwood size uğramamı rica etti."

İyi iş çıkarmışlardı doğrusu, bilmese asla tahmin edemezdi. Chuck bunu fark edince gururlandı. "Tabii, gel içeri," diyerek simulakrumu döküntü dairesine buyur etti. "Bay Mageboom," dedi, "bu ünlü televizyon komedyeni Bunny Hentman. Biliyorsun, ya ya ya bum-bum Hentman, hani şu şaşı gözlü koca kulaklı devasa tavşan kostümüyle sahneye fırlayan adam."

"Şeref duydum," dedi Mageboom, elini uzatırken, iki adam birbirlerini ölçüp tartarak el sıkıştılar. "Programınızı defalarca izledim. Eğlenceli, bir kahkaha fırtınası."

"Tabii," diye mırıldandı Bunny Hentman, Chuck'a ters bir bakış fırlatarak.

Chuck, "Dan çalıştığım ofiste yeni işe başladı," dedi. "Ben de kendisiyle ilk kez karşılaşıyorum. Bundan böyle birlikte çalışacağız."

"Hayır," dedi Hentman hırsla. "Benimle çalışacaksın kafan basmadı mı daha? Sözleşme yanımda, avukatlarıma hazırlattım." Kaşlarını çatarak paltosunun cebini karıştırmaya başladı.

"Yanlış zamanda gelmedim ya?" dedi Mageboom, ihtiyatla geri çekilerek, "isterseniz daha sonra gelebilirim Bay Rittersdorf. Size Chuck diyebilir miyim?"

Hentman ona bir göz attı sonra omuzunu silkerek sözleşmeyi açmaya başladı. "Bak bakalım, ne kadar para aldığını gör." Purosuyla kâğıda vurdu. "Bu casusluk şirketi sana böyle bir rakam ödeyebilir mi? Hem, Amerikalıları güldürmek de vatanseverliktir, moral yükseltir, Komünistleri yenmemizi sağlar. Hatta senin yaptığın işten daha vatanseverce bir iş bu, o simulakrumlar buz gibi... tüylerimi diken diken ediyorlar."

"Sizinle hemfikirim," dedi Dan Mageboom, "ama işin başka bir boyutu daha var Bay Hentman. Bana bir dakikanızı ayırabilirseniz size izah edebilirim. Bay Rittersdorf, yani Chuck başka kimsenin yapamayacağı bir işi yapıyor. Simulakrum programlamak bir sanattır. Uzmanı tarafından hazırlanmış bir program olmadan simulakrum cansız bir gövdeden ibarettir, çocuklar bile onu gerçek bir insandan ayırabilir. Ama doğru dürüst bir programla..." Gülümsedi. "Siz hiç Chuck'ın simulakrumlarından birini iş başında görmediniz. İnanılmazdır." Bir an durduktan sonra ekledi: "Bay Petri de fena değildir hani hatta bazı açılardan daha iyi olduğu bile söylenebilir."

Belli ki bu simulakrumu Petri programlamıştı ve kendini kayırmayı da ihmal etmemişti. Chuck elinde olmadan sırıttı.

"Belki de Petri'yi tutmalıyım o zaman," dedi Hentman umutsuzca. "Madem bu kadar iyiymiş."

"Sizin amacınıza daha uygun olur," dedi Mageboom, "Sizi Chuck'ın senaryolarında neyin cezbettiğini anlayabiliyorum ama sorun şu ki bu özelliğin ne zaman ortaya çıkacağı belli olmaz. Sürekli olarak yapabileceğinden emin değilim, oysa size gereken tam da bu. Ama başka unsurların arasında..."

"Kapa çeneni," dedi Hentman Mageboom'u tersleyip Chuck'a dönerek. "Üç kişilik konuşmalardan hoşlanmam; başka bir yere gitsek olmaz mı?" Dan Mageboom'dan gözle görülür derecede rahatsız olmuştu... Bir şeylerin eksik olduğunu fark etmeye başlamıştı belli ki.

Chuck'ın zihninde bir kez daha çamur-hamurun düşünceleri oluştu. "Sizin de fark ettiğiniz gibi, göğüs uçlarını ameliyat ettirmemiş olsa da harika ve güzel olan o kız, şu anda sizi aramak amacıyla binaya girmiş bulunuyor Bay Rittersdorf. Ona yukarı gelmesini söyledim bile."

Çamur-hamurun düşüncelerini duyduğu anlaşılan Bunny Hetmann umutsuzlukla inledi. "Konuşabileceğimiz bir yer yok mu? Bir bu eksikti; bu da kim?" Dönüp kapıya gözünü dikti.

"Bayan Trieste, görüşmenize müdahale etmeyecektir Bay Hentman," dedi Dan Mageboom; Chuck Joan hakkında bir fikir sahibi olmasına şaşırarak simulakruma baktı. Bir anda aletin uzaktan kumandaya bağlı olduğu kafasına dank etti. Belli ki bu bir program değildi ve Petri San Francisco’daki CIA binasından işi yönetmekteydi.

Kapı çekingence açıldı; gri bir kazak, etek ve çorapsız olmasına rağmen ince, yüksek topuklu ayakkabılar giymiş olan Joan Trieste eşikte duruyordu. "Rahatsız etmiyorum ya Chuck?" diye sordu. "Bay Hentman," dedi sonra kıpkırmızı kesilerek, "sizi yüzlerce kez seyrettim ve yaşayan en büyük komedyen olduğunuza inanıyorum. Sid Ceasar ve tüm eski zaman komedyenleri kadar büyüksünüz." Gözleri parlayarak Bunny Hentman'ın yanına geldi, yakınında durdu ama dokunmamaya özen gösterdi. "Bunny Hentman'ın arkadaşı mısın?" diye sordu Chuck'a. "Keşke bana daha önce söyleseydin."

"Bir iş görüşmesi yapmaya çalışıyoruz," diye inledi Hentman. "Peki ama nasıl olacak bu iş?" Şırıl şırıl terleyerek küçük salonda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Vazgeçiyorum. Seninle anlaşamayız; bu söz konusu bile olamaz. Çok fazla tanıdığın var. Yazarların inzivaya düşkün tipler olması gerekir, yalnız yaşam süren tiplerden."

Joan Trieste girerken ardından kapıyı kapamamıştı ve tam o anda çamur-hamur yavaşça içeri aktı. "Bay Rittersdorf," diye ulaştı Chuck'a düşünceleri. "Sizinle özel olarak konuşmam gereken acil bir konu var. Bir dakikalığına koridorun karşısındaki odama gelebilir misiniz?"

Hentman arkasını dönüp sinirinden ciyakladıktan sonra pencereye gidip dışarıyı izlemeye başladı.

Şaşıran Chuck çamur-hamurun peşi sıra dairesine gitti.

"Kapıyı kapayıp yakınıma gelin," dedi çamur-hamur. "Diğerlerinin düşüncelerimi duymasını istemiyorum."

Chuck söylenileni yaptı.

"Şu Bay Dan Mageboom," diye düşündü çamur-hamur alçak perdeden, "insan değil o, yapay, içinde kişilik yok, uzaktaki birisi tarafından yönetiliyor. Sizi uyarayım dedim ne de qlsa komşu sayılırız."

"Sağol," dedi Chuck, "bunu zaten biliyordum." Ama birden huzursuz olmuştu. Son zamanlarda Chuck'ın düşüncelerinin nerelere yöneldiği hesaba katılırsa, çamur-hamurun onları okuması hiç işine gelmiyordu. "Bak," diye söze girdiyse de çamur-hamur leb demeden leblebiyi anlayıverdi.

"Zihnindeki o bölgeyi taradım bile," dedi çamur-hamur. "Karına karşı düşmanlığını, cinayet eğilimlerini biliyorum. Herkesin hayatının belli dönemlerinde böyle eğilimleri olur. Zaten benim bunları başka birisiyle tartışmaya kalkmam yersiz kaçar. Bir telepat, doktor ya da rahip gibi..."

"Tartışmayalım o zaman," dedi Chuck. Çamur-hamurun niyetini biliyor oluşu bu niyeti yeni bir perspektiften görmesine yol açmıştı. Belki de planına devam etmek iyi bir fikir değildi. Eğer savcı Lord Koşan İstiridyeyi mahkemeye getirmeyi başarırsa...

"Ganymede'de," dedi çamur-hamur, "intikam kutsaldır. Bana inanmıyorsan avukatın Nat Wilder'a söyle, bakıp öğrensin. Planlarının aldığı biçime hiçbir biçimde karşı değilim. Her bakımdan daha önceki intihar eğilimlerine tercih ederim, zira onlar doğaya aykırıydı."

Chuck çamur-hamurun dairesinden çıkmaya yeltendi.

"Bekle," dedi çamur-hamur. "Bir mesele daha var. Sessizliğime karşılık senden bir ricam olacak... Bana bir kıyak yapmanı istiyorum."

Demek ki bir karşılığı varmış. Doğrusu Chuck buna şaşırmadı; ne de olsa Lord Koşan İstiridye bir iş yaratığıydı.

"Bay Rittersdorf, Bay Hentman'ın şu anda teklif etmekte olduğu işi kabul etmenizde ısrar ediyorum," dedi çamur-hamur.

"Ya CIA'daki işim ne olacak?" dedi Chuck.

"O işi bırakman gerekmez ikisini bir arada götürebilirsin." Çamur-hamurun düşünceleri kendine güvenle tınlamaktaydı. "Gececilik yaparsın."

"Gececilik mi? Sen bu terimi de nereden öğrendin?".

"Arz toplumu konusunda uzmanım," dedi çamur-hamur. "Görebildiğim kadarıyla CIA işini gündüz, Bunny Hentman'la işini ise gece yapacaksın. Bunun için ilaçlara gereksinmen olacak. Hekso-amfetamin sınıfından talamus uyarıcıları, ki bunlar Arz'da yasak. Lâkin bunları sana ben bulacağım, bu gezegenin dışında birçok bağlantım var ve böyle şeyleri bulmakta hiç güçlük çekmem. Beyin metabolizman bir kere uyarıldı mı, uykuya hiç gereksinimin kalmaz, ve..."

"Ne? Günde on altı saat mesai mi? Polise gitmene izin veririm daha iyi!"

"Hayır," diye karşı çıktı çamur-hamur. "Dananın kuyruğunun koptuğu yer burası: Yetkililerin niyetlerinin farkında olduğunu bildiğin için cinayet işlemekten vazgeçeceksin. Dolayısıyla bu kötü kadını ortadan kaldıramayacaksın, planını uygulamaya koymayacak ve yaşamasına izin vereceksin."

"Mary'nin 'kötü kadın' olduğunu nereden biliyorsun?" dedi Chuck. Ona bakılırsa Arzlı kadınlar hakkında ne biliyorsun ki, diye düşündü sonra.

"Senin düşüncelerinden biliyorum. Bayan Rittersdorf'un yıllardır üzerinde uyguladığı minik sadistçe oyunların tümünü öğrendim. Kuşkusuz bunlar herhangi bir kültürde şeytani bulunacak türden şeyler. Bu yüzden hastalanmışsın ve gerçekliği doğru dürüst algılayamaz hale gelmişsin. Sözgelişi, bak Bay Hentman'ın aşırı derecede cazip iş teklifini kabul etmemekte nasıl direniyorsun."

Kapı önce çalındı, sonra açıldı ve Bunny Hentman dik dik içeri baktı. "Gitmem gerek. Cevabın nedir Rittersdorf? Evet mi, hayır mı? Ayrıca evet dersen yanında bu jelatinli dünya dışı yaratıklardan birini getirmene de asla izin vermem; yalnız geleceksin."

Çamur-hamurun düşünceleri parladı. "Bay Rittersdorf, nazik teklifinizi kabul edecek Bay Hentman."

"Sen de neci oluyorsun," dedi Hentman, "menajeri mi?"

"Ben Bay Rittersdorf'un meslektaşıyım," dedi çamur-hamur.

"Pekâlâ," dedi Hentman kontratı Chuck'a uzatarak. "Bu sekiz haftalık bir görev, haftada tam bir saatlik senaryo ve diğer yazarlarla bir adet toplantı yükümlülüğü getiriyor. Maaşın da haftada iki bin ARZPLAN papeli, Tamam mı?"

Tamamdan öte bir durumdu, umduğunun iki katıydı. Çamur-hamurun gözetimi altında sözleşmeyi imzaladı.

"Ben tanıklık yapabilirim," dedi Joan Trieste. O da gelmiş yanı başlarında durmaktaydı. Tanık olarak üç kopyayı imzaladı sonra bunları Bunny Hentman'a iade etti. O da kâğıtları paltosunun cebine tıkıştırdı sonra birini Chuck'a vermesi gerektiğini hatırladı, çıkarıp Chuck'a uzattı.

"Şerefe içelim," dedi çamur-hamur. "Bu kutlanacak bir olay."

"Benim için değil," dedi Bunny Hentman. "Gitmem gerek. Görüşürüz Rittersdorf. Seni arayacağım. Yaşadığın bu biçimsiz kokuşmuş yere bir vidfon taktır. Ya da iyisi mi doğru dürüst bir apartmana taşın."

"Üçümüz kutlayabiliriz," dedi çamur-hamur. "Dünya dışı yaratıkları alan bir bar biliyorum. Benden, hesaplar yani."

"İyi," dedi Chuck. Yalnız kalmak istemediği gibi, dairesinde kalması demek Mary'ye kendisini bulması için bir fırsat daha tanımak demekti.

Kapıyı açtıklarında karşılarında onlara tanıdık gelen tombul suratlı genç bir adam bulmak hepsini şaşırttı. Söz konusu adam Dan Mageboom'dan başkası değildi.

"Kusura bakma," dedi Chuck, "seni tamamen unuttum."

"Kutlamaya gidiyoruz," diye açıkladı çamur-hamur dairesinden dışarı akarken, "Zihnin olmamasına ve boş bir kaptan ibaret olmana rağmen sen de davetlisin."

Joan Trieste merakla önce Mageboom'u sonra da Chuck'ı süzdü.

Açıklama babında Chuck, "Mageboom bir CIA robotu ve San Francisco ofisimizden yönetiliyor," dedi. Mageboom'a dönerek, "Kim?" diye sordu. "Petri mi?"

Mageboom gülümseyerek, "Şu anda otomatik devredeyim Bay Rittersdorf," dedi. "Bay Petri, dairenizden ayrıldığınız sırada bağlantıyı kesti. Kendi başıma iyi iş çıkarıyorum, değil mi? Gördünüz mü bakın, beni uzaktan kumandaya bağlı sandınız oysa değilim." Simulakrum kendinden pek memnun gözüküyordu. "Hatta," diye devam etti, "bütün geceyi kendi başıma idare edebilirim pekâlâ da. Sizinle bara gelip, içerek kutlayabilirim, tıpkı simulakrum olmayan biri gibi keyfime bakabilirim, hatta bazı açılardan bunu sizden çok daha iyi yaparım."

Demek, diye düşündü Chuck karıma karşı kullanacağım alet bu. Düşüncelerine kulak misafiri olan çamur-hamur uyardı: "Bay Rittersdorf, unutmayın ki Bayan Trieste, Ross Polis Müdürlüğünün bir çalışanı."

Joan Trieste, "Öyleyim tabii," dedi. Çamur-hamurun düşüncelerini almıştı ama Chuck'ınkilerden bihaberdi. "Neden Bay Rittersdorf'a bunu düşündünüz?" diye sordu çamur-hamura.

"Bana öyle geldi ki," dedi çamur-hamur, "bu yüzden kendisiyle aşkı bir faaliyet içine girmek istemezsiniz."

Bu açıklamayı yeterli bulduğu anlaşılan Joan, "Bana kalırsa," dedi, "başkalarının işine burnunu sokmaktan vazgeçmelisin. Telepati yeteneğiniz siz Ganymedelileri fena halde işgüzar yapmış." Sesi kızgın gibiydi.

"Özür dilerim," dedi çamur-hamur. "Eğer arzularınızı yanlış değerlendirdiysem affınıza sığınıyorum." Chuck'a dönüp düşündü, "Belli ki Bayan Trieste sizinle aşkî bir faaliyet içine girecekmiş."

"Daha neler," diye söylendi Joan Trieste. "Tanrı aşkına kendi işine bak sen! Bu konuyu kapatalım, tamam mı?" Yüzünün rengi atmıştı.

"Arzlı kızları memnun etmek mümkün değil," diye ters ters düşündü çamur-hamur ortaya. Bara varana kadar da başka hiçbir şey düşünmemeye dikkat etti.

Kendilerine bir masa bulup yerleştiler. Çamur-hamur yapay deri koltuğun üzerine sarı bir yığın gibi çöktüğünde, Joan Trieste, "Chuck, Bunny Hentman'la çalışacak olman harika bir şey," dedi. "Ne kadar heyecanlıdır kimbilir."

"Bay Rittersdorf bana öyle geliyor ki," diye düşündü çamur-hamur, "mümkünse karınızın artık iki işte çalıştığınız gerçeğini öğrenmemesini sağlamalısınız. Öğrenirse çok daha büyük bir nafaka isteyecektir."

"Haklısın," dedi Chuck. iyi tavsiye diye buna denirdi doğrusu.

"Nasılsa Bay Hentman için çalışacağınızı öğreneceğine göre," diye sürdürdü düşüncelerini çamur-hamur, "bu gerçeği kabul edip, CIA'daki işinizi devam ettirdiğiniz gerçeğini gizlemelisiniz. CIA'daki meslektaşlarınızdan, özellikle de üstünüz Bay Elwood'dan size arka çıkmalarını istemeyi unutmayın."

Chuck başıyla onayladı.

"Bu şartlar altında," diye belirtti çamur-hamur, "yani aynı anda iki işi birden yapmak gibi az bulunur bir durumda olmanız hasebiyle, nafaka ödemelerinize rağmen rahatça geçinebileceksiniz. Bunu düşünmüş müydünüz?"

Doğrusunu söylemek gerekirse bu kadar ileriyi düşünmek aklına gelmemişti. Çamur-hamur kendisinden kat be kat öngörülüydü ve bunu fark edince hayal kırıklığına uğradı.

"Senin çıkarlarını ne derece gözettiğimi görüyorsun," dedi çamur-hamur. "Bay Hentman'ın iş teklifini kabul etmen konusundaki ısrarlarım..."

"Bence siz Ganymedelilerin Arzlıların yaşamlarıyla Tanrı gibi oynamanız çok korkunç," diye araya girdi Joan Trieste, çamur-hamura kötü bir bakış fırlatarak.

"Ama unutma ki," dedi çamur-hamur uygar bir ses tonuyla, "Bay Rittersdorf ile seni bir araya getiren de benim. Ve sizin cinsellik alanında harika ve başarılı işler çevireceğinizi öngörebiliyorum bir öngörücü olmamama karşın."

"Kes sesini," dedi Joan hırsla.

Kutlamanın ardından Chuck, çamur-hamura kendi başının çaresine bakmasını söyledi, Dan Mageboom'u başından savdı ve bir jet taksiye el ederek Joan Triestre ile birlikte apartmana doğru yola koyuldu.

Baş başa taksinin arka koltuğunda otururlarken, "Lord Koşan îstiridye'nin menzilinden çıktığımıza seviniyorum," dedi Joan. "Her an düşüncelerinin okunması dayanılır gibi değil. Ama bizi bir araya getirdiği de doğru..." Aniden sözünü kesti, başını eğdi ve dikkatle dinlemeye başladı. "Bir kaza olmuş," dedi sonra ve hemen taksiye yeni talimatlar verdi. "Bana ihtiyaçları var ölümcül bir durum söz konusu."

Kaza yerine vardıklarında tepe aşağı duran bir jetkopterle karşılaştılar; iniş yaparken motoru her nedense durmuş ve kopter de bir binaya çarpmıştı; içindekiler yerlere saçılmıştı. Ceket ve kazaklardan alelacele yapılmış bir battaniye üzerinde rengi bembeyaz, sessiz, yaşlıca bir adam yatıyordu; görevli polis herkesi uzaklaştırmaya çalışırken, "ölümcül durum"un bu adam olduğunu anladı.

Joan hemen adamın yanına koştu, polisin itiraz etmediğini fark eden Chuck da peşi sıra gitti. Ambulans olay yerine varmıştı bile; sabırsızlıkla inliyor, Ross Hastanesi'ne döneceği anı bekliyordu.

Joan adamın üzerine eğilerek ölüyü inceledi. "Üç dakika olmuş," dedi yarı kendi kendine, yarı Chuck'a hitaben. "Bekleyin bir dakika onu beş dakika öncesine göndereyim." Polislerden birinin kendisine uzattığı rapora göz attı. "Bay Earl B. Ackers," diye mırıldandı ve gözlerini kapattı. "Bu sadece Bay Ackers'ı etkileyecek," dedi Chuck'a; "yani öyle olması gerekir, Ama bu işte hiçbir zaman emin olamazsın..." Yüzünü buruşturdu

yoğunlaşmaya çalışırken... "Biraz geri çekilsen iyi olur. Böylece etkilenmezsin."

Chuck doğrulup uzaklaştı, soğuk gece havasını içine çekerek, sigarasını içerek ve polis telsizlerinden yükselen uğultuyu dinleyerek dolaştı. Olay yerinde bir kalabalık toplanmıştı, kolunu geç anlamında sallayan polisin yönlendirmesiyle trafik ağır aksak akmaya akmayı sürdürüyordu.

Ne tuhaf bir kız bu, diye düşündü. Hem emniyet kuvvetlerinin bir üyesi hem de bir psi... Acaba Daniel Mageboom simulakrumu hakkındaki niyetlerimi bilse ne yapardı. Herhalde Lord Koşan İstiridye haklı, bilse kıyamet kopardı mutlaka.

Joan el sallayarak, "Gel buraya," dedi Chuck'a.

Hızla Joan'ın yanına seğirtti.

Doğaçlama battaniyenin altında yaşlı adam nefes alıp vermekteydi, göğsü belli belirsiz kalkıp iniyor, dudaklarında tükürük kabarcıkları oluşturuyordu.

"Dört dakika öncesine döndü," dedi Joan. "Yaşıyor ama kazadan sonraki zamanda. Elimden ancak bu kadarı geldi." Hastane simulakrumlarına işaret etti. Anında gelip, tekrar hayata dönen yaralı adamın üzerine eğildiler. Yetkili simulakrum bir röntgen tarama aletini andıran bir nesneyle yaralının anatomisini inceleyip, en hasarlı bölgeyi tespit etmeye çalıştı. Yardımcısına dönüp fikir alışverişinde bulundu sonra yardımcısı yan tarafındaki metal bölmesini açıp karton bir kutu çıkardı ve hızla yırtıp açtı.

Kutunun içinde yapay bir dalak vardı; Chuck polis arabalarının ışıklarında atılan kartonun üzerindeki bilgiyi okuyabilmişti. Simulakrumlar anında ve yerinde ameliyata başlıyorlardı; biri lokal anestezi uygularken, diğeri özel, karmaşık cerrahi eliyle, yaralı adamın karın boşluğunda bir kesik açmaya başlamıştı bile.

"Gidebiliriz," dedi Joan, simulakrumların çalışmasını seyre dalmış olan Chuck'ı uyandırarak. "Benim görevim sona erdi." Elleri paltosunun cebinde, küçük ve zayıf bedeniyle taksilerinin beklediği yere döndü, taksiye binip oturdu ve Chuck'ın yanına gelmesini beklemeye başladı. Yorgun görünüyordu.

Kaza mahallinden uzaklaşırlarken Chuck, "tik kez tıbbi simulakrumları iş başında görüyorum," dedi. Çok etkileyici bir deneyimdi. General Dynamics'in geliştirdiği suni yarı-insanlara içkin bitimsiz olanakları daha iyi kavramasını sağlamıştı. Kuşkusuz CIA simulakrumlarını defalarca görmüştü, ama bunlarla karşılaştırıldıklarında solda sıfır kalıyorlardı.

Buradaki düşman farklı siyasi görüşleri olan bir grup insan değildi sadece; düşman ölümün ta kendisiydi.

Daniel Mageboom'la ise bu durumun tam tersi gerçekleşecekti, ölümle savaşmak yerine teşvik edecekti.

Şahit olduğu şu olaydan sonra planlarını Joan Trieste'ye açması söz konusu değildi tabii. Peki hal böyleyken, kızı görmekten kaçınması gerekmez miydi? Bir yandan cinayet planlayıp diğer yandan emniyet kuvvetlerinin bir üyesiyle ahbaplık etmek kendini tahrip etmek değil de neydi? Yoksa yakalanmayı mı istiyordu? Bu, intihar eğilimlerinin çarpıtılmış hali miydi yoksa?

"Düşüncelerini öğrenmek için yarım papel bayılmaya hazırım," dediJoan.

"Pardon?" diyerek gözlerini kırpıştırdı Chuck.

"Ben Lord Koşan İstiridye gibi değilim, zihnini okuyamam. Öyle ciddi gözüküyorsun ki. Herhalde kafan ailevi sorunlarınla meşgul. Keşke seni neşelendirmenin yolunu bilsem." Bir an olasılıkları tarttı ve devam etti: "Bana gel istersen..." Aniden kıpkırmızı kesildi, belli ki çamur-hamurun sözlerini hatırlamıştı "Sadece bir içki içmeye," diye ekledi sonra, kararlı bir sesle.

"Ne hoş fikir," dedi Chuck, Lord Koşan İstiridye'nin sözlerini anımsayarak.

"Bana bak," dedi Joan. "O Ganymedeli işgüzar işimize burnunu, antenini ya da her neyi varsa onu soktu diye, hayatımızı buna göre..." Öfkeyle sustu, gözleri parıl parıl parlıyordu. "Allah belasını versin. Biliyorsun potansiyel olarak son derece tehlikeli biri. Ganymedeliler fazla hırslılar... Arz-Alfa Savaşı'na hangi şartlar altında katıldıklarını hatırlasana. Hepsi onun gibi, hepsinin kafasında dokuz tilki dolaşıyor, hiçbir olasılığı kaçırmamak için hiç durmaksızın havayı kokluyorlar." Alnını kırıştırdı. "Belki de bu apartmandan taşınmalısın Chuck. Ondan uzaklaşmalısın."

Biraz geç kaldım, diye düşündü Chuck ciddi ciddi.

Joan'ın apartmanının önüne geldiler. Chuck binanın son derece basit mimarisiyle göz okşayıcı ve modern bir yapısı olduğunu tespit etti. Tüm yeni binalar gibi tümüyle yeryüzünün altındaydı. Yükselmek yerine gömülüyordu.

"On altıncı kattayım," dedi Joan inmeye başladıklarında. "Biraz madende yaşamayı andırıyor... Klostrofobin varsa yandın." Birkaç saniye sonra kapıya varıp anahtarını çıkardığında filozofça bir edayla ekledi: "Tabii olur

da Alfalılar yine saldırırsa, güvenlik açısından bulunmaz bir nimet. Hidrojen bombasıyla aramızda tam on beş kat var ne de olsa." Kapıyı açtı. Dairenin yumuşak buğulu ışıkları yandı.

Aniden parlak bir ışık belirip kayboldu. Bir an gözleri kamaşan Chuck bakabildiğinde odanın ortasında elinde fotoğraf makinesiyle durmakta olan bir adam gördü. Tanıdığı ve nefret ettiği bir adamdı bu.

"Selam Chuck," dedi Bob Alfson.

"Kim bu adam?" dedi Joan, "ve neden fotoğrafımızı çekti?

"Sakin olun Bayan Trieste. Sevgilinizin karısının avukatıyım, mahkeme için kanıta ihtiyacımız vardı da." Chuck'a dönerek, "Ha, bu arada, söz konusu mahkeme gelecek Pazartesi saat onda, hâkim Brizzolara'nın salonunda," dedi ve gülümsedi. "Tarihi önceye aldırdık, karın bu işin bir an önce bitmesini arzuluyor."

"Derhal çık buradan," dedi Chuck.

Kapıya doğru seğirten Alfson, "Memnuniyetle," dedi. "Kullandığım bu film, ki eminim CIA'da siz de kullanıyorsunuzdur, pahalı ama pek faydalı. Biraz önce bir Agfom tesirli fotoğraf çektim. Bu size bir şey ifade ediyor mu? Bu makinede şu anda yaptıklarınız değil, önümüzdeki yarım saat boyunca yapacaklarınız kayıtlı. Hâkim Brizzolara'nın işin bu tarafıyla daha çok ilgileneceğine bahse girerim."

"Önümüzdeki yarım saatte hiçbir şey olmayacak," dedi Chuck, "zira ben gidiyorum." Avukatı iterek dışarı çıktı, bir an önce buradan uzaklaşması gerekiyordu.

"Hata yaptığını düşünüyorum," dedi Alfson. "Bence filmde değerli veriler olacak. Hem sana ne oluyor? Bu sadece Mary'nin istediği kararı çıkartmasını sağlayacak teknik bir yöntem. Resmi kanıt sunulması gerekiyor. Sana zararı olacak bir şey değil ki bu."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Chuck geri dönerek, "Ya özel hayatıma yapılan bu tecavüz..." dedi.

"Senin de pekâlâ bildiğin gibi son elli yıldır kimsenin özel hayatı filan kalmadı, "diye cevap verdi Alfson. "Sen kendin de bir haberalma teşkilatında çalışıyorsun. Bana martaval okuma Rittersdorf." Koridora çıktı, Chuck'ı geçti ve acele etmeksizin asansöre doğru yürüdü. "Filmin bir kopyasını istersen..."

"istemez," dedi Chuck. Avukat gözden yi tene kadar da arkasından bakmaya devam etti.

"En iyisi içeri gel," dedi Joan. "Nasılsa olan oldu, film elinde artık." Chuck girsin diye kapıyı açık tutarak bekledi. Neden sonra o da gönülsüzce girdi içeri. "Bu yaptığı yasadışı tabii. Yine de mahkemelerde hep çevrilen bir dümenmiş, bildiğim kadarıyla." Joan mutfağa gidip içkileri hazırlamaya başladı. Chuck bardakların tıkırtısını duydu. "Mercury Slumps'a ne dersin, dolu bir şişem var?"

"Ne olursa," dedi Chuck kabaca.

Joan içkiyi getirince, bardağını düşünceli düşünceli aldı.

Bunun hesabını soracağım, dedi içinden. Artık kararım kesin, hayatım için savaşıyorum.

"Ne kadar suratsızsın," dedi Joan "Bu olay çok canını sıktı değil mi? O adamın tesirli kamerasıyla bizi beklemesi, özel hayatımıza tecavüz etmesi. Önce Lord Koşan İstiridye, şimdi de bu. Tam da..."

"Hâlâ kimsenin bilmediği gizli bir eylemde bulunmak mümkün," dedi Chuck.

"Ne gibi?"

Chuck cevap vermeden içkisini yudumlamaya devam etti.

ALTINCI BÖLÜM

Kafa hizasındaki raflardan kediler zıpladı. Üç sarman, bir alaca Manx kedisi, hemen ardından birkaç bol tüylü ve bıyıklı yarı siyam yavru kedi, bir esnek, siyah, genç erkek kedi ve son olarak da hamile tekir kedi. Kediler peşlerine küçük bir köpek yavrusunu da katıp Ignatz Ledebur'un ayaklarının etrafında toplaşarak, onun kulübeden çıkma çabalarına balta vurdular.

Yolunun üstünde, bir farenin kalıntıları da durmaktaydı. Kediler, oyunbaz bir Terrier olan köpek yavrusu tarafından yakalanan farenin iştah açıcı buldukları parçalarını yemiş, gerisini bırakmışlardı. Ignatz tan vakti gurultularını duymuştu. Belli ki kulübenin yegâne kapısının her iki yanma yığılmış olan çöplerin peşine düşerken canından olan fareye acıdı. Ne de olsa, farenin de yaşamaya hakkı vardı, en az herhangi bir insanın olduğu kadar. Tabii köpek bunu kavrayamazdı, öldürmek köpeğin zayıf etine kazınmış bir içgüdüydü sadece. Dolayısıyla ahlaki bir suçlamada bulunmak mümkün değildi. Hem zaten, farelerden korkuyordu. Fareler, Arzdaki hemcinslerinin aksine son derece çevik ellere sahiptiler ve kaba saba da olsa silah yapabiliyorlardı. Zeki yaratıklardı.

Ignatz'ın biraz ilerisinde, yıllar önce tedavülden kalkmış otomatik bir traktörün paslı hurdası da durmaktaydı. Belki tamir edilir gibi müphem bir umutla birkaç yıl önce buraya getirilmişti traktör. Şu anda iletişim devresi dahil olmak üzere hurdanın tümü, Ignatz'ın on beş (yoksa on altı mıydı?) çocuğuna oyuncak olarak hizmet etmekteydi.

Ignatz, aradığını bu döküntülerin arasında göremedi. Sabah ateşini yakmasına yarayacak boş bir süt kutusunun peşindeydi. Demek ki bir kalas kırması gerekecekti. Kulübesinin yanında yükselen devasa kereste yığınının arasında eşelenmeye, kulübenin verandasına dayayıp üzerinde zıplayarak kırabileceği kadar ince bir kalas aranmaya başladı.

Sabah ayazında titredi ve yün ceketini kaybettiğine bir kez daha hayıflandı. Uzun yürüyüşlerinden birinde yere uzanmış ve ceketini yastık niyetine kullanarak katlayıp başının altına koymuştu... Uyandığında tümüyle aklından çıkan ceketi oracıkta bırakıp gitmişti. Ömrü bu kadarmış demek ki. Tabii bu olayın nerede geçtiğini hatırlayamıyordu, tek bildiği

Adolfkent yakınlarında, şehirden on günlük yürüyüş mesafesinde olduğuydu.

Yandaki kulübelerden birinden bir kadın çıktı. Ignatz kısa bir süre için kadına sahip olmuş, iki çocuğuna babalık ettikten sonra ise ondan sıkılmıştı. Kadın sebze bahçesine giren bir keçiye deliler gibi bağırmaya başladı. Keçi, kadın yanı başına gelene kadar tıkınmaya devam etti sonra, sıçradı, arka ayaklarıyla havaya tekmeler savurdu ve ağzından pancar yaprakları sarkar bir halde hoplayarak kadının menzilinden uzaklaştı. Tüm bu hareketten şaşalayan bir kaz sürüsü, farklı panik derecelerine tekabül eden sesler çıkararak sağa sola dağıldı. Bu manzarayı izleyen Ignatz kahkahayı koyuverdi. Bu kazlar da her şeyi fazla ciddiye alıyorlardı.

Ateş için kalası kırdıktan sonra, hâlâ peşi sıra gelen kedileri ardına takarak kulübeye döndü ve kapıyı kedilerin suratına kapatıverdi. Gelgelelim kedi yavrularından biri atik davranarak aralık kapıdan içeri süzülmeyi başardı. Ignatz dökme demirden ocağın önüne çökerek ateşi yakmaya koyuldu.

Mutfak masasının üstünde, bir battaniye yığının altında şimdiki karısı Elsie uzanmış uyumaktaydı ve Ignatz ateşi yakıp kahveyi hazır etmeden de uyanmayacaktı. Doğrusu ona hak vermemek elde değildi. Bu soğuk sabahlarda kimse yataktan çıkmaya gönüllü olmazdı. Bütün gece dolanıp duran avare Hebler müstesna, Gandiköy ancak sabahın son demlerinde yaşam belirtileri göstermeye başlardı.

Kulübenin yegâne yatak odasından çıplak bir çocuk çıktı ve parmağını emerek, Ignatz'ın ateşi yakışını sesiz sedasız seyretmeye başladı.

Çocuğun arkasında televizyonun sesi duyulmaktaydı, aletin sesi çıkıyordu ama nicedir görüntü işlevini yerine getiremiyordu. Dolayısıyla çocuklar televizyon seyredemiyor sadece dinliyorlardı. Televizyonu tamir etmem gerek diye düşündü Igntatz ama acelesi yoktu. Da Vinci Tepeleri'ndeki ay televizyon vericisi çalışmaya başlamadan önce hayat daha kolaydı, diye düşündü.

Sıra kahveyi yapmaya geldiğinde çaydanlığın yarısının kayıp olduğunu fark etti. Aramakla vakit kaybetmektense haşlama kahve yapmaya karar verdi. Gaz ocağının üzerine içi su dolu bir tava yerleştirdi ve tam su kaynadığı sırada tavanın içine göz kararı, avuç avuç çekilmemiş kahve attı. Kahvenin sıcak, dolgun kokusu kulübeye yayıldı, Ignatz kokuyu minnetle içine çekti.

Ne kadar zamandır ocağın başında durmuş, kahveyi koklayıp, ateşin sesini dinlemekteydi allah bilir ki birden bire bir hayal görmekte olduğunu fark etti.

Yerinde çakılıp kaldı. Bu arada kendini içeri atmayı başaran kedi yavrusu mutfak lavabosuna tırmanmış, akşam yemeğinin artıklarını bulmuş ve açgözlülükle bunları yemeye koyulmuştu. Kedinin görüntüsü ile çıkardığı sesler Ignatz'ın görüp duyduklarına karışarak hayalinin gücünü artırdı.

"Kahvaltıda mısır lapası istiyorum," diye haber verdi yatak odasının kapısındaki çıplak çocuk.

Ignatz Ledebur cevap vermedi, hayali onu başka bir diyara kitlemişti. Ama doğrusu bu öylesine gerçek bir dünyaydı ki, belli bir yere ait değildi, mekân boyutunu yürürlükten kaldıran, ne orada ne burada olan bir şeydi. Zaman boyutuna gelince...

Sanki hep varolagelmişti, ama bu konu kesinlik taşımıyordu. Belki de gördükleri zamanda var olmuyordu, başı yoktu ve o ne yaparsa yapsın sonu da gelmeyecekti, zira bunun için fazla büyüktü. Belki de zamanın elinden kaçıp kurtulmuştu.

"Hey," dedi Elsie, "kahvem nerede?"

"Bekle."

"Bekleyeyim mi? Kokusunu alıyorum kahrolasıca, hangi cehennemde bu kahve?" Battaniyelerle boğuşarak oturur pozisyona geçti. Örtüleri bir kenara fırlattı ve çırılçıplak, sarkık göğüsleriyle ortaya çıktı. "Kendimi çok kötü hissediyorum, içimden kusmak geliyor. Herhalde senin veletler banyodadır." Masadan aşağı kayıp, yalpalayarak odadan dışarı seğirtti. Banyonun kapısında duraklayıp, şüpheyle Ignatz'a bakarak "Ne demeye dikilip duruyorsun öyle?" diye sordu.

"Beni rahat bırak," dedi Ignatz.

"Beni rahat bırakmış, götümün kenarı, burada yaşamam senin dahiyane fikrindi. Ben Frank'i bırakmayı hiç istememiştim." Banyoya girip, kapıyı ardından çarptı. Kapı kendi kendine yeniden açılınca tekrar itti ve ayağıyla tutarak kapalı kalmasını sağladı.

Hayal geçmişti. Hayal kırıklığına uğrayan Ignatz, elinde kahve dolu tavayla masaya yürüdü, battaniyeleri yere fırlatıp, akşam yemeğinden kalma iki fincanı masanın üzerine yerleştirdi ve tavadaki kahveyi bunlara doldurdu, iki fincanın da yüzeyinde şişmiş kahve taneleri yüzmeye başladı.

"Neydi o, senin sözde translarından biri mi? Ne o, yoksa Tanrıyı falan mı gördün?" diye seslendi Elsie banyodan, sesi iğrenme doluydu. "Bir Heb'le yaşamak zorunda olmam yetmiyormuş gibi bir de Şiz gibi hayal gören bir Heb'e çattım. Heb misin yoksa Şiz mi? Heb gibi koktuğuna şüphe yok. Artık bir karar versen iyi olacak." Sifonu çekip banyodan çıktı. "Hem de en az bir Man kadar sinirlisin. Senin en çok nefret ettiğim huyun da bu bitmek bilmez sinirliliğin." Kahvesini bulup bir yudum aldı. "Bunun içinde taneler yüzüyor!" diye haykırdı öfkeyle. "Yine mi çaydanlığı kaybettin?"

Artık hayal yok olduğu için onu hatırlamakta güçlük çekiyordu. Hayallerin sorunlarından biriydi bu da. Gündelik dünyayla ne gibi bir ilişkileri vardı? Ignatz hep bunu sorgulardı.

"Bir canavar gördüm," dedi Ignatz. "Gandiköy'ün üzerine basıp ezdi. Gandiköy yok oldu, yerinde sadece bir delik kaldı geriye." Üzülmüştü; Gandiköy'ü severdi, üstelik aydaki tüm yerleşimlerden daha çok severdi. Sonra birden korkuya kapıldı, hayatında hiç korkmadığı kadar hem de. Gelgelelim elinden hiçbir şey gelmiyordu, canavarı durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu, gelecek ve hepsini ele geçirecekti, bir sürü akıllıca fikre sahip, hiç durmaksızın çalışan, güçlü kuvvetli Manları bile. Hatta ister gerçek, ister hayal ürünü olsun, her şeye karşı kendilerini korumaya çalışan Paraları da.

Ama bu hayalde başka bir şey daha vardı.

Canavarın arkasında, kötü bir ruh bulunuyordu.

Parlak bir küf peltesi gibi dünyaya açıldığından beri ona tutunmuş, dokunduğu her şeyi, çorak toprakları ve çelimsiz bitkilerle ağaçları bile çürütmüştü. Bir fincan dolusu tüm evreni çürütmeye yeterdi ve iş bitirici bir insana aitti. İsteyen bir yaratığa.

Demek ki iki ayrı kötülük geliyordu, Gandiköy'ü ezip geçen canavar ile onun ötesinde bir kötü ruh. İkisi ayrı varlıklardı ve son tahlilde ikisi kendi farklı yollarına gidecekti. Canavar dişiydi, kötü ruh ise erkek. Ve... Gözlerini kapadı. Bu, hayalin ona dehşet salan kısmıydı. İkisi korkunç bir savaşa tutuşacaktı. Dahası bu iyi ile kötünün arasındaki bir savaş olmayacaktı. Tepeden tırnağa zehirlenmiş, ikisi de birbirinden kötü iki yaratık arasındaki bataklıkta, kör, anlamsız bir savaştı bu.

Bu yaratıklardan birinin ölümüne kadar gidebilecek olan bu savaş da burada, bu dünyada yapılacaktı. Şu anda yoldaydılar, sonsuz savaşları için burayı bile bile bir savaş alanı olarak seçmişlerdi.

"Haydi yumurtaları yap," dedi Elsie.

Ignatz gönülsüzce lavabonun yanındaki çöp yığını arasında yumurta kutusunu aramaya başladı.

"Dün akşam kullandığımız tavayı yıkaman gerekecek. Lavaboda bırakmıştım," dedi Elsie.

"Peki," dedi Ignatz. Soğuk suyu açtı. Top haline getirilmiş bir gazete parçasıyla tavanın kabuk bağlamış yüzeyini ovalamaya başladı.

Acaba, diye düşündü bu savaşın sonucunu etkileyebilir miyim? Bu karmaşanın ortasında iyiliğin yer almasının bir faydası olabilir mi?

Tüm ruhsal yeteneklerini hizmete çağırıp deneyebilirdi tabii. Sadece ayın, kabilelerin adına değil, o iki kasvetli yaratığın adına da. Belki de üzerlerindeki yükü hafifletmek amacıyla.

Doğrusu düşünmeye değer bir fikirdi; tavayı ovalarken, bu fikri kafasında evirip çevirmeye devam etti. Elsie'ye açılmanın faydası yoktu, alacağı cevap gün gibi ortadaydı: cehennemin dibine kadar yolun var! Elsie ondaki güçlerden bihaberdi, zira bunları hiç açık etmemişti. Havaya girdiğinde duvarların içinden geçebiliyor, inanların zihnini okuyabiliyor, hastalıkları iyileştirebiliyor, kötü insanların hastalanmasına neden olabiliyor, hava durumunu etkileyebiliyor, ekinleri yakıp kavurabiliyordu. Aslına bakarsanız doğru ruh halini yakalayabildiğinde canının çektiği her şeyi yapabiliyordu. Bu durum bir aziz olmasından kaynaklanıyordu.

Kuşkucu Paralar bile Ignatz'ın bir aziz olduğunu kabul ediyorlardı. Ay yüzeyindeki herkes ediyordu, hakaretamiz, işi başından aşkın Manlar bile, tabii işlerinden burunlarını kaldırıp onun varlığının farkına varabildiklerinde.

Bu ayı yaklaşmakta olan bu iki kirli organizmanın hışmından koruyabilecek bir kişi varsa o da benim, diye düşündü Ignatz. Bu benim kaderim.

"Bu bir dünya değil ki sadece bir ay," dedi Elsie bariz bir horgörüyle. Ocağın yanında durmuş, bir gece önce çıkardığı giysileri giyinmekteydi. Bir haftadır aynı kıyafetlerle dolaşmaktaydı ve Ignatz zevklenerek Elsie'nin Heb olma yolunda hızla ilerlemekte olduğunu fark etti, artık işin tamamlanmasına bir şey kalmamıştı.

Ve Heb olmak iyi bir şeydi zira Hebler Saf Yolu bulmuşlar, gereksizliklerin tümünden kurtulmuşlardı.

Kulübenin kapısını açarak bir kez daha sabah ayazma çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye cıyakladı Elsie peşi sıra.

"Danışmaya," dedi Ignatz kapıyı ardından kapatırken. Peşinde bir kedi ordusu olduğu halde, Şizler arasındaki meslektaşı Omar Diamond'u bulmaya gitti.

Doğaüstü psi güçlerinin yardımıyla ayın dört bir yanına kendini ışınladı ve sonunda Omar'ı Adolfkent'te, tüm kabilelerden birer temsilciyle toplantı halinde buldu. Ignatz kendini devasa taş binanın altıncı katına havalandırarak pencereye çarpınca durdu ve içerdekiler farkına varıp pencereyi açmaya gelene kadar cama vurdu.

"Aman tanrım, Ledebur," dedi Man temsilcisi Howard Straw, "Keçi gibi kokuyorsun. Aynı odada iki Heb dayanılır gibi değil!" Herkese sırtını dönüp birkaç adım uzaklaştı ve boşluğa gözlerini dikerek Manlara özgü öfkesini kontrol altına almaya çalıştı.

Para temsilcisi Gabriel Baines Ignatz'a dönerek "Bu baskının anlamı nedir? Burada toplantı halinde olduğumuzu görmüyor musunuz?" diye sordu.

Ignatz Ledebur sesiz sedasız Omar Diamond'la iletişerek, durumun aciliyetini iletti. Diamond onu anladı, hak verdi ve bir an bile kaybetmeden dostuyla güçlerini birleştirip beraberce divan odasından ayrıldılar. Sağda solda mantarların bittiği yeşil bir çayırı geçtiler. Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Mantarları tekmeleyerek keyiflerini yerine getirdiler.

Sonunda Diamond, "Biz de işgali konuşuyorduk," dedi.

"Gandiköy'e, inecek," dedi Ignatz. "Bir hayal gördüm, gelenler..."

"Evet, evet," dedi Diamond sabırsızca, "dünyevi güçler bunlar, delegeleri bu konuda aydınlattım bile. Dünyevi güçlerden hayır gelmez, çünkü ağırdırlar; hayvani gövdeleriyle toprağa batarlar ve gezegenin gövdesiyle kaynaşırlar."

"Ay," dedi Ignatz kıkırdayarak.

"Ay olsun bakalım." Diamond gözlerini kapadı ve gittiği yeri artık görememesine rağmen sendelemeksizin yoluna devam etti. Ignatz onun anlık, istemli bir katatoniye çekildiğini anlamıştı. Tüm Şizlerin başına gelen bir şeydi bu; hiçbir şey söylemeden beklemeye başladı. Omar Diamond durakladı ve Ignatz'ın anlamadığı bir şeyler homurdandı.

Ignatz içini çekerek yere oturdu. Omar Diamond yanıbaşında trans halinde durmaktaydı, çayırın sınırının ötesindeki ağaçlardan gelen hışırtılardan başka çıt çıkmıyordu.

"Güçlerini benimkilerle birleştir," dedi Diamond birdenbire. "İşgali öylesine açıkça hayal edelim ki..." Ama sonra sözleri tekrar gizemli

homurtulara dönüştü. Ignatz yine içini çekti, azizlerin sabrının da bir sınırı vardı. "Sarah Apostoles'i bul," dedi Diamond. "Üçümüz bir arada düşmanımızın öylesine gerçekçi bir hayalini oluşturacağız ki, gerçeğe dönüşecek, böylece düşmanımızı kontrol edebilecek, gelişlerine yön verebileceğiz."

Ignatz bir düşünce dalgası yollayarak Gandiköy'deki kulübesinde uyuyan Sarah Apostoles ile temas kurdu. Ignatz onun uyanışını, silkinişini, homurdanmasını, esnemesini, karyolasından çıkıp, sendeleyerek ayağa kalkışını hissetti.

Ignatz ve Omar Diamond beklediler; sonra Sarah bir anda karşılarında beliriverdi. Üzerine bir erkek pantolonu ve paltosu geçirmiş, ayaklarına da tenis ayakkabıları giymişti. "Dün gece bir rüya gördüm,” dedi. "Üzerimizde birtakım yaratıklar dolanıyor, kendilerini bize göstermeye hazırlanıyorlar." Toparlak yüzü endişeyle ve üzerinden atamadığı, içini kavuran bir korkuyla çarpılmıştı. Bu ona çirkin, kasılmış bir görünüm veriyordu; Ignatz kadına acıdı. Sarah gerginlik anlarında, benliğini yıkıcı duygulardan arındırmayı asla becerememişti. O tüm hastalıklarıyla birlikte bedenine hapsolmuştu.

"Otur," diye rica etti Ignatz.

"Şu anda belirmelerini sağlayacağız," dedi Diamond. "Tam bu noktada. Başlayın." Başını eğmesiyle birlikte iki Heb de başlarını eğdiler ve üçü aynı anda, birbirlerinin öngörü güçlerini çığ gibi büyütmeye koyuldular. Yekvücut halde mücadele ettiler; zaman akıp gitti. Hiçbiri ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu. Bu arada zihinlerinde evirip çevirdikleri şey, şeytani bir filiz gibi yanı başlarında serpildi.

"işte burada," diyerek gözlerini açtı Ignatz. Sarah ve Diamond da onun ardından gözlerini açtılar. Gökyüzüne baktılar ve kuyruğu önde inmekte olan yabancı bir uzay gemisiyle karşılaştılar. Başarmışlardı.

Gemi, kıçından buhar fışkırtarak yüz metre kadar ötelerinde yere indi. Ignatz bunun büyük bir gemi olduğunu algıladı. Bugüne kadar gördüğü en büyük gemi. O da korkuya kapıldıysa da, her zaman olduğu gibi korkusunu kontrol altında tutmayı başardı. Fobinin başa çıkması gereken bir öğe olarak hayatında yer almasından bu yana yıllar geçmişti. Gelgelelim geminin titreyerek duruşunu, kapının açılışını ve yolcuların kendilerini bu devasa metal ve plastik organizmadan dışkılamaya hazırlanışlarını izleyen Sarah'ın dehşetten beti benzi atmıştı.

Gözlerini bir kez daha sıkı sıkıya kapatan Omar Diamond "Bırakın bize yaklaşsınlar," dedi. "Varlığımızı fark etmelerine izin verin. Onları bizi kaale

almaya ve saygı göstermeye zorlayalım." Ignatz anında ona katıldı ve kısa bir duraksamadan sonra panik içindeki Sarah Apostoles de elinden geldiğince onlara eşlik etti.

Geminin kapısından bir rampa indi. Kapıda iki kişi belirdi; adım adım yere inmeye başladılar.

Ignatz, "Mucizeler yaratalım mı?" dedi umutla.

Ignatz'ı gözünün ucuyla süzen Diamond şüpheyle, "Ne gibi?" diye sordu. "Mucize yaratmak âdetim değildir."

Sarah atılıp, "Ignatz ile ikimiz bu işin üstesinden gelebiliriz," dedi. Sonra Ignatz'a döndü: "Niye onları tüm yaşam biçimleri için kararlılığın ağını ören dünya-örümceğinin hayaletiyle dönüştürmüyoruz?"

"Tamamdır," dedi Ignatz ve tüm dikkatini dünya-örümceğini çağırma işine yoğunlaştırdı... Ya da Elsie'nin deyişiyle ay-örümceğini.

Gemiden inen iki kişinin önünde, yollarını tıkayacak biçimde parıltılar saçan binbir örümcek ağı belirdi. Örümceğin durmaksızın ürettiği ağlardan alelacele oluşmuş bir yapı karşılarına dikildi. Gemiden inenler donup kaldılar.

Biri ağza alınmayacak bir söz söyledi.

Sarah güldü.

"Onların seni güldürmesine izin verirsen," dedi Omar Di amond sert bir sesle, "üzerlerindeki gücümüzü kaybederiz."

"Özür dilerim," dedi Sarah gülmeye devam ederek. Hey hat, çoktan geç kalmışlardı, ağ parçacıklarının parıltılı kütleş eriyip yok oldu. Ignatz büyük bir hayal kırıklığı içinde ağlar la birlikte Sarah ile Omar Diamond'un da yok olduğunu fark etti. Kendini tek başına otururken buldu. Üçlü hükümranlıkları bir anlık bir zayıflık yüzünden alaşağı edilmişti. Artık çi men tarlasında da oturmuyordu, tersine Gandiköy'ün merkezindeki bir çöp yığınının üzerinde oturmaktaydı.

İşgalci makro organizmalar hareketlerinin kontrolünü yeniden ellerine geçirmişlerdi. Kendi planlarına geri dönmeyi başarmışlardı.

Yerinden doğrulan Ignatz, kararsızlıkla etraflarına bakınan iki figüre doğru yürüdü. Sıçrayıp yarışan kediler, Ignatz'ın ayaklarına dolandı ve az daha yüzüstü yere seriliyordu. Kendi kendine küfrederek kedileri kenara itti ve bir nebze olsun dengesini bulup bu işgalcilerin karşısında onurlu görünmeye çalıştı. Gelgelelim bu olanaksızdı zira arkasındaki barakanın kapısı açılmış ve Elsie dışarı fırlayarak bu son durumu kurtarma operasyonunu yerle bir etmişti.

"Kim bunlar?" diye haykırdı Elsie.

"Bilmiyorum. Öğrenmeye gidiyorum," dedi Ignatz asabi bir tavırla.

"Söyle onlara cehennemin dibine gitsinler," dedi Elsie ellerini beline dayayarak. Elsie, birkaç yıl Man olarak yaşamıştı ve hâlâ Da Vinci Tepeleri'nde öğrendiği kibirli saldırganlığın izlerini taşıyordu. Daha neyle karşı karşıya olduğunu bile bilmeden savaşmaya hazırdı... Herhalde, diye düşündü Ignatz, bir konserve açacağı ile bir tavayı da silah olarak kullanacak. Bu fikir ona pek komik geldi ve gülmeye başladı. Bir kez gülmeye görsün kendini durdurması olanaksızdı; iki işgalciyle yüzyüze geldiğinde hâlâ bu haldeydi.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi kadın olanı.

Ignatz gözündeki yaşlan silerek, "iki kez indiğinizi hatırlamıyor musunuz?" diye sordu. "Dünya-örümceğini hatırlamıyor musunuz? Evet hatırlamıyorsunuz." Çok komik bir durumdu bu. işgalciler, doğaüstü yetenekleri olan azizlerin üçlü çabalarını anımsamıyorlardı bile. Onlara kalırsa tüm bunlar hiç yaşanmamıştı. Bir hayal gördüklerini bile düşünmüyorlardı. Oysa Ignatz Ledebur, Sarah Apostoles ve Şiz Omar Diamond'un elinden gelen her şey bunu var etmeye harcanmıştı. O kahkahalarla iki büklüm olmaya devam ederken işgalcilere önce bir üçüncü sonra da bir dördüncü eklendi.

Aralarından bir erkek içini çekerek etrafına bakındı. "Tanrım burası tam bir çöplük. Sence tümü bu halde mi?"

"Ama bize yardım edebilirsiniz," dedi Ignatz. Kendini kontrol altına almayı başardı ve çocukların üzerinde oynadığı paslı otomatik traktör hurdasını göstererek, "Tarım aletlerimi tamir etmeme yardım edecek kadar yüce gönüllü olabilir miydiniz acaba? Biraz yardımla..."

"Tabii tabii," dedi adamlardan biri. Burayı temizlemenize yardım edeceğiz elbette." Tiksintiyle burnunu oynattı; belli ki ona iğrenç gelen bir koku almış ya da bir şey görmüştü.

"İçeri gelin," dedi Ignatz, "bir kahvemizi için." Barakaya doğru döndü. Kısa bir duraksamanın ardından üç adam ile kadın da gönülsüzce peşine düştüler. "Evimin küçüklüğüne aldırmamanızı rica edeceğim," dedi Ignatz, "Dağınıklığına da..." Kapıyı iterek açtı; bu kez kedilerin çoğu içeri doluşmayı başardı. Eğilip birer birer hepsini yakaladı ve dışarı attı. Dört işgalci kararsız bir edayla içeri girdiler ve aşırı derecede memnuniyetsiz bir ifadeyle durup etraflarına bakındılar.

"Oturun," dedi Elsie, bir miktar da olsa kibarlık yanılsaması yaratmayı güç bela becererek. Sonra üzerine çaydanlığı yerleştirdiği ocağı yaktı. "Şu bankta kendinize yer açın," diye yol gösterdi konuklara. "Üzerindekileri itiverin, yere atın isterseniz."

Dört işgalci gönülsüzce, gözle görülür bir tiksintiyle bankın üzerindeki kirli çocuk giysileri tomarını yere atarak oturdular. Hepsinin yüzünde de belli belirsiz şaşkın bir ifade vardı. Ignatz bunun nedenini merak etti.

Kadın duraksayarak söze girdi: "Evinizi temizleyemiyor musunuz? Bu şartlarda nasıl yaşayabiliyorsunuz? Bu..." Söyleyecek söz bulamıyormuşçasına eliyle anlamı belirsiz bir işaret yaptı.

Ignatz mahcup oldu. Ama ne de olsa... Çok daha önemli konular vardı konuşulacak, zamanlarıysa dardı. Ne o ne de Elsie ortalığa çeki düzen verecek zaman ve olanağı bulabiliyorlardı. Barakanın bu hale gelmesine göz yummak doğru değildi tabii, ama... Omzunu silkti. Yakında bir zaman, belki. Hem işgalciler bu konuda da yardımcı olabilirlerdi. Belki de bir işçi-sim getirmişlerdi yanlarında; o işe el koyabilirdi. Manlarda da vardı bunlardan elbette ama çok fazla ücret talep ediyorlardı. Büyük olasılıkla işgalciler ona bir işçi-sim ödünç verirlerdi. Hem de bedava!

Buzdolabının ardındaki deliği yuva edinmiş olan fare ortaya çıkıp hızla ilerledi. Farenin taşıdığı derme çatma silahı gören kadın işgalci gözlerini yumarak inledi.

Kahve hazırlamakla meşgul olan Ignatz kıkırdadı. Ne yapalım, kimse onları buraya çağırmamıştı; Gandiköy'den hoşlanmadılarsa çekip gidebilirlerdi.

Çocuklardan birkaç tanesi yatak odasından çıktı ve ağızları açık sessiz sedasız dört işgalciye bakmaya başladı, işgalciler baston yutmuş gibi oturuyor, acı içinde kahvelerini bekliyor ve çocukların delici bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorlardı.

Adolfkent'teki geniş divan odasında Heb temsilcisi Jacob Simion aniden, "Gandiköy'a indiler," dedi. "Ignatz Ledebur'la birlikteler."

Öfkeden köpüren Howard Straw, "Biz burada çene çalarken olan oldu bile," dedi. "Bu gevezelik zaman kaybından başka bir şey değil, gidip temizleyelim şunları. Bizim dünyamızda bulunmaya hakları yok. Katılıyor musunuz?" Gabriel Baines'i dürtükledi.

Baines, "Katılıyorum," diyerek Man delegesinden biraz daha uzağa kaydı. Jacob Simion'a dönüp "Nereden anladın?" diye sordu sonra.

Heb gülmemek için kendini zor tutarak, "Buraya, bu odaya geldiklerini görmediniz mi?" dedi. "Ignatz buraya geldi, hatırlamıyor musunuz? Geldi ve Omar Diamond'la birlikte gitti ama siz bunu hatırlamıyorsunuz, çünkü bu hiç yaşanmamış oldu, işgalciler üçlüyü bir ve iki olarak bölmekle, bu olayı hiç yaşanmamış kıldılar."

Umutsuzluk içinde yere bakmakta olan Dep delegesi, "Öyleyse geç kaldık, indiler bile," dedi.

Howard Straw, keskin, buz gibi bir kahkaha patlattı. "Evet ama sadece Gandiköy'e. Bu kimin umurunda? Orası silinip süpürülmeli zaten. Doğrusunu isterseniz Gandiköy yerle bir edilmek suretiyle tarihe karışsa memnun olurum. Orası bir lağım çukuru ve orada yaşayan herkes kokuşmuş."

Darbe almış gibi geri çekilip büzüşen Jacob Simion, "Hiç değilse biz Hebler zalim değilizdir," diye mırıldandı. Umutsuzluk gözyaşlarının akmasına zor bela engel oluyordu. Bunun üzerine Howard Straw zevkle gülümsedi ve Gabriel Baines'i dirseğiyle dürtükledi.

"Da Vinci Tepeleri'nde muhteşem silahlarınız yok muydu sizin?" diye sordu Gabriel Baines. Manların Gandiköy'e sırtlarını dönmelerinin pek manalı olduğuna dair kuvvetli bir öngörü içindeydi. Belli ki Manlar kendi yerleşim yerlerine saldırılana kadar kıllarını bile kıpırdamamak niyetindeydiler. Hiperaktif beyinlerinin yaratıcılığını genel bir savunmada kullanmaya niyetleri yoktu.

Gabriel Baines'in Straw'a beslediği, kökeni çok eskilere dayanan kuşkular bir bir teyit edilmekteydi.

Endişeyle kaşlarını çatan Annette Golding, "Gandiköy'ü kurtlara teslim edemeyiz," dedi.

"Kurtlar," diye yansıladı onu Straw. "Pek yakışır doğrusu! Pekâlâ da yapabiliriz. Beni dinleyin, silahlarımız var. Hiç kullanılmadılar ama her türlü işgalci gücü yenebilecek kuvvetteler. İşimize geldiğinde kullanacağız onları." Masanın etrafında oturan diğer delegelere baktı. İktidar konumunda olmanın, diğerlerinin tümüyle ona bağımlı olduğunu bilmenin keyfini sürüyordu.

"İlk kriz anında bunu yapacağınızı baştan beri biliyordum," dedi Gabriel Baines acı bir ses tonuyla. Tanrım, Manlardan nasıl da nefret ediyordu. Ahlaki açıdan ne denli güvenilmez, ne denli benmerkezci ve üstünlük

taslamaya meraklı yaratıklardı bunlar böyle. Ortak yarar adına çalışamıyorlardı işte. Bunu düşünürken oracıkta kendi kendine bir söz verdi, Straw'dan bunun intikamını alma fırsatını eline geçirirse mutlaka kullanacaktı. Sonuna kadar. Aslına bakılırsa tüm çeteden, Man yerleşiminin topundan birden kurtulma fırsatını da kaçırmazdı. Hayatı yaşamaya değer kılacak bir umuttu bu. Şu anda avantaj Manların elinde olabilirdi belki ama bu iş sonsuza kadar böyle sürmeyecekti.

Hatta Gabriel Baines'e kalırsa işgalcilere gidip Adolfkent adına bir anlaşma yapmaktan kârlı bile çıkabilirlerdi: işgalcilerle biz, Da Vinci Tepeleri'ne karşı.

Düşündükçe bu fikir daha da cazip bir hal almaya başladı.

Göz ucuyla onu süzen Annette Golding, "Bize bir önerin mi var Gabe?" diye sordu, "önemli bir fikir yakalamış gibi bir halin var." Tüm Poliler gibi algıları keskindi ve Baines'in yüzündeki ifadelerin değişiminden doğru sonuç çıkarmıştı.

Gabe yalan söylemeyi seçti, zaten başka seçeneği yoktu. "Sanırım," dedi yüksek sesle, "Gandiköy'ü feda edebiliriz. Orayı onlara bırakmamız gerekecek, o bölgeyi kolonize etmelerine, kendilerine bir üs kurmalarına ya da ne yapmak istiyorlarsa yapmalarına izin vermek durumundayız. Bu durum hoşumuza gitmiyor olabilir ama..." Omzunu silkti. Başka ne yapabilirlerdi ki?

Yıkılmış haldeki Jacob Simion kekelemeye başladı: "S-siz bizi umursamıyorsunuz, s-sırf sizin kadar temiz değiliz diye. Ben Gandiköy'e, kabileme katılmaya gidiyorum. Eğer onlar yok olacaksa ben de onlarla birlikte yok olacağım." Ayağa kalktı ve sandalyesini ahenksiz bir patırtıyla devirdi. Hebvari ayak sürüyüşüyle kapıya doğru seğirtirken "Hainler," diye eklemeyi de ihmal etmedi. Diğer delegeler Hebin gidişini farklı derecelerde bir umursamazlıkla karşılayarak izlediler. Her şey ve herkesi umursama âdetindeki Annette Golding'in bile altüst olmuş gibi bir hali yoktu.

Gelgelelim Gabriel Baines -gelgeç de olsa- bir üzüntü duyuyordu. Zira tümünün olası kaderiydi çekip gitmekte olan; ne de olsa zaman zaman tam bir Para, Poli, Şiz hatta Man bile, sinsi sinsi, fark ettirmeden Hebliğe doğru kayardı. Bu her an herhangi birinin başına gelebilirdi.

Ve artık bu herhangi birimizin başına gelirse, diye aniden uyandı Baines, gidecek yerimiz olmayacak. Gandiköy’ü olmayan bir Hebe ne olurdu? îyi bir soruydu bu ve cevabı onu korkutuyordu.

Yüksek sesle "Bekle," dedi.

Jacob Simion'un ayak sürüyen, tıraşsız, çapaçul sureti, kapıda durakladı. İçeri göçmüş Heb gözlerinde bir umut parıltısı belirdi.

Gabriel Baines "Geri dön," dedi ona, sonra diğerlerine, özellikle de kibirli Howard Straw'a hitaben, "Birlik ve beraberlik içinde davranmalıyız," diye ekledi. "Bugün sıra Gandiköy'de olabilir ama yarın sıra Hamlet Hamlet'e, bize ya da Şizlere gelecektir. İşgalciler bizi küçük lokmalar halinde yutacaklar, ta ki sadece Da Vinci Tepeleri kalana kadar. Straw'a karşı hissettiği düşmanlık, sesinin acılaşmış bir öfkeyle çatlamasına neden oluyor, kendi kulağına bile yabancı geliyordu. "Gandiköy'ü yeniden ele geçirmek için tüm kaynaklarımızı seferber etme yönünde resmen oy kullanıyorum. Mücadele orada başlamalıdır." İçinden, çöp yığınlarının, hayvan dışkılarının ve paslanmış hurda makinelerin arasında, diye ekleyerek ürperdi.

Kısa bir duraksamadan sonra Annette, "Öneriyi destekliyorum," dedi.

Oylama yapıldı. Sadece Howard Straw öneriye karşı oy verdi, böylece öneri kabul edilmiş oldu.

"Straw," dedi Annette canlı bir sesle, "hakkında atıp tutuğun şu mucize silahları ortaya çıkarman bekleniyor. Siz Manların savaşçılığını göz önüne alarak, Gandiköy'ün geri alınması amacıyla yapılacak saldırının yönetimini de size bırakıyoruz." Gabriel Baines'e dönerek ekledi: "Siz Paralar da organizasyon işini yüklenebilirsiniz." Annette, her şey bir karara bağlandığından beri son derece sakin gözüküyordu.

Ingred Hibbler, Straw'a dönerek yumuşak bir sesle, "Savaş Gandiköy ve civarında gerçekleştiği takdirde, bizim yerleşim bölgelerimize hiçbir zarar gelmeyeceği gerçeğine dikkatini çekmek isterim," dedi. "Bunu düşünmüş müydün?"

"Gandiköy'de savaşmayı düşünsenize," diye mırıldandı Straw. "Debelenerek yürüyeceğiz, belimize kadar..." Cümlesini bitirmedi. Jacob Simion ve Omar Diamond'a hitaben, "Tüm Heb ve Şiz azizlerine, öngörülülere, mucize yaratanlara ve sıradan telapatlara ihtiyacımız olacak," dedi. "Kabileleriniz onları işe koşmamıza izin verecek mi?"

"Sanırım," dedi Diamond. Simion ise başıyla onaylamakla yetindi.

"Da Vinci Tepeleri'nin mucize silahları ile Heb ve Şiz azizlerinin yeteneklerini birleştirdiğimizde hatırı sayılır bir direniş örgütleyebileceğimizden şüphem yok," dedi Annette.

Bayan Hibbler araya girip, "işgalcilerin tam adını öğrenebilseydik, numerolojik haritalarını çıkarıp zayıf noktalarını öğrenebilirdik," dedi. "Ya

da doğum tarihlerini ele geçirebilseydik..."

"Sanırım," dedi Annette Hibbler'in sözünü keserek, "Manların silahları, Paraların örgütçü güçleri ve Heb ve Şiz doğaüstüler, daha faydalı olabilir."

"Gandiköy'ü feda etmediğiniz için minnettarım,” dedi Jacob Simion, dile dökülmemiş bir hayranlıkla Gabriel Baines'e bakarak.

Aylardır, belki de yıllardır ilk kez Gabriel Baines savunmalarının eridiğini hissetti. Kısa bir süre için de olsa, rahatlamanın ve bir tür heyecanlı keyfîn tadını çıkardı. Onu seven biri vardı. Bu sadece bir Heb olsa da, onun için anlamı büyüktü bunun.

Bu ona çocukluğunu, Para çözümünü bulmadan önceki yıllarım anımsattı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gandiköy'ün çamurlu çer çöp kaynayan ana caddesinde yürüyen Dr. Mary Rittersdorf, "Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi. "Klinik açıdan tam bir çılgınlık. Bu insanların tümü hebefrenik olmalı. Feci, feci derecede gerilemişler." İçinden bir ses ona kaçmasını, bu mekândan çekip gitmesini ve bir daha da geri dönmemesini haykırıyordu. Arz'a geri dönmeli, evlilik danışmanlığı mesleğine kaldığı yerden devam etmeli ve tüm bu gördüklerini hafızasından silmeliydi.

Hele de bu insanlarla psikoterapi yapmaya kalkışma fikri yok mu...

Titredi. İlaç tedavisiyle elektroşokun bile fazla faydası olamazdı burada. Bu, akıl hastalıkları yolunun sonuydu, dönüşü olmayan noktaydı.

Yanıbaşındaki genç CIA ajanı Dan Mageboom, "Öyleyse teşhisiniz hebefreni öyle mi?" dedi. "Bunu resmi bir rapor olarak bildirebilir miyim?" Koluna girerek yollarının üzerindeki hatırı sayılır büyüklükteki bir hayvan iskeletini aşmasına yardım etti. Öğle güneşi altında hayvanın kaburga kemikleri, eğilmiş dev bir çatalın dişlerini andırıyordu.

Mary cevap verdi: "Evet çok bariz. O barakanın kapısının önünde yayılmış duran ölü fare parçacıklarım gördün mü? Burası beni hasta etti, midemi bulandırdı. Böyle yaşayan tek bir Tanrının kulu kalmadı artık. Hindistan'da, Çin'de bile böyle yaşamıyorlar. Sanki dört bin yıl öncesine dönmüş gibiyiz. Sinanthropuslar ve Neanderthaller böyle yaşamış olmalı. Tabii paslanmış aletler hariç."

"Gemiye dönünce," dedi Mageboom, "bir içki içebiliriz."

"Hiçbir içki beni kendime getiremez," dedi Mary. "Bu korkunç yer bana nereyi hatırlatıyor biliyor musun? Ayrıldığımızda kocamın taşındığı o dehşetengiz derme çatma, eski püskü daireyi."

Yanıbaşındaki Mageboom boş bakışlarla bakıp, gözlerini kırpıştırdı.

"Evli olduğumu biliyordun," dedi Mary. "Sana söylemiştim." Mageboom'un yorumuna neden bu kadar şaşırdığını merak etti. Mageboom'un iyi bir dinleyici olduğu anlaşılınca, onunla yolculuk boyunca evlilik hayatının tüm sorunlarım sansürsüzce tartışmaktan çekinmemişti.

"Benzetmenin doğru olduğuna inanamam," dedi Mageboom. "Buradaki koşullar toplu bir psikozun sonuçlan. Kocan böyle yaşamış olamaz, onda hiçbir ruh hastalığı yok." Gözlerini Mary'ye dikmişti.

Yürümeye ara veren Mary, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu. "Onunla hiç tanışmamışsın. Chuck hastaydı, hâlâ da hasta. Bu sözlerime mim koy, onda gizli kalmış bir hebefreni eğilimi var... Hep sosyo-cinsel sorumluluklardan kaçınırdı. Sana makul bir geliri olan bir işe girmesini sağlamak için nasıl akla karayı seçtiğimi anlatmıştım." Tabii Mageboom'un kendisi de bir CIA çalışanıydı ve bu noktada ona sempati göstermesi beklenemezdi, iyisi mi konuyu kapatmalı, hatta daha iyisi, evlilik konusunu hepten unutmalıydı. Chuck'la yaşamını deşmeden de yeterince depresif bir durumdaydı zaten.

Her iki yanında Hebler -kendilerini böyle isimlendiriyorlardı belli ki; doğru teşhis olan hebefrenik kelimesinin bozulmasından türetilmişti bu isim- boş ve ahmak bakışlarım ona dikmiş, gördüklerini anlamadan, hatta merak bile etmeden sırıtıyorlardı. Yanlarından beyaz bir keçi geçti. Mary de, Dan Mageboom da daha önce keçi görmemiş oldukları için durakladılar, hayvan oralı olmadan yoluna devam etti.

Hiç değilse bu insanlar tehlikeli değil, diye düşündü Mary. Hebefrenikler hastalığın hiçbir aşamasında saldırganlıklarını dışavurmayı beceremezlerdi. Tetikte olmayı gerektirecek çok daha meşum gerileme semptomları vardı. Çok geçmeden karşılarına çıkmaları da kaçınılmazdı. Özellikle manik depresiflerden çekiniyordu zira manik evrelerinde hatırı sayılır derecede yıkıcı olabiliyorlardı.

Gelgeldim bu konuyu zihninden uzak tutmaya çalışsa da daha belalı bir kategori de vardı. Maniklerin yıkıcılığı tepkiseldi, en kötü durumda öfke krizine benzer, eninde sonunda yatışan yakıp yıkma orjileri biçiminde tezahür ederdi. Oysa akut paranoyaklardan sistematik ve kalıcı bir saldırganlık beklenebilirdi. Zamanla geçmek şöyle dursun gitgide incelen bir saldırganlıktı onlarınki. Paranoyaklarda çözümleyici, hesapçı bir yön vardı. Davranışlarının geçerli nedenleri vardı ve her eylem genel şemanın bir parçasıydı. Paranoyakların şiddeti daha az bariz olmakla beraber, uzun vadede bu şiddetin kalıcılığının terapi açısından daha derin sonuçları vardı. Zira bu insanlar, yani gelişmiş paranoyak kişilikler söz konusu olduğunda, tedavi hatta geçici içgörü bile pratikte olanaksızdı. Hebefrenik gibi paranoyak da kendine sabit ve kalıcı bir marazi uyum yaratmıştı.

Dahası manik depresiflerin ve hebefreniklerin yani başka bir deyişle basit katotonik şizofrenlerin aksine, paranoyak rasyonel görünürdü. Mantıki akıl yürütmenin biçimsel yapısı bozulmazdı. Gelgelelim bu biçimin altında paranoyak, bir insanın geçirebileceği en büyük zihinsel çarpıklığın kurbanıydı. Paranoyak empati duygusundan yoksundu, kendini başkasının yerinde görmekten acizdi. Dolayısıyla onun için diğer insanlar, kendine faydası dokunan ya da dokunmayan hareketli nesneler olmanın ötesinde yoktular. On yıllar boyunca, paranoyakların sevmekten aciz olduğunu söylemek moda olmuştu. Oysa bu doğru değildi. Paranoyak sevgiyi, hem başkalarının ona verdiği bir şey olarak, hem de onlara karşı kendinden kaynaklanan bir duygu olarak, sonuna kadar yaşayabilirdi. Gelgelelim bunda küçük bir bit yeniği de yok değildi.

Paranoyak sevgiyi nefretin bir türevi olarak deneyimlerdi.

Mary, Dan Mageboom'a dönerek düşüncelerini iletti: "Geliştirdiğim teoriye göre, varolan birkaç ruh hastalığı alt kategorisi, bu dünyada antik Hindistan'dakine benzer sınıflar olarak işlev görüyor olmalı. Buradaki insanlar, hebefrenikler, dokunulmazlara denk olmalı. Manikler savaşçı sınıf olsa gerek, korkusuzlar, en yüksek sınıflardan biri."

"Samurai," dedi Mageboom, "Japonya'daki gibi."

"Evet," diyerek başıyla da onayladı Mary. "Paranoyaklar, daha doğru bir tabirle paranoid şizofrenikler, devlet adamları sınıfını oluşturuyor olmalılar. Siyasi ideolojiyi ve sosyal planlamayı onlar üstlenmiştir. Genel dünya görüşünün bekçisi paranoyaklar. Basit şizofrenlere gelince..." biran düşündü, "Onlar da şair sınıfına denk düşüyordur, bir kısmı dini kahin işlevi görse de. Nitekim Heblerin bir kısmı da aynı işlevi üstlenmiş olsa gerek. Yalnız, Heblerden münzevi azizler çıkarken, şizofrenlerden dogmatikler çıkıyordun Polimorfik şizofreni hastalan ise toplumun yaratıcı üyeleri olarak, yeni fikirlerin üretilmesini sağlıyor olmalılar." Başka ne tür kategoriler olduğunu anımsamaya çalıştı. "Aşırı önemsedikleri fikirlere sahip olan birileri de vardır; obsesif-kompulsif nevrozun gelişmiş biçimlerini taşıyan psikotikler; diansefalik bozukluk denilen şey yani. Bu insanlar da toplumun memurları ve bürokratları olarak, hiç yeni fikir üretmeden tören niteliğindeki işlevleri yerine getiriyorlardır. Bunların muhafazakârlığı polimorf şizofrenlerin radikalizmini dengeleyerek topluma bir istikrar kazandırıyordun "

"Yani insan bu işin pekâlâ da yürüyeceğini düşünebilir," dedi Mageboom, anlamı belirsiz bir jest eşliğinde. "Bizim Arz'daki

toplumumuzdan ne farkı olabilir?"

Mary bir süre bu soru üzerinde düşündü; doğrusu iyi soruydu.

"Cevap yok mu?" dedi Mageboom.

"Bir cevabım var. Liderlik işi bu toplumda doğal olarak paranoyaklara kalacaktır. Ne de olsa öncülük niteliği, zekâ ve tanrı vergisi kabiliyetler açısından onlar daha gelişkin bireyler yetiştirecektir. Tabii maniklerin darbe yapmasını engellemekte zorlanacaklardır ama... İki sınıf arasında sürekli bir gerilim yaşanacaktır. Ama asıl sorun şu ki, paranoyakların ideolojiyi belirlediği bir toplumda, egemen duygusal tema nefret olacaktır. Aslına bakarsan iki taraflı bir nefret söz konusu: Liderler kendileri dışındaki herkesten nefret edecek ve geri kalan herkesin de kendilerinden nefret ettiğini varsayacaklardır. Dolayısıyla tüm sözde dışişleri politikaları, onlara yöneltilen bu varsayımsal nefretle savaşmanın mekanizmalarını inşa etmek üzerine kurulacaktır. Bu da tüm toplumun hayali bir mücadeleye çekilmesi, varolmayan düşmanlara karşı, hiçliğe karşı bir zafer için savaşılması demektir."

"Bunun nesi kötü?"

"Kötü," dedi Mary. "Ne olursa olsun, sonuç aynı olacak. Bu insanlar kendilerini evrenin geri kalanından mutlak biçimde soyutlamak durumunda kalacaklar. Son tahlilde tüm grubun etkinliklerinden çıkacak tek sonuç bu: Kendilerini yaşayan tüm diğer varlıklardan gitgide daha çok tecrit etmek."

"Bunda ne var peki? Kendine yeterli olmak..."

"Hayır," dedi Mary, " bu kendine yeterlilik değil, tamamen başka bir şey; senin ve benim hayal bile edemeyeceğimiz bir şey. Tümüyle yalıtılmış ortamlardaki insanlar üzerinde yapılan eski deneyleri hatırlıyor musun? Yirminci yüzyılın ortalarında, uzay yolculuğu beklentisi oluştuğu sırada, bir insanın günlerce, haftalarca yapayalnız olması ve gitgide daha az uyarana maruz kalması olasılığı... Bir adamı hiçbir uyaranın ulaşamadığı bir odaya koyarak yaptıkları deneyin sonucunu anımsıyor musun?"

"Tabii," dedi Mageboom. "Şimdilerde fıttırma dediğimiz şey. Uyaran mahrumiyetinin sonucu, akut halüsinasyondur."

Onaylayarak başını salladı Mary. "işitsel, görsel, dokunsa! ve kokusal halüsinasyonlar, eksikliği hissedilen uyaranların yerini alıyor. Dahası, belli bir yoğunluğa ulaştığında halüsinasyonlar gerçeklikten daha güçlü oluyor. Daha canlı, daha etkili. Yol açtığı etkiler... Örneğin, dehşet durumları. Uyuşturucuların yarattığı dehşet duygusu gerçek dünyada hiçbir durumda deneyimleyemeyeceğimiz kadar güçlü oluyor."

"Neden?"

"Çünkü mutlak bir niteliğe sahip. Duyu-alımlama sistemlerinin içinden doğuyorlar ve uzak bir noktadan değil kişinin kendi sinir sisteminden gelen uyarılarla besleniyorlar. Bu durumda kişinin uyaran ile arasına bir mesafe koyması mümkün değil. Dahası koyamayacağının da bilincinde. Geri çekilme olanaksız."

"Peki burada nasıl bir sonuç verecek. Bunu öngöremiyor gibisin."

"Öngörebilirim ama açıklaması kolay değil. Öncelikle bu toplumun kendini ve onu oluşturan bireyleri yalıtma işinde ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum. Yakında bize karşı davranışları bunu ortaya çıkaracaktır. Burada gördüğümüz Hebler..." Çamurlu yolun iki yanına dizilmiş barakaları işaret etti. "Onların davranışlarından yola çıkarak genelleme yapamayız. Ama ilk paranoyak ya da manikle karşılaştığımızda... Şöyle söyleyeyim: Dünya görüşlerinin bir kısmını halüsinasyonların ve psikolojik yansıtmaların oluşturduğu şüphe götürmez. Başka bir deyişle şimdiden yarı yarıya halüsinasyon gördüklerini varsaymak durumundayız. Yine de bir parça da olsa nesnel gerçeklikle ilişkilerini koruyorlar. Bizim varlığımız halüsinasyon eğilimini hızlandıracaktır. Bunu kabullenmemiz ve hazırlıklı olmamız gerekiyor. Bu halüsinasyon da bizi mutlak kötülük olarak görme biçimini alacaktır. Biz de, gemimiz de tehditkâr görülecektir; görülmeyi, yorumlama anlamında değil düpedüz algılama anlamında söylüyorum. Bizi onların toplumunu yıkmayı ve bir uyduya dönüştürmeyi amaçlayan işgalcilerin öncü kuvveti olarak göreceklerdir."

"Ama bu doğru. Yönetimi onların elinden almaya, onları yirmi beş yıl önce oldukları yere döndürmeye niyetliyiz. Yani zorunlu hastane ortamındaki hastalara, başka bir deyişle esirlere."

İyi bir noktaydı doğrusu. Ama yeterince iyi değil. "Görmezden geldiğin bir ayrım var. Her ne kadar zayıf da olsa, canalıcı bir ayrım. Biz terapi yapmayı deneyeceğiz ve böylelikle kaza eseri bulundukları ama haketmedikleri konuma, hakkıyla gelmelerini sağlamak niyetindeyiz. Eğer programımız başarılı olursa, son tahlilde bu ayın yasal sahipleri olarak kendi kendilerini yönetecekler. Önce birkaçı, sonra gitgide daha çoğu. Bu bir esaret biçimi değil. Onlar öyle olduğunu hayal etseler de. Bu aydaki insanların psikozdan kurtuldukları, gerçekliği yansıtmaların çarpıtmaları olmadan görebildikleri an..."

"Sence bu insanların hastane şartlarına geri dönmeye gönüllü olması mümkün mü?"

"Hayır," dedi Mary, "Güç kullanmak zorunda kalacağız. Birkaç Heb hariç, koca bir gezegeni toptan içeri tıkacağız ... Hatasını düzeltti. "Daha doğrusu koca bir ayı."

"Düşün bir," dedi Mageboom. "Son anda gezegeni aya çevirmeseydin. Ben de seni zorla hastaneye yatıracak bahaneyi ele geçirebilirdim."

Şaşıran Mary, Mageboom'a baktı. Şaka yapıyor gibi gözükmüyordu, genç yüzü ciddiydi.

"Sadece bir dil sürçmesiydi," dedi.

"Evet bir sürçme," diye onayladı Mageboom, "ama açıkla yıcı bir sürçme. Bir semptom." Gülümsedi; bu Mary'nin hay ret ve rahatsızlıkla titremesine neden olan soğuk bir gülümse meydi. Mageboom'un onunla ne alıp veremediği vardı? Yok sa paranoyaklaşıyor muydu? Belki de... Yine de bu adamdan kendine doğru büyük bir düşmanlığın yayıldığını hissedebiliyordu. Üstelik adamı doğru dürüst tanımıyordu bile.

Hem bu düşmanlığı yolculuk boyunca da hissetmişti. Da ha da garibi ta başında, tanıştıkları an başlamıştı.

Daniel Mageboom simulakrumunu yerinden yönetim çeviren Chuck Rittersdorf, kendini devreden çıkardı, kaskatı halde kontrol panelinin önündeki koltuğundan doğruldu ve bir sigara yaktı. Saat yerel zamanla akşam dokuzu gösteriyordu.

Alfa III M2'deki sim kendi yoluna giderek yeterli bir performans sergileyecekti artık. Eğer bir kriz durumu hasıl olursa Petri bir çaresine bakardı. Bu arada Chuck'ın başka dertleri olacaktı, zira diğer işvereni, televizyon komedyeni Bunn Hentman için ilk senaryosunu yazmasının vakti gelip çatmıştı

Artık yüklü miktarda uyarıcıya sahipti. Ganymedeli çamur-hamur sabah dairesinden ayrılırken vermişti bunlaı ona. Demek ki bütün gece çalışabileceğine kesin gözüyle bakabilirdi.

Fakat önce aradan çıkarılması gereken bir akşam yemeği olayı vardı.

Her ne faydası olacaktıysa, CIA binasının lobisindeki umumi videofonun önünde durdu ve Joan Trieste'nin dairesini aradı.

"Selam," dedi Joan kim olduğunu görünce. "Dinle bak, Bay Hentman aradı, seni bulmaya çalışıyordu. San Francisco' daki CIA binasını aramış ama adını bile duymadıklarını söylemişler. "

"Şirket politikası," dedi Chuck. "Tamam, ben onu ararım." Sonra da yemek teklifini yaptı.

"İster benimle ister bensiz, yemek yiyecek vaktin olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Joan. "Bay Hentman'ın söylediklerine bakılırsa, dinlemeni istediği bazı fikirleri varmış. Duyduğunda aklın başından gidecekmiş."

"Bak buna şaşırırdım işte," dedi Chuck. Kendini teslim olmuş hissediyordu, belli ki Hentman'la tüm ilişkisi bu duygunun etrafında örülecekti.

Geçici olarak Joan ile yemeğe çıkma çabalarını askıya alarak, Hentman şirketinin kendisine tahsis ettiği videofon numarasını çevirdi.

"Rittersdorf!" diye haykırdı Hentman bağlantı kurulur kurulmaz. "Nerelerdesin? Hemen buraya gel. Florida'daki dairemdeyim. Ekspres rokete atla gel, parasını ben öderim. Bana bak Rittersdorf test programın şu anda yayında. Bir işe yarayıp yaramayacağını göreceğiz artık."

Alfa III M2'nin izbe bir çöplük benzeri Heb yerleşimiyle Bunny Hentman'ın iş bitirici planlan arasında dağlar kadar fark vardı ve geçiş zorlu olacaktı. Belki Doğuya uçarken bu geçişi yumuşatmak mümkün olabilirdi. Üstelik uçakta karnını da doyurabilirdi ama o zaman da Joan Trieste olayı yatardı. Daha şimdiden işi özel yaşamını baltalamaktaydı.

"Fikri söyle de uçuş sırasında biraz düşüneyim."

Hentman'ın kurnaz gözleri parladı: "Çıldırdın mı sen? Ya birisinin kulağına giderse? Bana bak Rittersdorf, sana bir ipucu vereceğim. Seni işe aldığımda aklımda bu vardı ama..." Sırıtışı iyice yüzüne yayıldı. "Gözünü korkutmamak için söylemedim? Bilmem anlatabildim mi? Şimdi çantada keklik olduğuna göre söyleyebilirim." Gürültülü bir kahkaha patlattı "Hey! Şimdi her şey serbest değil mi?"

"Sen bana fikri söyle yeter," dedi Chuck sabırlı bir ses tonuyla.

Sesini mırıltı düzeyine düşüren Hentmann, videoekrana yaklaşmak için eğildi. Devleşen burnu bütün ekranı kapladı, bir burun ve tek bir için için gülerek kırpılan göz. "Repertuvarıma yeni bir karakter ekliyorum. George Flibe, adı bu. Sana ne olduğunu söylediğim anda niye seni işe aldığımı da anlayacaksın. Flibe bir CIA ajanı ve şüphelilerden bilgi sızdırmak için dişi bir evlilik danışmanıymış gibi yapıyor." Hentman heyecanla bir tepki bekledi. "Eee ne diyorsun?"

Uzun bir aradan sonra Chuck, "Yirmi yıldır duyduğum en kötü fikir," dedi. Bu fikir onu bunalıma sokmaya yetmişti.

"Sen kafayı yemişsin. Bana işimi öğretmeye kalkma. Bu, Red Skelton'ın Freddy the Freeloader'ından bu yana yapılmış en büyük televizyon

komedisi kahramanı olabilir. Senaryosunu da sen yazacaksın çünkü deneyimi olan sensin. Uzun lafın kısası hemen buraya gel de ilk George Flibe epsiodunu yazmaya başlayalım. Peki bunu beğenmedin de daha iyi bir fikrin mi var yani?"

"Hastalarını iyileştirecek bilgilere ulaşmak için CIA ajanıymış gibi yapan dişi bir evlilik danışmanına ne dersin?"

"Benimle alay mı ediyorsun sen?"

"Peki," dedi Chuck, "ya buna ne dersin? Bir CIA simulakrumu..."

"Benimle kafa buluyorsun." Hentman'ın yüzü morardı, ya da en azından video ekranı bu izlenimi verecek denli karardı.

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmadım."

"Peki simulakruma ne olmuş?"

"Bak şimdi, bu simulakrum," dedi Chuck, "dişi bir evlilik danışmanı rolündedir çaktın mı? Ama bu simulakrum ikide birde bozulmaktadır."

"CIA simleri gerçekten öyle yapar mı? Bozulur mu yani?"

"Her zaman."

"Devam et," dedi Hentman kaşlarını çatarak.

"İşin bam teli şu: Yapay bir yaratık insanların evlilik sorunları hakkında ne bilebilir ki? Ama işte burada durmuş sağa sola tavsiyeler dağıtıyor. Üstelik bir kez tavsiyeler vermeye başladı mı duramıyor. Kendini tamir etmeye gelen General Dynamics tamircisine bile tavsiyelerde bulunuyor. Çaktın mı?

Çenesini ovuşturan Hentman ağır ağır kafasını salladı "Hımm."

"Bu simin böyle davranmasının bir sebebi olmalı bu yüzden kökenlerini de açıklamalıyız, ilk episodda General Dynamics mühendislerini göreceğiz..."

"Buldum!" diye araya girdi Hentman. "Bir mühendis vardır, Frank Fupp diyelim. Evliliği yürümediği için evlilik danışmanına gitmektedir. Danışman ona sorunlarının analizini içeren bir rapor vermiştir, o da raporu alıp işe, GD'nin laboratuvarına gelmiştir. Tam karşısında da programlanmayı bekleyen bu yeni sim vardır."

"Tabii ya!" dedi Chuck.

"Ve... ve Fupp diğer mühendise raporu okur. Öbürüne de Phill Grook diyelim. Simulakrum yanlışlıkla programlanır ve kendini evlilik danışmanı sanmaya başlar, oysa CIA için yapılmıştır. CIA'ya postalanır ve sonra bir yerde ortaya çıkar..." Hentman devamım getirmeye çalışarak durakladı. "Nerede ortaya çıkardı Rittersdorf?"

"Demirperde gerisinde. Diyelim Kızıl Kanada'da."

"Tamamdır! Kızıl Kanada'da Ontario'da. Sentetik bir satıcı numarası yapması gerekiyor öyle değil mi? Öyle yapmazlar mı?"

"Uç aşağı beş yukarı öyle bir şey."

"Ama bunu yapacağına," diye devam etti Hentman heyecanla, "küçük bir büro tutup kapısına da bir tabela asar: George Flibe, Psikolog, Ph.D., Evlilik Danışmanlığı. Evliliği yolunda gitmeyen üst düzey Komünist Partililer akın akın gelmeye başlarlar..." Hentman heyecan içinde purosundan bir nefes çekti. "Rittersdorf, uzun zamandır duyduğum en iyi fikir bu! Tabii bu iki General Dynamics mühendisi ikide bir ortaya çıkıp aleti düzeltmeye çalışacaklar, değil mi? Bana bak, hemen Florida ekspres roketine atlayıp buraya gel ve yolda da bir taslak hazırlamayı ihmal etme. Hatta belki buraya geldiğinde bir parça diyalog da çıkarmış olursun. Bana kalırsa bir altın madenine tosladık, senin beyninle benimki eşgüdümlü çalışıyor ha, ne dersin?"

"Bence de," dedi Chuck. "Hemen geliyorum." Adresi not edip telefonu kapattı. Canından bezmiş bir halde videofon kulübesinden çıktı; kendini tükenmiş hissediyordu. Üstelik, hiçbir şekilde bulduğunun iyi mi yoksa kötü mü bir fikir olduğunu kestiremiyordu. Her neyse, Hentman iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu ve belli ki önemli olan onun fikriydi.

Jet taksiye atlayarak San Francisco uzay alanına geldi, buradan da Florida'ya kalkan ilk ekspres rokete atladı.

Bunny Hentman'ın dairesinin bulunduğu apartman lüks kavramının cisimleşmiş haliydi. Tüm katları yerin altındaydı ve girişi ile koridorlarında devriye gezen özel, üniformalı bir polis gücü vardı. Chuck yanına seğirten ilk polise adını verdi ve birkaç saniye sonra kendini Bunny'nin katına doğru inerken buldu.

Devasa dairesinde Bunny Hentman, üzerinde elde boyanmış Mars ipeği robdöşambrı, elinde kocaman, yeşil bir Florida, Tampa purosu olduğu halde dolaşmaktaydı. Sabırsız bir baş hareketiyle Chuck'ı selamladıktan sonra salondaki diğer adamları işaret etti.

"Rittersdorf, bunlar meslektaşlarından ikisi, benim yazarlarım. Bu uzun boylu olan..." Purosuyla adama işaret etti. "Calv Dark." Dark ağır adımlarla Chuck'a doğru gelip elini sıktı. "Şu kısa boylu, şişko, kel adam da kıdemli yazarım Thursday Jones." Keskin hatlı, gözünden hiçbir şey kaçmazmış izlenimi bırakan bir zenci olan Jones da öne çıkarak Chuck'la el sıkıştı. Her iki yazar da dost canlısı görünüyorlardı, herhangi bir düşmanlık hissi

yaymıyorlardı; belli ki Chuck'ın aralarına katılmasından rahatsız olmamışlardı.

Dark, "Otursana Rittersdorf," dedi. "Uzun yoldan geldin, içki ister miydin?"

"Hayır," dedi Chuck. Toplantı sırasında zihninin açık kalmasını istiyordu.

"Rokette yemek yedin mi?" diye sordu Hentman.

"Evet."

"Oğlanlara senin fikrini anlatıyordum," dedi Hentman. "ikisi de beğendiler."

"İyi," dedi Chuck.

"Ama," diye sözlerine devam etti Hentman, "şöyle bir tartıp biçtikten sonra kendilerince bir değişiklik ürettiler... Bilmem anlatabildim mi?"

"Benim fikrimden yola çıkan fikirlerini duymak beni memnun eder," dedi Chuck.

Thursday Jones boğazını temizleyerek söze girdi: "Bay Rittersdorf bir simulakrum cinayet işleyebilir mi?"

Bir süre boş boş Jones'a bakan Chuck sonunda, "Bilmiyorum," dedi. İçini bir ürperme kaplamıştı. "Yani kendi başına otomatik konumda mı demek is..."

"Yani onu uzaktan yöneten kişi, simulakrumu bir cinayet aracına dönüştürebilir mi?"

Chuck Bunny Hentman'a dönerek, "Marazi bir mizah anlayışım olduğu söylenir," dedi. "Ama ben bile bu fikrin neresinin komik olduğunu anlayamadım."

"Orda dur bakalım," diye uyardı Bunny, "Eski komik gerilimleri unutuyorsun. Mizahla dehşetin bileşkesi olan o ünlü filmler. Kedi ile Kanarya gibi. Hani Paulette Goddard ile Bob Hope'un başrollerini üstlendikleri film. Ve dillere destan Arsenik ile Eski Dantel. Birilerinin mutlaka öldürüldüğü İngiliz klasiklerinden söz etmiyorum bile... Eskiden yüzlerce vardı bunlardan."

"O muhteşem Yumuşak Kalpler ve Karanfiller mesela," dedi Thursday Jones.

"Anlıyorum," dedi Chuck ve başka da bir yorum yapmayıp ağzını sıkı sıkıya kapadı. İçinde ise hayretin ve kulaklarına inanamamanın getirdiği fırtınalar kopmaktaydı. Hayatıyla paralellik gösteren bu fikir kötü bir tesadüf müydü, yoksa çamur-hamur Bunny'ye bir şeyler mi çıtlatmıştı -ki

bu daha olası gözüküyordu. İyi de, durum böyleyse, Hentman organizasyonu neden bunu yapıyordu? Mary Rittersdorf'un ölmesi ya da sağ kalması onları neden ilgilendirsindi ki?

Hentman kaldığı yerden devam etti: "Bence oğlanlar hoş bir fikir buldular. Korkutucu ve güldürücü... Demem o ki Chuck, sen CIA'da çalıştığın için fark etmiyor olabilirsin, ama sıradan insan CIA'yı korkutucu buluyor, çaktın mı? CIA'yı gezegen içi bir gizli polis ve casusluk teşkilatı olarak görüyor ve..."

"Biliyorum," dedi Chuck.

"Benim suçum değil ya!" dedi Bunny Hentman Dark'la Jones'dan yana manidar bir bakış fırlatarak.

Mesajı alan Dark söze girdi: "Chuck, sana Chuck diyebi lirim değil mi? Biz işimizi iyi biliriz. Sokaktaki adam bir CIA simini düşündüğünde korkudan altına eder. Bunny'ye bu fıkri verdiğinde işin bu yanını düşünmedin. Bak şimdi diyelin ki bir CIA operatörü var, adına..." Jones'a döndü "şimdilik ad ne olsun demiştin?"

"Siegfried Trots."

"Evet gizli ajanımız ZiggyTrots, Uranüs köstebek-çekirgesi kürkünden trençkotu, Venüs detektif şapkası alnına kadar inmiş, filan falan. Uzak bir ayda mesela bir Jüpiter ayında yağmurun altında durmakta. Bildik bir imaj."

"Sonra Chuck," dedi Jones öyküyü kaldığı yerden alarak "bir kez bu tabloyu izleyicinin zihnine yerleştirdik mi, proto tipi yarattık mı yani... Anlıyorsun değil mi? O zaman onlar Ziggy Trots hakkında daha önce bilmedikleri, meşum CIA ajanı klişesine uymayan bir şeyi açıklayacağız."

Dark söze girdi: "Ziggy Trots budalanın biri olacak. Her işi yüzüne gözüne bulaştıran bir dangalak. Ve çevirmeye çalıştığı dolap da şu olacak." Ayağa kalkıp Chuck'ın yanındaki divana yerleşti. "Cinayet işlemeye çalışacak. Çaktın mı?"

"Evet," dedi Chuck kısaca. Mümkün olduğunca az konuşmaya, kendini tümüyle kulak kesilmiş bir varlığa dönüştürmeye çalışıyordu. Kendi içine çekiliyor, etrafında olup bitenlerden gitgide daha çok şaşkınlığa düşüyor, şüpheye kapılıyordu.

Dark sözlerini sürdürdü, "Peki kimi öldürmeye çalışıyor? Jones ile Bunny Hentman'a bir bakış fırlattı. "Bu konuda bir karar veremedik."

Bunny, "Bir şantajcıyı. Başka bir gezegenden işleri yürüten uluslararası bir mücevher kralını. Belki de Arzlı olmayan bir yaratığı."

Chuck gözlerini kapatıp, ileri geri sallanmaya başladı.

"Sorun nedir Chuck?" dedi Dark.

"Düşünüyor," dedi Bunny. "Fikri, zihninde deniyor. Değil mi Chuck?"

"Haklısın," demeyi başardı Chuck. Artık Lord Koşan İstiridye'nin Hentman'la konuştuğundan şüphesi kalmamıştı. Meşum ve devasa bir ağ örülmekte, Chuck'ı içine çekmekteydi. Bunun ne mene bir ağ olduğu belli değildi, ama Chuck'ın ağa takılan sinek rolünde olduğuna şüphe yoktu. Dahası çıkış yolu da yoktu.

"Katılmıyorum," dedi Dark. "Marslı ya da Venüslü uluslararası mücevher kralı fikri fena değil amma...." Anlamı belirsiz bir hareket yaptı. "Binlerce kez kullanıldı. Zaten bir klişeyle yola çıkıyoruz, bir klişeye daha gerek yok. Bence en iyisi karısını zımbalamaya çalışsın." Dark tek tek etrafındakilerin yüzüne baktı. "Haydi söylesenize, olmaz mı? Şirret, başbelası bir karısı olsun -gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz? Sıradan adamın ödünü patlatan, sert, haşin, gizli polis tipli CIA ajanı, eve gidince karısı tarafından itilip kakılmaya başlıyor!" Bir kahkaha patlattı.

"Fena değil," dedi Bunny. "Ama yetmez. Karakterizasyonu derinleştirebilir miyim, bilmem. Kalıcı bir şey lazım, bir haftada kullanılıp atılacak bir şey değil."

"Bence kılıbık CIA ajanı bir altın madeni, kaz kaz bitmez," dedi Dark. Sonra, "Her neyse," diyerek Chuck'a döndü. "Ziggy Trots'u CIA yönetim binasında etrafı tüm o teknolojik alet edevatla çevrili halde görüyoruz. Ve birden adamda şafak atıyor." Dark yerinden fırlayıp volta atmaya başladı. "Bunları karısına karşı kullanabilirdi! Bu da yetmezmiş gibi kapı açılır ve yeni simimiz içeri dalar." Dark sesine metalik ve aksi bir tını ekleyerek simulakrumu taklit etti: "Evet efendim sizin için ne yapabilirim? Emirlerinizi bekliyorum."

Bunny sırıtarak, "Ne dersin Chuck?" dedi.

Chuck kendini zorlayarak cevap vermeye çalıştı: "Karısını öldürmek istemesinin tek nedeni şirretliği, dırdırı mı?

"Hayır!" dedi Jones yerinden sıçrayarak. "Haklısın daha güçlü bir motivasyona ihtiyacımız var ve sanırım ben ne olduğunu biliyorum. Bir kız var. Ziggy saman altından su yürütüyor, bir metres tutmuş. İnterplan'dan bir kadın casus, güzel ve seksi -çaktınız mı? Ve karısı boşanmamakta direniyor."

Dark söze karıştı, "Ya da belki karısı bu kızın varlığını öğrendi ve..."

"Dur bir dakika," dedi Bunny, "Psikolojik drama mı yazıyoruz yoksa komedi mi? Fazla karmaşık olmaya başladı."

"Haklısın," dedi Jones kafasını sallayarak. "En iyisi ne kadar cadı bir kadın olduğunu göstermekle yetinelim. Her neyse Ziggy bu simulakrumu görür..." Sözünü yarıda kesti, zira odaya birisi girmişti.

Sözkonusu kişi bir Alfalıydı. Birkaç yıl öncesine kadar Arz'la savaş halinde olan eklembacaklı ırklardan birine mensup bir şahıs. Bol eklemli kol ve bacaklarını tıkırdatarak ve antenleriyle yolunu bularak -zira Alfalılar kördü- Bunny'ye doğru seğirtti ve ona dokundu; nazik bir biçimde yanağını okşadı. Sonra Alfalı, geldiği yeri tercih ettiğine karar vermişçesine gerisin geri gitmeye başlamıştı ki, gözsüz başını salladı ortalığı kokladı ve odada başka insanların da olduğunu fark etti.

"İşinizi bölmedim umarım?" dedi genizden gelen arp gibi sesiyle... "Tartışmanızı duydum da ilgimi çekti."

Bunny Chuck'a dönerek "Rittersdorf, en eski ve yakın dostlarımdan biriyle tanışmanı istiyorum. Kimseye ona güvendiğim kadar güvenmem. RBX 303." Sonra açıklamaya girişti. "Belki bilmiyorsundur, Alfalıların plakayı andıran adları vardır, mekanik şifreler de diyebiliriz buna, isim niyetine bir tek bu var, RBX 303. Pek kişisel değil biliyorum ama adlarına bakma, Alfalar son derece cana yakındır. RBX 303'ün ise altın gibi bir kalbi vardır." Gülmemek için kendini zor tutarak ekledi; "Aslına bakarsan altın gibi iki kalbi var. Biri sağda diğeri solda."

"Memnun oldum," dedi Chuck gayri ihtiyari.

Alfalı hızla Chuck'ın yanına gelip yüz hatlarını ikiz antenleriyle okşadı. Yüzünün önünde uçuşup duran iki sineğin verdiği hisse benzetti Chuck bu deneyimi -fena halde rahatsız edici bir deneyim yani. "Bay Rittersdorf," diye tıngırdadı Alfalı. "Müşerref oldum." Sonra geri çekildi. "Peki odada başka kim var Bunny? Başka kokular da alıyorum."

"Dark ile Jones," dedi Bunny, "yazarlarım." Yine Chuck'a dönerek açıklamaya devam etti: "RBX 303, Karun kadar zengindir. Her tür uluslararası ticaret tarağında bezi vardır. Kulağını dört aç Chuck, bak ne diyeceğim. RBX 303 Pubtrans Holding'in hisselerinin çoğunu elinde tutuyor. Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?"

Bir an bu Chuck için hiçbir anlam ifade etmediyse de sonunda jeton düşmeye başladı. Pubtrans Holding Bunny Hentman TV şovunun sponsoruydu. "Yani," dedi Chuck, "sahibi..." Sözünü yarıda kesmek zorunda kaldı zira, "Sahibi eski düşmanlarımızdan biri mi yani?" demek üzereydi. Neyse ki bunu ağzından kaçırmadı. Bir kere sorunun cevabı ayan beyan ortadaydı. İkincisi, ne de olsa adı üstünde eski düşmandılar, yeni

değil. Arz ile Alfa arasındaki savaş sona ermişti ve aralarındaki gerginliklerin geçmişte kaldığı varsayılmaktaydı.

"Daha önce hiçbir Alfalıyı yakından tanımadın mı?" dedi Bunny gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Tanımalısın, harika insanlar. Duyarlı, mizah duygusu gelişkin... Pubtrans'ın sponsorum olmasının nedenlerinden biri, RBX 303'ün yaptığım işe ve yeteneğime inanmasıdır. Onunla tanışmadan önce arada sırada televizyona konuk olan bir gece kulübü komedyeniydim. Kendi şovuma kavuşmamda çok yardımı dokunmuştur. Şovun bu kadar tutmasında Pubtrans'ın dört dörtlük pazarlama kampanyasının payı da göz ardı edilemez."

"Anlıyorum," dedi Chuck. Kendini hasta hissediyordu. Ama neden olduğunu çıkaramıyordu. Belki de tüm bu olanlardan hiçbir şey anlayamadığı içindi. "Alfalılar telapatik midir?" diye sordu olmadıklarını bile bile. Yine de bu Alfalı'da tekinsiz bir farkındalık hali vardı. Chuck'ın altıncı hissi ona Alfalı'nın her şeyi bildiğini, ondan hiçbir sırrın uzun süre saklanamayacağını söylüyordu.

"Telepat değiller," dedi Bunny, "ama kulaklarına çok güveniyorlar; bu da onları bizden farklı kılıyor çünkü bizim gözümüz var." Chuck'a bir bakış fırlattı. "Senin telepatlarla ne alıp veremediğin var? Yani bu sorunun cevabını biliyor olman gerekir. Savaş sırasında düşmanlarımız hakkında kusturacak kadar çok şey öğrettiler bize. Sen de o günleri hatırlamayacak kadar genç değilsin. Büyüme çağını bunları dinleyerek geçirmiş olmalısın."

Dark aniden söze karıştı. "Ben Rittersdorf u neyin rahatsız ettiğini biliyorum, eskiden ben de onun gibi hissederdim. Ne de olsa Chuck ekmek parasını fikirlerinden kazanıyor ve ondan habersiz fikirlerinin öğrenilmesini istemiyor. Fikirleri onları dile dökmeye karar verdiği ana kadar onun malı. Eğer bu odaya Ganymedeli bir çamur-hamur getirseniz hepimizin temel haklarını ihlal etmiş olurdunuz. O zaman hepimiz birer makine gibi olurduk ve siz de fikirlerimizi beynimizden pompalayarak çıkartırdınız." Chuck'a dönerek ekledi: "RBX303' ten çekinme, düşüncelerini okuyamaz. Tek yaptığı söylediklerindeki belli belirsiz, minicik nüanslara kulak kabartmaktan ibaret... Bu yolla ne kadar çok şey fark ettiğini görünce şaşıracaksın tabii. Alfalılardan çok iyi psikolog olur."

"Yan odada oturmuş Life dergisini okurken," dedi Alfalı, "yeni komedi karakteri Siegfried Trots hakkındaki konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Konu ilgimi çektiği için aranıza katılmaya karar verdim. Teybi bıraktım, yerimden kalktım. Durum açıklığa kavuştuğuna göre itirazı olan var mı?"

"Hiç kimsenin itirazı yok," diyerek teminat verdi Bunny Alfalı'ya.

"Hiçbir şey," dedi Alfalı, "beni sizin gibi yetenekli yazarların yaratım sürecini izlemek kadar eğlendiremez, zevklendiremez, kendimden geçiremez. Bay Rittersdorf sizi daha önce hiç iş başında görmemiştim, ama şimdiden katkılarınızın azımsanmayacak düzeyde olduğu anlaşılıyor. Lâkin, konunun geldiği noktadan hiç memnun olmadığınızı, duruma derinlerde yatan bir hoşnutsuzlukla yaklaştığınızı da sezebiliyorum. Mahzuru yoksa Siegfield Trots'da ve onun karısını öldürme arzusunda bu denli itici bulduğunuz şeyin ne olduğunu sorabilir miyim? Evli misiniz Bay Rittersdorf?"

"Evet," dedi Chuck.

"Belki de bu öykü fikri sizde suçluluk duygulan uyandırıyordum" dedi Alfalı düşünceli bir tavırla. "Belki de karınıza karşı, farkına bile varmadığınız düşmanca duygular besliyorsunuzdur."

Bunny araya girdi: "Uçuyorsun RBX; Chuck'la karısı ayrılmak üzereler, kadın mahkemeye başvurdu bile. Hem Chuck'ın özel yaşamı onun bileceği iş. Buraya Chuck'ın psikolojisini çözümlemeye gelmedik, işimize dönelim."

"Yine de ısrar ediyorum," dedi Alfalı. "Bay Rittersdorf'un gösterdiği tepki hiç de alışılmış, tipik bir tepki değil. Nedenini bilmek isterdim." Düğümü andıran kör kafasını Chuck'a doğru çevirdi. "Birbirimizi daha sık görürsek belki de nedeni çıkarabilirim. Ayrıca bu nedeni bulmanın size de faydası olacağını düşünüyorum."

Düşünceli bir edayla burnunu kaşıyan Bunny Hentman lafa karıştı: "Belki Chuck zaten biliyordur nedenini RBX, belki de sadece söylemek istemiyordun " Chuck'a bir göz atıp ekledi: "Her durumda onun bileceği iş derim."

"Bana bir komedi fikri gibi gelmiyor o kadar," dedi Chuck. "Bu yüzden..." Chuck az daha, "itici buluyorum," diyecekti ki kendini toparlayıp, "Şüphelerim var," diye bitirdi sözünü.

"Doğrusu benim şüphem yok," diye işi karara bağladı Bunny. "Dekor bölümüne söyleyeyim de simulakrum tipi bir kostüm yapsınlar. Bu gerçek bir simulakrum kullanmaktan hem daha ucuza gelir, hem de daha güvenilir olur. Bir de Ziggy'nin karısı rolünü üstlenecek bir kız bulmamız gerekecek. Daha doğrusu benim karım, zira Ziggy'i ben oynayacağım."

"Ya metres ne olacak?" diye sordu Jones. "Metres var mı, yok mu?"

Dark lafa karışarak, "Metresin bir avantajı var," dedi. "Koca memeli bir kadın kullanabiliriz bu rolde. Bu da izleyiciyi memnun eder. Aksi takdirde

elimizde sadece bir tane şirret kadın olacak, ki o da tahta göğüslü olmak zorunda; zira o tipler asla ameliyat yaptırmazlar."

"Aklında bu rolü üstlenebilecek biri var mı? "diye sordu Bunny, elinde kâğıt kalem.

"Menajerinin ilgilendiği şu yeni parça var ya," dedi Dark. "Hani şu çıtır olan... Patty bi şey... Patty Weaver. Koca memeli diye ona derim işte. Doktorlar yirmi kilo silikon kullanmış olmalı."

"Patty ile bu akşam anlaşmayı imzalarım," dedi Bunny Hentman başını sallayarak. "Onu tanıyorum, iyidir ve tam bu role uygun. Ama hâlâ şirret karıyı oynayacak hırçın, sinirli bir orospuya ihtiyacımız var. Belki de bu oyuncuyu seçme işini Chuck'a bırakmalıyım." Kesik kesik gülmeye başladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Chuck Rittersdorf, sabaha karşı canından bezmiş bir halde Kaliforniya'nın Marin ilçesindeki derme çatma apartmanına döndüğünde, koridorda Ganymedeli sarı çamur-hamurla karşılaştı. Saat sabahın üçüydü ve Chuck bir de bununla uğraşamayacağını düşündü.

"Dairende bir çift insan bulunuyor," diye bildirdi Lord Koşan İstiridye. "Önceden haberdar olmanda yarar var, diye düşündüm."

Chuck, "Sağol," dedi kendisini bu kez nasıl bir belanın beklemekte olduğunu merak ederek.

"Biri CIA'daki üstün," dedi çamur-hamur. "Jack Elwood yani. İkincisi ise Bay Elwood'un üstü Bay Roger London. Buraya seni öteki işin hakkında sorguya çekmeye gelmişler."

"Öbür işimi hiç gizlemedim ki," dedi Chuck. "Hatta Hentman beni işe aldığında Pete Petri'nin yönettiği Mageboom da olay yerindeydi." Huzursuzlanarak üstlerinin neden bu işe burunlarını sokma gereği duyduklarını düşündü.

"Haklısın," diye onayladı çamur-hamur, "ama öyle anlaşılıyor ki önce Joan Trieste sonra da Florida'da Bay Hentman'la konuştuğun videofon hattını dinlemişler. Yani sadece Bay Hentman için çalıştığını değil, onun için geliştirdiğin senaryo fikrini de biliyorlar artık."

İşin aslı şimdi anlaşılmıştı. Çamur-hamuru geçerek dairesinin kapısına vardı. Kapı kilitli değildi, açıp iki CIA görevlisinin karşısına dikildi. "Gecenin bu vaktinde geldiğinize göre bu kadar önemli demek ki?" Gardroba giderek -elle çalışan antika dolaplardandı bu- paltosunu astı. Daire sıcacıktı, besbelli CIA görevlileri termostatı olmayan ısıtıcıyı açmışlardı.

"Adam bu mu?" diye sordu London. Ellilerinin sonlarında, uzun boylu, kamburu çıkmış, saçları ağarmaya başlamış bir adamdı. Chuck birkaç kez bu adamla uğraşmak zorunda kalmış ve kolay olmadığı sonucuna varmıştı. "Rittersdorf bu mu?

"Evet," dedi Elwood. "Chuck beni iyi dinle. Bunny Hentman hakkında bilmediğin bazı veriler var. Güvenlik verileri. Bu işi niye kabul ettiğini

bilmiyor değiliz. Aslında bu işi istemediğini ama kabul etmeye mecbur kaldığını da biliyoruz."

"Ya?" dedi Chuck ihtiyatla. Koridorun karşısında oturan çamur-hamurun zorlamaları hakkında hiçbir fikirleri olamazdı tabii.

"Eski karın Mary yüzünden içine düştüğün zor durumu gayet iyi anlıyoruz. Koparmayı başardığı inanılmaz nafaka miktarının farkındayız. Bu yükümlülüklerini karşılaman için paraya ihtiyacın olduğunun da bilincindeyiz. Gelgelelim..." Elwood London'a kaçamak bir bakış fırlattı. London başını sallayınca Elwood çantasını açmak için eğildi. "Yanımda Hentman'ın dosyasını getirdim. Gerçek adı Sam Little. Savaş sırasında tarafsız ülkelerle ticaret yasalarını ihlal etmekten hüküm giydi. Başka bir değişle Hentman aracı bir ülkeyi kullanarak kıymetli mallarımızı düşmana sattı. Fakat çok iyi bir avukat ordusuna sahip olduğu için sadece bir yıl yattı. Devam edeyim mi?"

"Evet," dedi Chuck. "Ne de olsa on beş yıl önce olan bir şey yüzünden işimi bırakmamı bekleyemezsiniz."

"Pekâlâ," dedi Elwood üstü London'la bir kez daha bakıştıktan sonra. "Savaştan sonra Sam Little ya da bugünkü adıyla Bunny Hentman, Alfa sisteminde yaşadı. Orada ne işler karıştırdığını kimse bilmiyor, zira bilgi kaynaklarımız Alfa denetimindeki bölgelerde işe yaramıyor. Her neyse, altı yıl önce cebi yüklü olduğu halde Arza döndü. Gece klüplerinde komedyenlik yapmaya başladı; sonra Pubtrans Anonim Şirketi sponsorluğunu üstlendi..."

Chuck araya girerek, "Pubtrans'ın sahibi de Alfa'lı değil mi? Biliyorum, zira onunla tanıştım. RBX 303."

"Onunla tanıştın mı?" Elwood da, London da hayret içinde Chuck'a bakıyorlardı. "RBX 303 hakkında ne biliyorsun?" dedi Elwood. "Savaş zamanında ailesi Alfa sistemindeki en büyük savaş malları ticareti işinin başındaydı. Ağabeyi halen Alfa bakanlar kurulunun üyesi, doğrudan Alfa yönetimine bağlı çalışıyor. Kısacası RBX 303'le çalışıyorsan, Alfa hükümetiyle çalışıyorsun demektir." Elindeki dosyayı Chuck'a fırlattı. "Al gerisini kendin oku."

Chuck özenle daktiloya çekilmiş sayfaları gözden geçirdi. Sondaki özet bölümünün içeriğini tahmin etmek güç değildi. Dosyayı hazırlayan CIA ajanları, RBX'in yabancı bir gücün gayri resmi temsilcisi olarak Arz'da bulunduğunu ve Hentman'ın bu durumun farkında olduğunu düşünüyorlardı. Dolayısıyla Hentman'ın tüm hareketleri izleniyordu.

"Seni işe almasının sebebi," dedi Elwood, "sandığın şey değil. Hentman'ın yeni bir yazara ihtiyacı yok; elinin altında beş tane yazar var zaten. Sana bizim fikrimizi söyleyeyim. Bence durum karınla ilgili."

Chuck cevap vermedi, boş gözlerle dosyayı oluşturan sayfaları karıştırmaya devam etti.

"Alfalılar," dedi Elwood, "Alfa III M2'yi yeniden ele geçirmek istiyorlar ve bunu yapmanın tek yasal yolu da orada oturan Arzlıları gitmeye ikna etmek. Aksi takdirde 2040 tarihli interplan protokolü devreye giriyor ve ay orada oturanların mülkiyetine geçiyor; orada oturanlar Arzlı olduğu için de dolaylı yoldan Arzın mülkü sayılıyor. Alfalılar oraya yerleşmiş durumdaki Arzlıları gitmeye ikna edemiyorlar ama gözlerini de üzerlerinden ayırmıyorlar. Bu halkın savaştan önce kurulan Harry Stack Sullivan Nöropskiyatri Hastanesi'nin eski ruh hastalarından müteşekkil olduğunun da pekâlâ farkındalar. Alfa III M2'yi boşaltma yetkisi sadece Arz'ın elinde, Arz bu yetkiyi ister ARZPLAN, isterse ABD Uluslararası Sağlık ve Sosyal Güvenlik Servisi aracılığıyla kullansın, ayı tahliye edebilir ve böylece ay kapanın elinde kalır."

"iyi ama," dedi Chuck, "kimse tahliye önerisinde bulunmayacak ki." Chuck'a kalırsa bu hayal bile edilemeyecek bir karar olurdu. Olası iki seçenek vardı: Ya Arz aydakileri kendi başlarının çaresine bakmaya bırakacaktı, ya da yeni bir hastane kurulacak ve aydakiler zorla buraya sokulacaktı.

"Haklı olabilirsin ama bakalım Alfalılar bunu biliyorlar mı?" dedi Elwood.

"Hem unutma ki," dedi London kısık, boğuk sesiyle, "Alfalılar kumarbaz ruhlu. Savaş bile onlar açısından dev boyutlarda şansını deneme anlamına geliyordu ve kaybettiler. Bildikleri tek yöntem bu."

Bak bu doğruydu işte; Chuck başını sallayarak onayladı. Yine de manasızdı. Mary'nin kararları üzerinde en ufak bir etkisi yoktu ki kendisinin. Hentman Mary'le yasal olarak ayrıldığını biliyordu. Mary Alfa III M2'de, kendisi ise Arz'daydı. Üstelik ikisi de Alfa ayında olsalardı bile, Mary asla onun sözünü dinlemez, kendi kararlarını kendi verirdi.

Fakat eğer Alfalılar, Daniel Mageboom simulakrumunun kontrolünün onda olduğunu biliyorlarsa iş değiştirdi.

Ama yok buna inanamazdı, bilmeleri imkânsızdı.

"Bir teorimiz var," dedi Elwood, dosyayı Chuck'ın elinden alıp çantasına geri koyarken. "Alfalıların..."

"Bana," dedi Chuck, "Mageboom'u bildiklerini söyleme sakın. Bu onların CIA'ya sızdıklarını gösterir."

"Tam olarak böyle ifade etmeyecektim," dedi Elwood rahatsız olduğunu belli ederek. "Bizim gibi onlar da, Mary ile ayrılığınızın sadece yasal olduğunu, duygusal açıdan hâlâ her zamanki gibi ona bağlı olduğunu biliyorlar. Bizce şöyle bir görüşe sahipler: İkiniz de böyle bir beklenti içinde olmasanız da, Mary ile aranızdaki kontrat kısa sürede yeniden işlerliğe kavuşacak."

"Peki bu onlara ne kazandıracak?" dedi Chuck.

"Tam bu noktada amaçları belirsiz bir hal alıyor," dedi Elwood. "Biz tüm bunları ikincil kaynaklardan, oradan buradan toplanmış bilgi kırıntılarından devşirdik ve yanılıyor olabiliriz, ama öyle sanıyoruz ki Alfalılar karını öldürmeye teşebbüs etmeni sağlamaya çalışıyorlar."

Chuck ağzını açmadı, yüzü ifadesiz kaldı. Zaman geçti, kimse konuşmadı. Elwood ve Roger London merakla Chuck'ı inceliyor neden bir tepki göstermediğini çıkarmaya çalışıyorlardı.

Sonunda London dayanamayarak, "Dürüst olmak gerekirse," diye homurdandı, "Hentman'ın yakın çevresinde, ismi lazım değil, bir ajanımız var. Bu ajanın söylediğine göre Hentman ile yazarlarının Florida'da sana sundukları senaryo, bir kadını öldürmeye çalışan CLA simulakrumuyla ilgili. Söz konusu kadın bir adamın karısı. Söz konusu adam ise bir CIA ajanı. Doğru değil mi?"

Chuck, gözleri Elwood ile London'ın sağındaki duvarda, hayali bir noktaya saplanmış halde başını salladı.

"Bu öykü," diye sözlerine devam etti Elwood, "Bayan Rittersdorf'u CIA simi aracılığıyla öldürme fikrini aklına düşürmek için kullanılıyor. Tabii Hentman ile Alfalı ahbap çavuşları, bir simulakrumun halihazırda Alfa III M2'de olduğunu ve onu da senin yönettiğini bilmiyorlar. Bilselerdi..." sözünü kesti ve sonra ağır ağır, kendi kendine konuşurcasına devam etti: "Bilselerdi, sana bu fikri vermek için böyle karmaşık bir yöntem kullanmalarına gerek olmadığını da bilirlerdi." Chuck'ı inceledi. "Büyük olasılıkla zaten aklından geçmiştir bu fikir."

Kısa bir duraksamadan sonra, "İlginç bir spekülasyon," diye ekledi Elwood. "Doğrusu daha önce hiç aklıma gelmemişti ama eninde sonunda ben de bu sonuca varırdım herhalde." Chuck'a döndü: "Mageboom simulakrumu operasyonundaki görevini iade etmek ister misin? Böyle bir

niyetin olmadığını şüpheye yer bırakmayacak biçimde kanıtlamak için. Ne dersin?"

Chuck kelimelerini özenle seçerek cevap verdi: "Tabii ki hayır." Görevi iade etmesinin, haklı olduklarını, niyetleri hakkında bir şeyleri açığa çıkarmış olduklarını itiraf etmek anlamına geleceği çok açıktı. Dahası, Mageboom işini feda etmeye hiç niyeti yoktu ve bunun için haklı nedenleri vardı. Mary'yi öldürme planını yarıda bırakmak istemiyordu.

"Bu şartlar altında," dedi London, "Bayan Rittersdorf'un başına bir şey gelirse, zan altında kalırsın."

"Farkındayım," dedi Chuck ifadesiz bir sesle.

"Öyleyse Mageboom simini yönetirken dikkat et de," dedi London, "Bayan Rittersdorf u korumak için elinden geleni yapsın."

"Samimi fikrimi bilmek istiyor musunuz?" dedi Chuck.

"Elbette," dedi London, Elwood da onaylayarak başım salladı.

"Tüm bunlar saçmalık. Hayalgücü geniş, televizyon yıldızlarıyla fazla haşır neşir olmuş bir ajanın, birbirinden bağımsız verileri karıştırarak yarattığı bir çorba. Mary'yi öldürmem Alfa III M2 ve oradaki delilerin geleceği hakkında verilecek kararı nasıl değiştirecek söyler misiniz? O ölürse yerine başkası geçer ve kararı da o verir."

"Bence," dedi Elwood üstüne hitaben, "burada bir cinayetle değil, cinayet teşebbüsüyle karşı karşıyayız. Dr. Rittersdorf'un kararını etkilemeyi amaçlayan bir cinayet tehdidi." Chuck'a dönerek ekledi: "Tabii Hentman'ın planı meyve verirse ve senaryoda dile getirilen plandan etkilenirsen."

"Belli ki etkileneceğimi düşünüyorsunuz," dedi Chuck.

"Bence," dedi Elwood, "Hentman'ın senaryosunun öngördüğü gibi, Mary'nin yakınlarında bulunan bir CIA simulakrumunu yönetiyor olman çok ilginç bir tesadüf. Böyle bir tesadüfün oluşma şansı nedir?"

Chuck araya girdi: "Bunun çok daha mantıklı bir açıklaması var bence. Belli ki Hentman bir şekilde benim Mageboom simulakrumunu yönettiğimi öğrendi ve senaryo fikrini bu veriden yola çıkarak oluşturdu. Bunun ne anlama geldiğini de biliyorsunuz sanırım." îma fazlasıyla barizdi. Ne kadar inkâr etmeye çalışsalar da CIA'ya sızılmıştı. Ya da...

Bir ihtimal daha vardı. Lord Koşan İstiridye verileri Chuck'ın zihninden derleyip Bunny Hentman’a aktarmış olabilirdi. Çamur-hamur önce Chuck'ı şantaj yoluyla Hentman'ın yanında işe girmeye zorlamıştı. Şimdi de hep birlikte Alfa III M2 için geliştirdikleri planı yürürlüğe koyması için şantaj yapmaktaydılar. Televizyon senaryosu Mary'yi öldürme fikrini zihnine

yerleştirmek için değil, çamur-hamur aracılığıyla Hentman organizasyonunun bu fikrin zaten zihninde olduğunu bildiğini belli etmek için kullanılmıştı.

Senaryo dolaylı yoldan olsa da şüpheye yer bırakmayacak biçimde her şeyden haberdar oldukları mesajını iletiyordu. Ve istediklerini yapmadığı takdirde de, plan yayınlanacak ve tüm Sol sistemine ifşa edilecekti. Karısını öldürme planını tam yedi milyar insan öğrenecekti.

İtiraf etmek gerekirdi ki bu durum onu, Hentman organizasyonuyla ilişkisini sağlam tutmaya, istediklerini yapmaya zorluyordu. Daha şimdiden başına açtıkları işlere bakmak yeterliydi: CIA'nın Batı Sahili şubesinin üst düzey yetkililerinin şüphelenmesine neden olmuşlardı bile! Ve London'ın da söylediği gibi Mary'ye bir şey olacak olursa...

Yine de planını uygulamakta ısrarlıydı. Üstelik Hentman organizasyonun beklediği gibi Mary'yi psikotikler hakkında belli bir politikayı desteklemeye zorlayacak bir tehditle yetinmeye de hiç niyeti yoktu. Başta planladığı gibi işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Neden bu kadar kararlı olduğunu da bilmiyordu. Ne de olsa artık Mary'yi görmesi, onunla yaşaması gerekmiyordu... Neden Mary'nin ölmesini şart görüyordu?

İşin ilginç yanı, eline fırsat geçse bu soruyu cevaplandırabilecek, zihnine girip gerçek motivasyonlarını açığa çıkarabilecek yegâne insan Mary'di. Ne de olsa bu onun mesleğiydi.

Durumdaki ironi hoşuna gitti. Burnunun dibinde iki kurnaz CIA görevlisi olmasına karşın -koridorun karşısında her şeye kulak misafiri olan sarı çamur-hamuru saymıyordu bile- kendini hiç de kötü hissetmediğini fark etti. Son derece deneyimli ve birbirinden farklı iki grupla akıl yarıştırıyordu. Bir yanda CIA, diğer yanda eski tüfek profesyonellerden müteşekkil Hentman organizasyonu. Yine de altıncı hissi ona son gülenin kendisi olacağım, onların istediklerini değil kendi istediklerini gerçekleştireceğini söylüyordu.

Tabii çamur-hamur bu düşüncelerine de kulak misafiri oluyordu. Duyduklarını Hentman'a yetiştireceğini umdu; zira Hentman'ın bilmesini istiyordu.

CIA görevlileri gider gitmez, çamur-hamur dairenin kilitli kapısının altından akarak, modası geçmiş duvardan duvara halı kaplı salonun orta yerinde beliriverdi. Haksızlığa uğramış birinin tavrıyla, suçlayarak

konuşmaya başladı: "Bay Rittersdorf, sizi temin ederim ki Bay Hentman'la hiçbir ilişkim yok. Buraya, iş sözleşmesini size imzalatmaya geldiği geceye kadar onu görmemiştim bile."

"Sizi gidi namussuzlar," diye söylendi Chuck, kendine mutfakta kahve yaparken. Saat sabahın dördünü geçiyordu ama Lord Koşan îstiridye'nin tedarik ettiği yasadışı uyarıcılar sağ olsun, en ufak bir yorgunluk hissetmiyordu. "Hep kulak kabartıyorsun değil mi," dedi Chuck. "Kendine ait bir hayatın yok mu senin?"

Çamur-hamur doğrudan lafa girdi: "Size bir konuda katılıyorum. Bay Hentman o senaryoyu karınızla ilgili niyetlerinizi bilerek hazırlamış olmalı. Aksi takdirde ortada kabul edilemeyecek kadar büyük bir tesadüf var demektir. Belki de bir telepat daha var, benden başka bir telepat."

Chuck ona ters ters baktı.

"CIA'daki bir meslektaşınız olabilir," dedi çamur-hamur. "Ya da Alfa III M2'deki Mageboom simulakrumunu idare ettiğiniz sırada telepatiyle düşünceleriniz okunuyor olabilir. Oradaki psikotiklerden biri telepatik olabilir. Bundan böyle size mümkün olan her türlü yardımda bulunarak iyi niyetimi elle tutulur biçimde sergilemeyi görev addediyorum. Gözünüzde adımı temize çıkarmalıyım. Hentman’a laf yetiştiren telepati bulmak için elimden geleni ardıma koymayacağım; dolayısıyla..."

"Joan Trieste olabilir mi?" diye aniden araya girdi Chuck.

"Hayır. Onun zihnine aşinayım. Bu tür güçlere sahip değil. Bildiğiniz gibi bir psi ama yeteneği zamanla sınırlı." Çamur-hamur düşüncelere daldı. "Tabii bildiğiniz gibi Bay Rittersdorf, niyetinizi açık etmenin başka yolları da var. Öngörü adı verilen psişik güç mesela... Günün birinde niyetinizin kamuya mal olacağını varsayarsak, bir öngörür, geleceğe bakarak bunu görebilir ve böylece şimdiden bu bilgiye sahip olabilir. Bu ihtimali de hesaba katmalıyız. En azından Hentman'ın karınızla ilgili niyetleriniz hakkında bilgi sahibi olmasında sadece telepati faktörünün göz önüne alınamayacağını kanıtlıyor bu."

Chuck çamur-hamurun mantığının işe yarayabileceğini kabul etmek durumunda kaldı.

"Aslına bakarsanız," dedi çamur-hamur heyecanla zonklayarak, "size yakın biri böyle bir güce sahip olduğunun farkına bile varmaksızın istemsiz olarak öngörüde bulunuyor bile olabilir. Hentman organizasyonunda çalışan biri mesela. Hatta Bay Hentman'ın kendisi bile olabilir bu."

"Hımm," dedi Chuck tüm dikkatini bardağına kahve doldurmaya vererek.

"Gelecek yaşam çizginiz," dedi çamur-hamur, "korktuğunuz ve nefret ettiğiniz kadının öldürülmesinin göz alıcı şiddetiyle dolu. Bu devasa görüntü Bay Hentman'ın gizli öngörü yeteneğini harekete geçirmiş olabilir ve o da 'ilhamı' nereden aldığını bile fark etmeden senaryoyu oluşturmuş olabilir... Çoğu zaman psişik güçler böyle çalışır. Düşündükçe olup bitenin tam da bu olduğuna daha çok inanasım geliyor. Dolayısıyla CIA görevlilerinin teorisinin beş para etmez olduğu sonucu çıkıyor. Hentman ile Alfalı meslektaşı sizi niyetlerinizin sözde 'kanıtı'yla yüzleştirmeye çalışmıyorlar... Sadece ne diyorlarsa onu yapıyorlar, yani işe yarar bir televizyon senaryosu devşirmeye çalışıyorlar."

"Ya CIA'lıların Alfalıların Alfa III M2'yi ele geçirmeye çalıştıkları yolundaki iddialarına ne demeli?"

"Büyük olasılıkla çıkarımlarının bu kısmı doğru," dedi çamur-hamur. "Vazgeçmemek, umut etmeye devam etmek tipik bir Alfalı tepkisi doğrusu... Ne de olsa ay da onların sisteminde. Yine de açık konuşmak gerekirse -açık konuşmamın bir mahzuru yok değil mi?- sizin CIA'lıların teorisi bana bir avuç gelişigüzel şüpheden oluşan acınası bir demet gibi geliyor. Hemen herkese devasa bir komplo gücü atfetmek pahasına, doğaçlama bir teoriyle yaratılmış karmaşık bir yapıda bir araya gelen, birkaç bağımsız veriden başka bir şey yok ortada. Sağduyudan yararlanarak daha basit bir açıklama geliştirilebilirdi, lâkin bir CIA çalışanı olarak senin de fark etmiş olacağın gibi, tüm haberalma teşkilatları gibi CIA'da da sağduyudan eser yok."

Chuck omuz silkti.

"Aslına bakarsan," dedi çamur-hamur, "darılma ama, karınla ilgili pek renkli intikam planlarının da, yıllardır haberalma teşkilatı görevlileriyle düşüp kalkmana bağlı olduğunu düşünüyorum."

"Kabul etmen gereken bir şey var ki," dedi Chuck, "Hentman ile yazarlarının tam da bu konuda bir senaryo yazmaya girişmiş olmaları muazzam bir talihsizlik örneği."

"Talihsizlik olmasına talihsizlik de, pek yakında oturup senaryonun diyaloglarını yazacak olman pek hoş bir durum doğrusu," diye kıkırdadı çamur-hamur. "Kimbilir belki de diyaloglarına gerçekçi bir tını katabilirsin. Eminim Hentman, ZiggyTrots'un niyetleri hakkında bu denli içgörü sahibi olduğunu görünce zevkten çıldıracaktır."

"Karakterin adının ZiggyTrots olduğunu nereden biliyorsun?" Bir anda Chuck'ın kuşkuları yeniden kabarmıştı.

"Zihninden."

"Öyleyse zihnimden biliyor olmalısın ki, gitmeni ve beni yalnız bırakmanı arzuluyorum." Gerçi Chuck uykusuzluk hissetmiyordu ama, bir an önce oturup senaryoya girişmek istiyordu.

"Pek tabii," diyen çamur-hamur kapıdan akıp giderek Chuck'ı dairesinde yalnız başına bıraktı. Alttaki sokaktan gelen hafif trafiğin sesi sayılmazsa ortalıkta çıt çıkmıyordu. Chuck bir süre pencerede durup kahvesini yudumladıktan sonra daktilosunun başına oturdu ve bir adet beyaz kâğıdı yerine yerleştiren düğmeye bastı.

Ziggy Trots, diye düşündü tiksintiyle. Tanrım, ne isim ama! Bu isimden ne mene bir adam çıkar? Bir mankafa, Hacivat gibi biri. Karısını öldürme fikrini takıntıya dönüştürecek kadar hasarlı biri, diye düşündü alayla.

Profesyonel bir soğukkanlılıkla ilk sahneyi tasarlamaya başladı. Elbette bu sahne, Ziggy'yi evde zararsız bir iş yapmaya çalışırken göstermeliydi. Diyelim Ziggy akşam gazetesini okumaya çalışıyordu. Ve karısı da bir çeşit cadı gibi, burnunun dibinde canına okumakta olacaktı. Evet, diye düşündü Chuck, bu sahneye inandırıcılık katabileceğime şüphe yok, yılların deneyiminden faydalanmam yeterli. Yazmaya başladı.

Birkaç saat hiç durmaksızın yazdı ve yasadışı hekso-amfetaminlerin başarısına şaştı kaldı. En ufak bir yorgunluk hissetmiyordu, hatta âdeti olduğundan daha canla başla çalışmaktaydı. Saat yedi buçukta, aşağıdaki caddeye yatay, altın rengi güneş ışınları düşmeye başladığında, kaskatı bir halde yerinden kalktı, mutfağa gitti ve kahvaltı hazırlamaya başladı. Sıra öbür işimde, dedi kendi kendine. Saat sekiz buçukta yallah, San Francisco'daki CIA binasına ve Daniel Mageboom'a gidecekti.

Elinde bir dilim kızarmış ekmekle daktilosunun başında durdu ve yazmış olduğu sayfalara göz gezdirdi, iyi gözüküyorlardı; zaten diyalog yıllardır uzmanlık alanıydı. Bunları şimdi hava postasına verse bir saat sonra New York'taki Hentman'ın elinde olurlardı.

Sekizi yirmi beş geçe banyoda tıraş olurken, videofonun çaldığını duydu. Bu videofonu bağlattığından beri ilk çalışıydı.

Gidip videofonu açarak, "Merhaba," dedi.

Minik ekranda şaşırtıcı derecede güzel, İrlandalı hatlarına sahip bir kızın yüzü belirdi. "Bay Rittersdorf? Ben Patricia Weaver. Bunny Hentman'ın beni, sizin yazdığınız bir senaryoda oynatmak istediğini öğrendim.

Senaryonun bir kopyasını görebilir miyim, diye merak ediyordum. Meraktan çatlıyorum. Yıllardır Bunny'nin programına çıkayım diye dua ediyorum. Bu programa delicesine hayranım."

Doğal olarak bir Termofaks kopyalama aletine sahipti ve canının çektiği kadar kopya çıkartabilirdi. "Elimdekileri gönderirim ama daha bitmediği gibi, yazdıklarım da Bunny'nin onayından geçmedi. Ne kadarını kullanmaya karar verir bilemem. Belki de hepsini çöpe atar."

"Bunny'nin sizin hakkınızda söylediklerine bakılırsa," dedi Patricia Weaver, "tümünü kullanacağından eminim. Gerçekten bana yollayabilir misiniz? Adresimi vereyim. Aslında size çok yakın sayılırım. Siz kuzey Kaliforniya'dasınız bense Los Angeles'ta, Santa Monica'da. Buluşabiliriz de, ister misiniz? Hem kendi rolümü size okuyabilirim böylece."

Kendi rolü mü? Aman Tanrım. Chuck birdenbire Patricia Weaver'ı içeren tek satırlık diyalog yazmamış olduğunu fark etti. Tabii ya seksi, koca memeli, meme uçları ameliyatla büyütülmüş kadın casus. Şimdiye kadar sadece Ziggy Trots ile şirret karısı arasında geçen diyalogları kaleme almıştı.

CIA'daki işinden yarım gün izin almak ve odasında oturup yazmaya devam etmekten başka çıkar yol yoktu.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Sana bir kopya getiririm ama bana bu akşama kadar zaman tanı." Kâğıt kalem buldu. "Adresini ver." Mageboom simulakrumunun canı cehennemeydi, hayatında hiç bu kadar çekici bir kadın görmemişti. Bir anda geri kalan her şey gözüne önemsiz gözükmeye başlamış, küçülerek doğru perspektife oturmuştu.

Kızın adresini aldı, titreyerek videofonu kapattı ve hemen yazmış olduğu senaryo sayfalarını Bunny Hentman için paketledi. San Franscisco'ya gitmek için yola koyulduğunda paketi roket ekspres kutusuna attı ve bu iş de bitmiş oldu. CIA' daki işinde çalışırken büyük olasılıkla Bayan Weaver için diyaloglar hayal edebilirdi. Yemek vaktine kadar bunları kâğıda geçirilecek hale getirirdi ve saat sekizde sayfalar sunulmaya hazır ve nazır hale gelmiş olurdu. İşler yolunda gidiyor galiba, diye düşündü. Bunun Mary ile kâbus gibi yaşamıma nazaran bir ilerleme olduğuna şüphe yok.

San Francisco'nun Sansome Caddesindeki CIA binasına geldi ve o bildik geniş ana kapıdan geçmek için adımını attı.

"Rittersdorf," dedi bir ses. "Odama gel lütfen.” Roger London'dı bu. Kocaman ve asık suratıyla gördüklerinden hiç haz etmiyormuş gibi bakıyordu Chuck'a.

Yine mi konuşacağız? diye düşündü Chuck, London'ın peşi sıra odasına giderken.

"Bay Rittersdorf," dedi London kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, "dün gece dairenizi izlemeye aldık, biz gittikten sonra ne yaptığınızı biliyoruz."

"Ne yaptım ki?" Doğrusu CIA'yı ilgilendirecek bir şey yaptığını hatırlamıyordu... Tabii çamur-hamurla konuşurken ağzından çok fazla şey kaçırmadıysa. Çamur-hamurun düşüncelerini ise dinleme cihazının duymasına olanak yoktu. Hatırlayabildiği kadarıyla kendi ağzından çıkan tek şey Hentman'ın yazdığı senaryonun CIA simulakrumu aracılığıyla karısını öldürmeye çalışan bir adamı konu edinmesinin devasa bir talihsizlik olduğuydu, ki bu da...

London düşüncelerini böldü: "Bütün gece ayaktaydınız ve çalışıyordunuz. Bu da, halihazırda Arz'da yasadışı olan kimi ilaçlara sahip olmadığınız takdirde olanaksız. Demek ki size bu ilacı temin eden Arz dışı bazı ilişkileriniz var. Bu şartlar altında..." Dikkatle Chuck'a baktı. "Güvenlik riski oluşturduğunuz gerekçesiyle geçici olarak görevden alındınız."

Ağzı açık kalan Chuck derdini anlatmaya çalıştı: "Ama her iki işimi de yapabilmek için..."

"Arz dışı uyarıcı ilaçları kullanacak kadar aptal bir CIA görevlisi hiçbir biçimde kendisine verilen görevleri yerine getirebilecek beceriye sahip değil demektir," dedi London. "Bugünden itibaren Mageboom simulakrumu Pete Petri ve senin tanımadığın Tom Schneider'dan oluşan bir ekip tarafından yönetilecek." London'ın sert hatları çarpılarak alaycı bir gülümseme oluşturdu. "Hâlâ öbür işinde çalışıyorsun nasılsa... Yoksa yanılıyor muyum?"

"Ne demek istiyorsun?" Tabii ki Hentman'la çalışıyordu, sözleşme imzalamışlardı.

London cevap verdi: "Eğer CIA'nın teorisi doğruysa, Mageboom simulakrumuyla ilişkinin kesildiğini öğrendiği anda Hentman'ın sana ihtiyacı kalmayacak. Dolayısıyla yaklaşık on iki saat sonra... " London kol saatine bir göz attı. "Yani bu gece saat dokuzda tamamen işsiz kaldığın tatsız gerçeğini öğreneceksin. Ve sanırım o andan itibaren bizimle işbirliği yapmaya daha hevesli olacaksın ve eskiden olduğu gibi burada tek bir işte çalışmaktan gocunmayacaksın, o kadar." London odasının kapısını açıp

Chuck'ı dışarı çıkarırken, "Bu arada," dedi, "ilaçların kaynağının adını vermek zahmetinde bulunur muydun acaba?"

"Yasadışı ilaç kullandığımı inkâr ediyorum," dedi Chuck, ama sözleri kendi kulağına bile inandırıcı gelmedi. London onu avucunun içine almıştı ve ikisi de bu gerçeğin farkındaydı.

"Neden kolay yolu seçip işbirliği yapmıyorsun?" diye sordu London. "Hentman'ın yanındaki işini bırak, uyarıcıların kaynağını açıkla ve on beş dakika sonra Daniel Mageboom simulakrumunun başına geç. Bunu kendim ayarlayacağıma söz veriyorum. Neden bundan vazgeçmek isteyesin ki."

"Para için," dedi Chuck. "Her iki işten alacağım paraya ihtiyacım var." Bir de şantajla uğraşmak zorundayım, diye ekledi kendi kendine. Lord Koşan İstiridye'nin şantajı. Ama tabii bunu London'a söylemedi.

"Pekâlâ," dedi London, "gidebilirsin. Hentman işinden vazgeçmeye hazır olduğunda bizimle temasa geç. Bakarsın sırf bu şartı yerine getirmen de yeterli olur."

Chuck kendini şaşkın bir halde CIA binasının geniş giriş merdivenlerinin başında buldu. Yıllarını verdiği işini bahaneden öteye gitmezmiş gibi görünen bir sebeple kaybetmişti. Artık Mary'ye ulaşmasına imkân kalmamıştı. Maaş kaybının cehenneme kadar yolu vardı, nasılsa Hentman organizasyonundan elde ettiği gelir bu kaybı fazlasıyla karşılıyordu, ama Mageboom simulakrumu elinin altında olmayınca planını uygulamaya koyamayacaktı -bunu yapmakta yeterince geciktirmişti zaten. Bu beklentinin ortadan kalkmasıyla oluşan boşluk, içini güçlü ve yıkıcı bir hiçlik duygusunun kaplamasına neden olmuştu. Varlık sebebi bir anda havaya karışıp yok olmuştu.

Ne yaptığım bilmez halde bir kez daha CIA binasının ana kapısına ulaşan merdivenleri tırmanmaya başladı. Anında üniformalı bir bekçi belirip yolunu kesti. "Bay Rittersdorf üzgünüm, özür dilerim, ama anlarsınız ya, sizi içeri sokmama emri aldım."

"Bay London'ı bir daha görmek istiyorum, sadece bir dakikalığına," dedi Chuck.

Bekçi telsiz telefonuyla bir görüşme yaptı. "Pekâlâ Bay Rittersdorf, Bay London'ın odasına gidebilirsiniz." Bekçi kenara çekildi ve turnike Chuck'ın geçmesi için açılıverdi.

Bir dakikaya kalmadan tekrar büyük tahta kaplamalı ofisinde London'ın karşısındaydı. "Bir karar verdin mı verdin?" diye sordu London.

"Bir noktayı açıklığa kavuşturmak istiyorum. Eğer Hentman beni işten atmazsa bu şüphelerinizin asılsız olduğunun en iyi kanıtı sayılmaz mı?" London kaşlarını çatmış, cevap vermeksizin kendisine bakarken, bekledi. "Eğer Hentman beni kovmazsa," dedi Chuck, "beni işimden uzaklaştırma kararınıza itiraz edeceğim. Sosyal Hizmet Komisyonuna başvuracağım ve kanıtlayacağım ki..."

"İşinden uzaklaştırıldın, çünkü," dedi London sesini tatlılaştırarak, "yasadışı uyarıcılar kullandığın tesbit edildi. Açık konuşmak gerekirse apartman daireni aradık ve uyarıcıları ele geçirdik bile. GB-40 kullanıyorsun değil mi? GB-40 kullanarak sonsuza kadar yirmi dört saatlik bir çalışma temposu tutturabilirsin. Gelgelelim artık bizimle çalışmadığına göre gece gündüz çalışabilmek avantaj olmaktan çıkıyor. Dolayısıyla sana iyi şanslar dilerim."

"Ama yanıldığınızı anlamış olacaksınız," dedi Chuck. "Hentman beni kovmadığında yani. Tek dileğim bu gerçekleştiğinde durumu yeniden gözden geçirmenizdir. Hoşça kalın." Kapıyı gürültülü biçimde kapayarak ofisten çıktı. Kimbilir ne zamana kadar bu veda, diye düşündü kendi kendine.

Bir kez daha kendini dışarıda, sağdan soldan onu iterek geçen insan sürülerinin arasında kararsız ve şaşkın dikilirken buldu. Şimdi ne olacak? diye sordu kendi kendine. Bir ay içinde yaşamı ikinci kez altüst olmuştu: önce Mary'den ayrılmanın şoku, şimdi de bu. Bu kadarı da fazla, düşündü; sırada ne olduğunu merak ediyordu doğrusu.

Hiç değilse Hentman işi duruyordu. Tek kalan da Hentman işiydi zaten.

Otomatik taksiyle apartman dairesine döndü ve alelacele -doğrusunu söylemek gerekirse çaresizlik içinde- daktilosunun başına geçti. Bayan Weaver'ın diyaloglarına girişme zamanı, dedi kendi kendine. Geri kalan her şeyi aklından çıkardı ve tüm dünyasını boş kâğıtlı daktilosundan ibaret kalacak şekilde kısıtladı. Sana hayatının rolünü vereceğim bebek, diye düşündü. Kimbilir, belki de karşılığında sen de bana bir şeyler verirsin.

Çalışmaya başladı; saat üçte işini bitirmişti bile, iki büklüm yerinden kalktı gerindi ve bedeninin uyuşukluğunu silkelemeye çalıştı. Fakat zihni tıkır tıkır işlemekteydi. Demek evimi dinliyorlar, diye düşündü. Hem sesli, hem görüntülü izleme cihazlarıyla hem de. Dinleme aletlerine hitaben sesli konuştu: "Ofisteki o piçler beni gözetliyorlar. Hasta bunlar. O şüphe dolu atmosferden kurtulduğuma seviniyorum, hem de..." Birden durdu. Ne anlamı vardı ki bunun? Mutfağa geçip öğle yemeğini hazırladı.

Saat dörtte bayramlık Titan malı örgü mavi-siyah takım elbisesini giydi, pudralandı, tıraş oldu ve ancak en modern kimya laboratuvarının üretebileceği denli erkeksi kokular süründü. Senaryosunu koltuğunun altına alıp, yayan yola düştü ve bir jet taksi aranmaya başladı. Santa Monica'ya, Patty Weaver'ın apartmanına yolcuydu. Orada neler olacağı meçhuldü, ama Chuck'ın umutları devasaydı.

Bu işi de beceremezse ne olacaktı?

Bak, bu iyi bir soruydu işte ve asla cevaplamak zorunda kalmayacağını ümit ediyordu. Halihazırda yeterince kayıp yaşamıştı. Karısını ve onca yıllık işini bu kadar kısa bir sürede art arda kaybedince, dünyasının temel direkleri sezdirilmeden budanmıştı. Algı sistemi şaşkınlık içindeydi, geceleri Mary'yi, gündüzleri de San Francisco CIA binasını algılamaya alışmışken, şimdi her ikisinden birden ayrı kalmıştı. Bu boşluğu neyle olursa olsun doldurması gerekiyordu. Tüm duyuları bunun için yalvarıyordu.

Bir jet taksi durdurdu ve Patty Weaver'm Santa Monica'daki adresini verdi. Arkasına yaslanıp biraz önce kaleme aldığı diyalogları, son dakika değişiklikleri yapmak amacıyla- gözden geçirmeye başladı.

Bir saat sonra, beşi biraz geçe, taksi Patty Weaver'ın dikkat çekecek kadar şık, büyük ve havalı apartmanının çatısına inmeye başladı. Bugün senin şanslı günün oğlum, dedi Chuck içinden. Memeleri dolgun bir TV yıldızıyla mercimeği fırına vereceksin... Daha ne istiyorsun ki?

Taksi inişi gerçekleştirdi. Zorlu bir iniş olmuştu. Chuck ücreti ödedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Müjdeli haber, Patricia Weaver'ın evde olmasıydı. Dairesinin kapısını açarak, "Aman Tanrım demek senaryomun yazarı bu adam," dedi. "Ne kadar da erkencisin. Videofonda demiştin ki..."

"Umduğumdan çabuk bitirdim." Chuck içeri girdi ve aşırı derecede modern mobilyalara baktı. Ev, Güney Amerika'daki yeni arkeolojik bulgulardan yola çıkılarak Yeni-Kolomb-öncesi bir stilde döşenmişti. Tüm mobilyalar el yapımıydı tabii. Duvarlara ise durmaksızın hareket eden animasyon tablolardan asılmıştı. Bu tablolar, uzaklardan gelen dalga seslerini -ya da otomatik bir yeraltı fabrikasını- andıran hafif mırıltılar çıkartan iki boyutlu makinalardı. Onlardan hoşlandığını sanmıyordu.

"Demek getirdin," dedi Bayan Weaver mest olmuş bir halde. Üzerinde en son Paris modasını yansıtan, Chuck'ın benzerlerini dergilerde gördüğü ama gerçek hayatta hiç karşılaşmadığı bir gece elbisesi vardı ki, bu kadar erken bir saate tuhaf kaçıyordu. CIA'daki masasından nerelere gelmişti böyle. Söz konusu elbise arzdışı bir çiçeğin yaprakları gibi gösterişli ve karmaşıktı. Chuck en az bin papele mal olduğuna karar verdi. Bu, iş kapmak için giyilecek bir elbiseydi. Dik ve sıkı sol göğsünü tümüyle açıkta bırakıyordu. Velhasılı modaya uygun bir elbiseydi gerçekten de. Başka birisini mi bekliyordu yoksa? Bunny Hentman'ı mesela?

"Dışarı çıkmak üzereydim," diye açıkladı Petty. "Kokteyle, ama hemen arar iptal ederim." İnce yüksek topuklarını İnka tarzı sentetik toprak tabanda takırdatarak videofona doğru ilerledi.

"Umarım senaryoyu beğenirsin," dedi Chuck kendini küçük hissederek. Tüm bu zarif pahalı elbiseler, el yapımı mobilyalar onu aşıyordu. Bir resmin önünde durdu ve nesnel olmayan yüzeyinin değişip, bir daha hiç tekrarlanmayacak bir kombinasyon yaratmasını izledi.

Patty videofon konuşmasını bitirip döndü. "MGM stüdyolarından çıkmadan yakaladım adamı." Kimden söz ettiğini belirtme gereği duymamıştı; Chuck da sormamaya karar verdi. Nasılsa cevap iyice moralini bozacaktı. "İçki alır mısın?" Kolomb öncesi tahta ve altın kaplama bir dolabı açarak içindeki sıra sıra içkileri gözler önüne serdi. "Io'dan gelmiş

bir Wuzzball'a ne dersin? Bu aralar çok 'in', mutlaka denemelisin. Eminim daha Kuzey Kaliforniya'ya ulaşmamıştır. Siz çok..." Eliyle anlamı belirsiz bir jest yaptı. "Çok geri kafalısınız." İçkileri karıştırmaya başladı.

"Yardım edebilir miyim?" Kendini ciddi ve koruyucu hissederek kadının yanına gitti... En azından öyle olmayı isteyerek.

"Hayır, sağol." Patty işinin ehli bir hareketle Chuck'a bardağını uzattı. "Dur sana bir soru sorayım," dedi. "Hem de senaryoyu okumadan. Rolüm önemli mi?"

"Hım," dedi Chuck. Elinden geldiğince rolü büyütmüştü, ama işin aslı, bu küçük bir roldü. Balığın kafasını ona atıyor ama etini ister istemez Bunny'ye saklıyordu.

"Demek ki değil," dedi Patty bank benzeri divana oturup, elbisesinin yaprakları iki yanına yayarak. "Görebilir miyim lütfen?" Bir anda dirayetli ve profesyonel bir tavır takınmıştı. Hiçbir heycan belirtisi kalmamıştı.

Chuck karşısına yerleşip, Patty'ye yanında getirdiği kâğıtları uzattı. Bunlar hem Bunny'ye yolladığı kısmı hem de daha sonra yazdığı ve henüz Bunny'nin görmediği kısmı içeriyordu. Belki de Bunny'nin görmediği bir senaryoyu Patty'ye göstermekle hata ediyordu... Ama hata veya değil tam da bunu yapmayı aklına koymuştu.

"Öteki kadın," dedi Patty, senaryoyu şöyle bir gözden geçirmesi fazla zamanını almamıştı. "Ziggy'nin öldürmeye karar verdiği şirret karısı. Onun daha büyük bir rolü var, baştan sona her sahnede yer alıyor bense sadece bu sahnede varım. Ofiste, CIA bürosunda..." Sözünü ettiği bölümü işaret etti.

Patty haklıydı tabii. Elinden geleni ardına koymamıştı, ama elinden gelen bu kadardı işte. Gerçekler acıydı ve Patty profesyonel açıdan kandırılamayacak kadar zekiydi.

"Elimden geldiğince rolü büyütmeye çalıştım," dedi dürüst davranarak.

"Neredeyse, hiçbir şey yapmanın beklenmediği, sadece orada durup seksi görünmen için yazılmış roller gibi bu. Ben dar, seksi bir kıyafet giyip süs gibi ortada dolanmak istemiyorum. Ben bir oyuncuyum, replik istiyorum." Senaryoyu geri verdi. "Lütfen Bay Rittersdorf. Tanrı aşkına bu rolü geliştir. Bunny bunu daha görmedi değil mi? Bu hali sadece seninle benim aramda. Öyleyse belki de ikimiz bir şeyler düşünebiliriz. Bir lokanta sahnesine ne dersin. Ziggy kızla, Sharon'la buluşur. Hani şu şık ve gözden uzak lokantalardan birinde; derken karısı çıkagelir... Ziggy karısıyla orada kavga eder, evde değil böylece Sharon, benim bölümüm de işin içinde olur."

"Hımm," dedi Chuck, içkisinden bir yudum alarak. Tuhaf, tatlı bir lezzeti vardı içkinin, içinde ne olduğunu merak etmek aklına geldi. Karşısında oturan Patty şimdiden kendininkini bitirmiş, yeni bir tane hazırlamaya gitmişti.

O da ayağa kalktı ve kadının yanına gitti. Minik omuzu omuzuna değiyordu ve hazırladığı içkinin kendine has kokusunu duyabiliyordu, içkiye katık edilenlerden en azından birinin bariz biçimde arzdışı bir şişeden çıktığını fark etti. Şişenin üzerindeki yazı Alfaca'ya benziyordu.

"Alfa I'den," dedi Patty, "Bunny verdi. Tanıdığı bazı Alf lardan almış. Bunny evrendeki tüm canlılarla ahbaptır. Bir zamanlar Alfa sisteminde yaşadığını biliyor muydun?" Bardağını kaldırdı, ona döndü ve düşünceli bir yudum aldı. "Ben de başka bir yıldız sistemini ziyaret etmek isterdim, insan kendini -bilirsin işte- insanüstü falan hisseder herhalde."

Bardağını bırakan Chuck ellerini Patty Weaver'ın küçük ve oldukça sert omuzlarının üzerine koydu, elbise çınladı. "Rolünü büyütebilirim," dedi.

"İyi," dedi Patty. Chuck'a yaslandı ve başını omuzuna koyarken içini çekti. "Bu benim için çok önemli." Uzun kumral saçları Chuck'ın yüzünü okşayıp burnunu gıdıkladı. Patty' nin elinden içkisini aldı, bir yudum içti ve masanın üzerine bıraktı.

Sonra her nasıl olduysa kendini yatak odasında buldu.

İçkiden olmalı. Tabii Lord bilmem nenin verdiği yasadışı GB 40 uyarıcılarla karıştırdığımı da unutmamalı. Yatak odası neredeyse zifiri karanlıktı ama sağ kolunun yanında yatağın kenarına oturmuş, elbisesinin çapraşık mekanizmasıyla uğraşan Patty Weaver'ın siluetini görebiliyordu. Sonunda elbiseyi çıkarmayı başardı, dolaba giderek özenle astı. Döndüğünde göğüslerine tuhaf bir şey yapmaktaydı. Chuck onu biraz seyrettikten sonra kaburga kemiklerine masaj yapmakta olduğunu anladı; elbisesi fazla sıkıydı belli ki, şimdi de gevşemeye rahatça hareket etmeye çalışıyordu, iki göğsü de ideal ölçülerdeydi, ama çoğu da sentetikti. Yürürken hiç salınmıyorlardı; daha önce gördüğü sağ göğsü gibi sol göğsü de dipdiriydi.

Patty tam yataktaki Chuck'ın yanına kayarken, videofon çaldı.

"—," dedi kız Chuck'ı şaşkınlığa düşürerek. Yataktan kalkıp sabahlığını aradı, üstüne geçirip kuşağını bağlamaya çalışırken çıplak ayaklarıyla odadan çıktı. "Hemen dönerim canım," dedi Chuck'a profesyonel bir tavırla. "Bir yere ayrılma."

Chuck tavana bakarak beklerken, yatağın yumuşaklığını ve kokusunu hissedebiliyordu. Çok uzun bir süre geçti sanki. Çok mutluydu. Bu tür bir bekleyiş insana huzur dolu bir haz veriyordu.

Derken ansızın Patty Weaver, sabahlığıyla, saçları gevşek bir bulut gibi omuzlarına dökülmüş olarak yatak odası kapısında dikiliverdi. Chuck bekledi, ama kız yatağa yaklaşmadı. Chuck kızın içeri girmeye niyeti olmadığını fark etti. Hemen doğruldu; rahatlık hissi hızla kayboldu.

"Kimdi?" diye sordu.

"Bunny."

"Eee?"

"Anlaşma bozuldu." Patty içeri girdi, ama dolaba giderek basit bir etek ve bluz seçti kendine. İç çamaşırlarını da toplayıp, başka bir yerde giyinmek için odayı terk etti.

"Niye bozulmuş?" Yataktan fırlayıp panik halinde giyinmeye başladı. Dairenin içinde bir yerlerde bir kapı kapandı. Patty cevap vermedi. Belli ki duymamıştı.

Giyinik halde yatakta oturmuş ayakkabılarını bağlarken, Patty tekrar belirdi; o da giyinmişti, ifadesiz bir yüzle saçlarını fırçalamaya başladı. Chuck'ın ayakkabılarını bağlamayı becerememesini izledi, ama hiç yorum yapmadı. Bir ışık yılı ötedeydi sanki; tarafsız soğukluğu tüm yatak odasını kaplamıştı.

"Anlaşmanın neden bozulduğunu söyler misin?" diye sordu Chuck. "Bunny Hentman'ın tam olarak ne dediğini söyle bana."

"Senin senaryonu kullanmayacakmış, eğer seni ararsam, ya da sen beni ararsan da..." Videofon çalalı beri ilk kez Chuck'a döndü gözleri, sanki onu yeni görüyormuş gibi. "Burada olduğunu söylemedim. Ama seninle konuşursam, fikrin üzerinde düşündüğünü ve işe yaramayacağına karar verdiğini söylememi istedi."

"Benim fikrim ha!"

"Tüm senaryo. Ona gönderdiğin sayfaları almış ve berbat olduğuna karar vermiş."

Chuck kulaklarının aynı anda hem yandığını hem de donduğunu hissetti; acı, don gibi bütün yüzüne yayılıp dudaklarını ve burnunu uyuşturdu.

"O yüzden," dedi Patty, "kendi yazarları Dark ve Jones'a tamamen farklı bir şey yazdıracakmış."

Uzun bir süre sonra Chuck boğuk bir sesle, "Onunla temasa geçmem gerekiyor muymuş?" diye sordu.

"Bir şey söylemedi." Saçlarını fırçalamayı bitirmişti; yatak odasından çıkıp tekrar ortadan kayboldu. Chuck kalkıp peşinden gitti. Kız salonda videofonun tuşlarına basıyordu.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Chuck.

"Tanıdığım birini," dedi Patty soğuk bir tavırla. "Beni yemeğe götürsün diye."

Acıyla çatallaşan bir sesle, "Seni yemeğe ben götüreyim," dedi Chuck. "Çok mutlu olurum."

Kız cevap verme tenezzülünde bile bulunmayarak tuşlara basmaya devam etti.

Kolomb-öncesi kanepeye giden Chuck senaryosunun sayfalarını toplayarak tekrar zarfa koydu. Bu arada Patty de aradığı kişiyi bulmuştu galiba; geri planda sesi duyuluyordu.

"Görüşürüz," dedi Chuck. Paltosunu giyip kapıya yürüdü.

Kız başını kaldırmadı bile; konuşmaya dalmıştı.

Acılı bir öfkeyle kapıyı arkasından çarparak kapattı Chuck. Halı kaplı koridordan hızla asansöre yürüdü. İki kez tökezleyince, Tanrım, diye düşündü, hâlâ içkinin etkisinden kurtulamadım. Belki de bütün bunlar bir halüsinasyondu, GB-40 ile o -adı her ne idiyse- içkiyi karıştırdığı için. Ganymede Wuzzfur muydu neydi. Beyni ölü gibiydi, soğuk ve cansız. Ruhu donmuştu sanki, tek düşündüğü binadan çıkmak, Santa Monica'dan uzaklaşıp kendi dairesine varmaktı.

London haklı mıydı acaba? Bilemiyordu; belki her şey kızın söylediği kadar basitti: Bunny'ye yolladığı senaryo rezaletti, o kadar. Ama öte yandan...

Bunny ile temasa geçmesi gerektiğini fark etti. Aslında hemen şu anda. Daha evden çıkmadan aramalıydı.

Apartmanın zemin katında umumi bir videofon buldu; içeri dalıp Hentman organizasyonunu aramaya başladı. Sonra birden durup ahizeyi yerine bıraktı. Bilmek istiyor muyum cevabı? diye sordu kendi kendine. Kaldırabilir miyim?

Videofon kabinini terketti, bir an durdu, sonra binanın ana kapısından çıktı; dışarıda yeni akşam olmaktaydı. En azından kafamı toplayana kadar beklemeliyim, diye düşündü. İçkinin, bana içirdiği o arzdışı sıvının etkisi geçene kadar.

Ellerini ceplerine sokup kaldırımdan aşağı amaçsızca yürümeye başladı. Geçen her dakikayla kendini daha korkmuş ve çaresiz hissediyordu. Her

şeyini kaybediyordu. Bu yıkımı durduracak gücü de yoktu. Yalnızca iktidarsız bir durumda gözlüyordu; anlayamayacağı kadar güçlü bir sürece yakalanıp kalmıştı.

Kulağında banttan gelen bir kadın sesi şunları tekrarlayıp duruyordu: "Bir çeyrek efendim. Bozuk para, lütfen kâğıt para kullanmayın."

Chuck gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınınca, gene bir videofon kulübesinde olduğunu fark etti. Peki ama kimi arıyordu? Ceplerini karıştırıp çeyrekliği buldu ve videofona attı. Görüntü netleşti hemen.

Aradığı Bunny Hentman değildi. Ekranda Joan Trieste'nin minik görüntüsü vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Joan dikkatli bir tavırla. "Berbat görünüyorsun Chuck. Hasta mısın? Nereden arıyorsun?"

"Santa Monica'dayım," dedi Chuck. En azından hâlâ orada olduğunu sanıyordu; Körfez Bölgesine doğru bir yolculuk yaptığını hatırlamıyordu. Çok zaman da geçmemişti sanki... Yoksa geçmiş miydi? Saatine baktı, iki saat geçmişti, sekizi geçiyordu saat, "inanamıyorum ama," dedi, "bu sabah CLA. tarafından güvenlik nedeniyle işten çıkarıldım, şimdi de..."

"Aman tanrım," dedi Joan dikkatle dinleyerek.

"Galiba Bunny Hentman da beni işten attı, ama emin değilim. Çünkü açıkçası adamla temasa geçmeye korkuyorum."

Bir sessizlik oldu. Sonra Joan sakin bir tavırla, "Onu aramalısın Chuck," dedi. "Ya da senin yerine ben arayayım. Sekreterin filan olduğumu söylerim. Üzülme, hallederim. Konuştuğun kulübenin numarasını ver bana. Sakın umutsuzluğa kapılma. Seni tanıdığım kadarıyla gene intiharı düşünmeye başlamışsındır. Eğer o işe Santa Monica'dayken kalkışırsan sana yardım edemem; zamanında yetişemem oraya."

"Sağol," dedi Chuck. "En azından birinin beni düşündüğünü bilmek iyi geldi."

"Hayatın fazlaca altüst oldu son günlerde, o kadar," dedi Joan her zamanki zeki, sağduyulu tavrıyla. "Evliliğinin bozulması mesela..."

"Ara onu," dedi Chuck sözünü keserek, "işte numarası." Kâğıdı ekrana doğru tuttu, Joan da numarayı not etti.

Videofonu kapadıktan sonra kulübede bir sigara yakıp düşünmeye başladı. Zihni açılmaya başlamıştı; saat altı ile sekiz arasında ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Bacakları yorgunluktan kaskatı kesilmişti; belki de

yürümüştü. Hedefsiz, plansız, Santa Monica sokaklarında bir aşağı bir yukarı yürümüştü herhalde.

Elini cebine sokup yanında taşıdığı GB-40 kutusunu çıkardı. Bir kapsülü susuz yutmayı başardı. Bunun yorgunluğunu atacağını umuyordu. Ama başına ne kadar büyük bir felaketin gelmiş olduğunu unutabilmesi için en azından bir lobotomi geçirmesi gerekirdi.

Çamur-hamur, diye düşündü. Belki o bana yardım edebilir.

Marin ilçesi danışmasından Lordu Koşan İstiridye'nin videofon numarasını aldı; hemen numarayı çevirip paraları deliğe attı. Telefon çaldı ama ekranda bir görüntü belirmedi.

"Alo." Sesli değil sözlü bir mesaj karşıladı onu ekranda. Çamur-hamur konuşamadığı için ses devresini kullanamıyordu.

"Ben Chuck Rittersdorf," dedi Chuck.

Başka bir yazı. "Başın dertte. Uzaktan zihnini okuyamıyorum, ama sesindeki nüansı duyabiliyorum."

"Hentman üzerinde bir ağırlığın var mı?" diye sordu Chuck.

"Sana daha önce de söylediğim gibi..." Kelimeler video ekranından ince bir şerit halinde geçiyordu. "Adamı tanımıyorum bile."

"Görünen o ki beni işten kovmuş," dedi Chuck. "Onunla konuşup beni yeniden işe almaya ikna etmeni istiyorum." Aman tanrım, diye düşündü, hiç olmazsa bir işim olmalı. "Beni onunla kontrat imzalamaya ikna eden şendin; sorumluluğun büyük kısmı sende."

"CIA'daki işin..."

"Görevden alındım. Hentman'la ilişkim yüzünden. Hentman çok fazla Arz dışı varlık tanıyor," diye ekledi zalim bir tavırla.

"Anlıyorum," diye yazdı ekranda. "Sizin o nevrotik güvenlik teşkilatınız. Bunu beklemeliydim, ama atladım. Ama sen atlamamalıydın, çünkü yıllardır orada çalışıyorsun."

"Bak," dedi Chuck, "Sorumluluk kimde tartışması açmak için aramadım seni. Bir iş istiyorum, hangisi olursa olsun." Hem de bu gece, diye düşündü; bekleyecek halim yok.

"Bunu düşünmeliyim," diye cevap verdi çamur-hamur yürüyen yazıyla. "Bana..."

Chuck videofonu hırsla kapattı.

Kulübeden çıkmadı ve sigara içerek beklemeye başladı. Joan aradığında ne söyleyecekti acaba? Belki de aramaz, diye düşündü. Hele haberler kötüyse. Nasıl bir belaya soktumsa başımı...

Videofon çaldı. Chuck alıcıyı kaldırdı. "Joan?"

Küçük ekranda kızın sureti belirdi. "Bana verdiğin numarayı aradım Chuck. Hentman'ın adamlarından Bay Feld ile görüştüm. Her şey karmakarışıktı. Adamın tek söylediği akşam gazetesine bakmamdı."

"Peki," dedi Chuck. Kendini daha da buz kesmiş gibi hissediyordu. "Sağol. Hemen bir Los Angeles gazetesi alayım. Görüşürüz." Videofonu kapatıp hızla kulübeden fırladı. Binadan çıkıp kaldırımda gezgin bir gazete makinesi aramaya başladı.

Birkaç dakika sonra akşam gazetesi elindeydi. Bir mağaza vitrininin ışığında okumaya başladı. Haber birinci sayfadaydı tabii ki; Hentman televizyondaki en meşhur soytarı değil miydi zaten.

BUNNY HENTMAN CIA TARAFINDAN
ARZ DIŞI GÜÇLERİN AJANI OLMA
SUÇLAMASIYLA TUTUKLANACAĞI SIRADA,
BÎR LAZER ÇATIŞMASININ ARDINDAN KAÇTI.

İnanana kadar haberi iki kez okuması gerekti. Şöyle olmuştu: CIA, veri toplama ağı üzerinden Hentman'ın o gün Chuck Rittersdorf'u kovacağını öğrenmişti. CIA'mn aklına göre, bu, tezlerini, yani Hentman'ın Chuck ile yalnızca Alfa II M2'deki Elli Dakika Operasyonu yüzünden ilgilendiğini doğruluyordu. Demek ki, diye düşünmüşlerdi, Hentman çoktandır kuşkulandıkları gibi bir Alfa ajanı. Bunun üzerine CIA hemen harekete geçmişti, çünkü oyalanırlarsa Hentman'ın CIA içindeki muhbiri ona haber verip kaçmasını sağlayabilirdi. Çok basit ve çok korkunçtu her şey; gazeteyi ışığa doğru tutan elleri titriyordu.

Üstelik Hentman kaçmıştı da. CIA'nin acil hareket etmesine rağmen. Belki de Hentman'ın haber alma mekanizması gerçekten etkiliydi; New York'taki TV stüdyosunu basmaya kalkışan CIA'nin uçan özel timini bekliyordu zaten.

Peki Bunny Hentman şimdi neredeydi? Herhalde Alfa sistemine gidiyordu şu anda. Peki Chuck Rittersdorf neredeydi? Hiçbir yere gittiği yoktu onun; önünde bataklık gibi, içinde hiç kimsenin, hiçbir amacın, hiçbir varoluş nedeninin bulunmadığı bir boşluk uzanıyordu. Hentman TV yıldızı Patty Weaver'i arayıp ona senaryodan vazgeçtiğini söylüyordu, ama kendisine...

Hentman Patty'yi akşamüstü aramıştı. Tutuklama girişiminden sonra. Demek ki Patty Weaver Hentman'ın nerede olduğunu biliyordu. En azından bilebilirdi. Başlayacak bir noktaydı bu da.

Taksiye atlayıp Patty Weaver'ın muhteşem apartmanına gitti. Taksinin parasını ödeyip kapıya koştu ve dairenin zilini çaldı.

"Kim o?" Sesi hâlâ, hatta daha da soğuk ve mesafeliydi kızın.

"Rittersdorf,” dedi Chuck. "Senaryomun bir kısmını dairende bırakmışım."

"Ben bir şey göremiyorum." İkna olmamış gibiydi.

"Beni içeri alırsan hemen bulurum. İki dakikada."

"Peki." Yukarıdan Patty otomatiğe basınca, koca metal kapı çıt diye açılıp yana savruldu.

Asansörle yukarı çıktı. Dairenin kapısı açıktı. İçeri girdiğinde Patty onu soğuk bir kayıtsızlıkla selamladı. Kollarını kavuşturmuş, taş gibi ifadesiz bir yüzle pencereden dışarıyı, Los Angeles’ın akşam manzarasını seyrediyordu. "Senaryo filan yok burada," dedi. "Derdinin ne olduğunu bilmiyorum ama..."

"Bunny seni nereden arıyormuş," diye sordu Chuck.

Kız bir kaşını kaldırarak, "Hatırlamıyorum," dedi.

"Akşam gazetesini gördün mü?"

Uzun bir sessizlikten sonra omuz silkerek, "Belki," dedi kız.

"Bunny seni CIA onu tutuklamaya kalkıştıktan sonra aradı. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Eee, ne olacak?" Kız yüzüne bakmaya tenezzül bile etmiyordu. Chuck hayatında bu kadar soğuk bir aldırmazlıkla karşılaştığını hatırlamıyordu hiç. Ama gene de, bu katı tavrın altında kızın korktuğunu hissediyordu. Çok gençti ne de olsa, daha yirmi yaşında bile değildi. Şansını denemeye karar verdi.

"Bayan Weaver, ben bir CIA ajanıyım." CLA. kimliği hâlâ yanındaydı; cebinden çıkarıp kıza uzattı. "Tutuklandınız."

Kızın gözleri dehşetle, faltaşı gibi açıldı; bir hayret nidasıyla olduğu yerde döndü. Chuck kızın nefes alışının da değiştiğini fark etti; kalın kırmızı süveteri inip kalkmaya başlamıştı. "Gerçekten CIA ajanı mısın?" diye sordu boğulur gibi bir sesle. "Ben senin televizyon için senaryo yazdığını sanıyordum; Bunny öyle demişti."

"Hentman örgütüne sızdık. Ben de TV senaristi kimliğine büründüm. Haydi, gidelim." Patricia Weaver'ı kolundan yakaladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye direndi Patty dehşet içinde.

"Los Angeles CIA ofisine. Orada seni tutuklayacağız."

"Ne için?"

"Bunny Hentman'ın nerede olduğunu biliyorsun."

Sessizlik.

"Bilmiyorum," dedi Patty sonunda omuzları düşerek. "Gerçekten bilmiyorum. Beni aradığında tutuklandığını mı her neyse, bilmiyordum. O konuda bir şey söylemedi. Sen gidip de yemeğe çıktığımda gazete manşetlerini gördüm." Sessizce yatak odasına doğru yürüdü. "Paltomla çantamı alayım. Bir de ruj sürmek istiyorum. Ama gerçeği söylüyorum sana, yemin ederim."

Chuck kızın peşinden gitti. Yatak odasında Patty gardıroptaki bir askıdan paltosunu aldı, sonra da bir çekmece açarak çantasını aramaya başladı.

"Beni ne kadar tutarlar orada?" diye sordu çantasını açarken.

"Yani," dedi Chuck, "herhalde..." Lafını yarıda kesti, çünkü Patty ona bir lazer tabancası doğrultmuştu. Çantasından almıştı herhalde.

"CIA ajanı olduğuna inanmıyorum," dedi kız.

"Ama öyleyim," dedi Chuck.

"Git buradan. Ne yapmak istediğini anlamıyorum, ama bu tabancayı bana Bunny verdi ve gerektiğinde kullanmamı söyledi." Eli titriyordu ama tabanca yön değiştirmedi. "Lütfen git," dedi sonra. "Dairemden çık. Gitmezsen seni öldüreceğim, ciddi söylüyorum inan bana." Feci halde korkmuş gibi görünüyordu.

Chuck dönüp daireden koridora çıktı, asansöre yürüdü. Asansör hâlâ oradaydı; binip aşağıya inmeye başladı.

Az sonra apartmandan karanlık kaldırıma çıkmıştı. Ne yapalım, diye düşündü, istediği gibi gitmemişti. Öte yandan, diye düşündü feylesofça, bir şey de kaybetmedim... Gururum hariç. Ama o da zamanla geri gelirdi nasılsa.

Artık Kuzey Kaliforniya'ya dönmekten başka yapacak şey kalmamıştı.

On beş dakika sonra havadaydı ve Marin ilçesindeki kasvetli dairesine dönüyordu. Los Angeles'daki maceraları pek de eğlenceli olmamıştı doğrusu.

Döndüğünde dairesinin ışıklarını ve ısıtıcısını açık buldu; Joan Trieste bir koltuğa oturmuş, radyoda bir Haydn senfonisi dinliyordu. Onu görür

görmez ayağa fırlayarak, "Şükürler olsun," dedi. "Çok kaygılanmıştım." San Francisco Chronicle'ı eline alarak, "Gazeteyi görmüşsündür," diye devam etti. "Senin durumun ne Chuck? Hentman için çalıştığın gerekçesiyle CIA senin de peşine düşer mi dersin?"

"Bilmiyorum," dedi Chuck kapıyı kapatırken. Anlayabildiği kadarıyla CIA peşinde değildi, ama bu da üstünde düşünülmeye değer bir şeydi. Joan haklıydı. Mutfağa gidip kahve yapmak için çaydanlığı ocağa yerleştirdi. Böyle zamanlarda Mary'ye almış olduğu kahve makinesini çok arıyordu, ama onu Mary'ye almış, sonra her şeyi olduğu gibi onu da Mary'de bırakmıştı.

Mutfak kapısında beliren Joan, "Chuck, bence CIA'yı aramalısın," dedi. "Tanıdığın biriyle konuş, eski patronunla mesela, olur mu?"

"Ne kadar da kanunlara bağlısın," dedi Chuck acı bir alayla. "Hep otoritelerle iyi geçiniyorsun, öyle değil mi?" Ona kriz anında, etrafındaki her şey dağılıp giderken içinden gelen tek şeyin CIA'yı değil Hentman'ı aramak olduğunu söylemedi.

"Yapma lütfen," dedi Joan. "Lord K. İ. ile konuştum da, o da aynı şeyi düşünüyor. Radyodaki haberlerde Hentman örgütünün diğer çalışanlarını da tutuklamaktan bahsediyorlardı..."

"Lütfen beni rahat bırak." Elindeki kahve kavanozunu bırakıp koca bir kaşık kahveyi fincanındaki kaynar suya attı.

"Eğer onlarla temasa geçmeyeceksen," dedi Joan, "senin için bir şey yapamam. Öyleyse en iyisi gideyim."

"Benim için ne yapabilirsin ki zaten?" dedi Chuck. "Daha önce ne yaptın ki? Herhalde daha önce bir günde iki işini birden kaybeden birini tanımamışsındır."

"Peki ne yapacaksın?"

"Alfaya iltica ederim herhalde," dedi Chuck. Özellikle de Alfa III M2'ye, diye düşündü. Hentman'ı bulabilseydi...

"CIA haklı demek ki," dedi Joan gözleri dolarak. "Hentman örgütü Arz dışı güçlerden para alıyor."

"Aman Tanrım!" dedi Chuck öfkeyle. "Savaş biteli yıllar oldu. Bu casusçuluk oyunundan bıktım usandım artık. İstersem iltica ederim."

"Aslında," dedi Joan heyecansız bir sesle, "seni tutuklamam gerek. Silahım var." Yanında taşıdığı son derece küçük ama son derece de sahici tabancayı gösterdi ona. "Ama yapamam. Senin için o kadar üzülüyorum ki.

Hayatını nasıl böyle altüst etmeyi başardın bilemiyorum. Lord K. İ. o kadar da uğraşıp..."

"Kabahat onda zaten," dedi Chuck.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordu; senin sorumluluk alamadığını görmüştü." Gözleri parladı. "Mary'nin seni boşamasına şaşmamalı."

Chuck inledi.

"Hiç uğraşmıyorsun," dedi Joan. "Daha baştan teslim olmuşsun; sen..." Durup yüzüne baktı. Chuck da duymuştu. Koridorun karşı tarafından Ganymedeli çamur-hamurun düşünceleri geliyordu.

"Bay Rittersdorf, koridordan bir bey dairenize doğru yaklaşıyor; silahlı ve sizi zorla götürmeye niyetli. Kim olduğunu ve ne istediğini anlayamıyorum, çünkü onu telepatlardan korumak için yerleştirilmiş bir tür koruyucu perde var beyninde. O yüzden ya asker, ya güvenlik veya haber alma örgütünden, ya da bir suç örgütünden. Her halükârda hazır olun."

Chuck Joan'a dönüp "O lazer tabancasını ver bana," dedi.

"Olmaz." Silahı kılıfından çıkarıp dairenin kapısına döndü; yüzü berrak ve pırıl pırıldı. Belli ki tümüyle kendine hâkimdi.

"Tanrım," dedi Chuck, "kendini öldürteceksin." Biliyordu, sanki bir gelecek-görürmüş gibi açıkça görebiliyordu; hızla atılarak lazer tüpünü yakaladı ve kızın elinden çekip aldı. Tüp yere düştü; o da Joan da tüpe doğru atıldılar; el yordamıyla aranırken çarpıştılar ve Joan inleyerek mutfak duvarına çarpıp yere yığıldı. Chuck'ın parmaklan tüpe değdi ve yakalayarak doğruldu.

Eline bir şey çarptı ve bir sıcaklık hissetti; lazer tüpü yere düşüp tıngırdayarak uzaklaştı. Aynı anda tanımadığı bir erkek sesi kulaklarında çınladı."Rittersdorf, eğer o tüpü bir daha almaya çalışırsan kızı öldürürüm." Adam salona girmiş, sokak kapısını kapatmış ve mutfağa doğru birkaç adım atmıştı; elindeki lazer tabancasını da Joan'a doğrultmuş durumdaydı. Orta yaşlı bir adamdı; yerli malzemeden yapılma, ucuz gri bir palto giymişti, ayağında nuh nebiden kalma çizmeler vardı; Chuck üzerinde bıraktığı izlenim, adamın tamamen farklı bir ekolojiden, belki de bambaşka bir gezegenden geldiği yolundaydı.

"Bence Hentman'ın adamı," dedi Joan ağır ağır ayağa kalkarken. "O yüzden dediğini yapar. Ama eğer tüpe ulaşabileceğini..."

"Hayır," dedi Chuck derhal. "İkimiz de ölürüz." Adama döndü. "Bugün Hentman'a ulaşmaya çalıştım."

"Pekâlâ," dedi adam kapıyı göstererek. "Bayan kalabilir. Ben yalnızca sizi istiyorum Bay Rittersdorf. Haydi fazla sallanmayalım. Yolumuz uzun."

"Patty Weaver'ı arayıp sorabilirsiniz," dedi Chuck, orta yaşlı adamın önünde koridora çıkarken.

Arkasındaki adam homurdanarak, "Konuşmak yok Bay Rittersdorf," dedi. "Yeterince dırdır edildi zaten."

"Ne gibi?" diyerek durdu Chuck. Korkusu kademe kademe artıyordu.

"Hentman örgütüne CIA ajanı olarak girmeniz gibi. Şimdi neden o senaryo işini istediğinizi anlıyoruz; Bun hakkında delil elde etmek içinmiş. Ne buldunuz? Bir Alfalı gördünüz sadece. Suç mu bu?"

"Hayır," dedi Chuck.

"Ama bunun yüzünden Bunny'yi ölene kadar kovalayacaklar," dedi silahlı adam. "Lanet osun, onun Alfa sisteminde yaşadığını yıllardır biliyorlardı. Savaş bitti. Tabii ki Alfa ile ekonomik bağlantıları olacak; iş hayatında kimin yok ki? Ama ülke çapında önemli biri Bun; halk onu tanıyor. CIA'nın neden ona saldırmaya karar verdiğini söyleyeyim mi size? Bun'un katil CIA simulakrumu senaryosu fikri yüzünden. CIA o zaman TV programını onlara karşı kullanmaya niyetli olduğunu düşündü ve..."

Koridorda Ganymedeli çamur-hamur kocaman sarı bir yığın halinde belirerek yollarını tıkadı. Dairesinden akarak çıkmıştı.

"Bırak geçelim," dedi silahlı adam.

Lord Koşan İstiridye'nin düşünceleri kafalarına doldu: "Kusura bakmayın, ama Bay Rittersdorf benim iş arkadaşımdır ve onun bu şekilde götürülmesine izin vermem doğru olmaz."

İnce, kırmızı bir lazer ışını çıtırdayarak tabancadan fırladı, Chuck'ın yanından geçip çamur-hamurun tam ortasına çarptı. Bir yırtılma sesiyle birlikte çamur-hamur küçüldü sanki, kuruyarak dumanı tüten küçük, siyah bir kütle halinde yere düştü ve koridorun zeminini karatmaya başladı.

"Yürü," dedi silahlı adam Chuck'a.

"Öldü," dedi Chuck. înanamıyordu.

"Ganymede'de daha var bunlardan," dedi silahlı adam. Tombul suratında duygu izi yoktu; tetikteydi yalnızca. "Asansöre bindiğimizde yukarı düğmesine bas; gemim çatıda. Ne kadar boktan ve küçük bir alan o öyle!"

Chuck donmuş bir halde asansöre bindi, silahlı adam da peşinden geldi. Bir saniye sonra çatıdaydılar. Soğuk ve sisli bir gece karşıladı onları. "Adını söyle bana," dedi Chuck. "Sadece adını söyle."

"Neden soruyorsun?"

"Seni tekrar bulabilmek istiyorum. Lord Koşan İstiridye'yi öldürdüğün için." Er geç bir gün bu şahısla tekrar yolları kesişecekti.

"Memnuniyetle," dedi adam onu koptere bindirirken. Aracın iniş ışıkları yanıktı ve motoru hafifçe vızıldıyordu. "Alf Cherigan," dedi adam kontrollerin başına yerleşirken.

Chuck başını salladı.

"Adımı beğendin mi? Hoşuna gitti mi?"

Chuck hiçbir şey söylemeden ileriye bakmaya devam etti.

"Konuşmuyorsun artık," dedi Cherigan. "Çok kötü, çünkü Luna'ya, Brahekent'e varana kadar yalnızız bunun içinde." Uzanıp otomatik pilotu devreye soktu.

Kopter sarsıldı, ama yükselmedi.

"Bekle burada," dedi Cherigan lazer tabancasını Chuck'a doğru sallayarak. "Sakın kontrollere dokunayım deme." Kopterin kapağını açıp öfkeyle kafasını dışarı uzattı ve karanlıkta sorunun ne olduğunu, aracın niye havalanmadığını anlamaya çalıştı. "Vay canına," dedi birden, "arka tüplere giden dış devreler..." Konuşmayı ansızın kesip kopterin içine çekildi, sonra lazer tabancasını ateşledi.

Çatıdaki karanlığın içinden bir lazer ışını ona cevap verdi ve açık kapaktan girerek gövdesine ulaştı. Cherigan silahını düşürüp ihtilaçlar geçirerek kopterin duvarına çarptı, sonra gözleri donuklaştı ve vurulmuş bir hayvan gibi kıvrılıp kaldı.

Chuck eğilip düşen lazer tabancasını aldı ve karanlıkta ateş edenin kim olduğunu anlamak için dışarı baktı. Joan'dı ateş eden. Belli ki Cherigan'la kendisini koridorda izlemiş, sonra acil durum asansörüyle peşlerinden çatıya çıkmıştı. Kopterden ihtiyatla başını uzatıp kızı selamladı. Cherigan bir hata yapmıştı; ona Joan'ın polis ve silahlı olduğunu, dolayısıyla da bu tür durumlara alışık olduğunu söylememişlerdi belli ki. Chuck bile bu kadar hızlı hareket etmiş olmasına şaşıyordu. Önce bir atışta kopterin yönlendirme sistemini tahrip etmiş, sonra da ikinci atışta Alf Cherigan'ı öldürmüştü.

"İniyor musun?" diye sordu Joan. "Seni vurmadım, değil mi?"

"Bir şeyim yok," dedi Chuck.

"Dinle," dedi Joan kopterin açık kapağına yaklaşıp bir zamanlar Alf Cherigan olan cesedi inceleyerek. "Onu diriltebilirim, biliyorsun. Bunu yapmamı istiyor musun Chuck?"

Chuck bir an düşündü, Lord Koşan İstiridyeyi hatırladı ve başını hayır anlamında salladı.

"Sen bilirsin," dedi Joan. "Onu böylece bırakabilirim. Hoşuma gitmez bu, ama seni anlıyorum..."

"Ya Lord..."

"Chuck onun için bir şey yapamazdım; çok geç artık. Beş dakikadan fazla zaman geçti. Ya orada onun yanında kalacaktım, ya da sizi izleyip sana yardım edecektim..."

"Keşke onun yanında kalsaydın..."

"Hayır," dedi Joan kesin bir tavırla. "Doğru olanı yaptım; sebebini anlayacaksın. Bir büyütecin var mı?"

Şaşkınlıkla, "Tabii ki yok," dedi Chuck.

"Kopterin tamirat çantasına bak. Kontrol tablosunun altındaki torpido gözündedir. içinde geminin minyatür devrelerini tamir için mikro aletler olacak... Orada mutlaka bir lup vardır."

Chuck düşünmeden kıza itaat ederek gözü açıp karıştırmaya başladı. Az sonra eline bir kuyumcu lupu geldi; alıp kopterden indi.

"Aşağı, onun yanına gideceğiz," dedi Joan.

Az sonra, bir zamanlar dostları Ganymedeli çamur-hamur olan yanmış külçenin başına eğilmişlerdi. "Lupu gözüne yerleştir," dedi Joan, "ve aramaya başla. Çok dikkatli ol, özellikle halının üstüne bak."

"Ne arıyorum?"

"Sporlarını," dedi Joan.

Şaşkınlıkla, "Sporlanacak vakit bulmuş mudur?" diye sordu Chuck.

"Onlarda sporlanma otomatiktir, saldırıya uğradıkları anda olur. Anında gerçekleşmiştir umarım. Mikroskopik, kahverengi ve yuvarlak sporlar; lupla bulabilirsin. Çıplak gözle imkânsız tabii. Sen ararken ben de kültürü hazırlayayım." Chuck'ın dairesine girip gözden kayboldu. Chuck bir an tereddüt ettikten sonra diz çöküp Lord Koşan İstiridye'nin sporlarını aramaya koyuldu.

Joan döndüğünde avucunda yedi minik küre vardı; merceğin altında yaygın, kahverengi ve düzgün görünüyorlardı; kesinlikle spordu bunlar. Tam çamur-hamurun kalıntılarının yanında bulmuştu üstelik.

"Toprak gerekecek," dedi Joan, Chuck sporları mutfakta bulduğu ölçü fincanının içine atarken. "Rutubet de gerek. Bir de zaman. En az yirmi tane bulman lazım, çünkü hepsi hayatta kalmayacak tabii ki."

En sonunda Chuck pis, yıpranmış halının üzerinde yirmi beş spor bulmayı başardı. Bunlar ölçü fincanına aktarıldılar; sonra Joan'la birlikte binanın en alt katına inerek arka bahçeye çıktılar. Karanlıkta el yordamıyla biraz toprak alıp fincana doldurdular. Joan bir bahçe musluğu bularak toprağı nemlendirdi, sonra da fincanın ağzını şeffaf plastikle hava almayacak şekilde kapattı.

"Ganymede'de," dedi sonra, "atmosfer sıcak ve yoğundur. Sporlar için en uygun koşulları sağlamak için elimden geleni yaptım. Sanırım yeterli olacaktır. Lord K. İ. bana Ganymedelilerin acil bir durumda Arz'da açık havada bile başarılı bir biçimde sporlanabildiklerini anlatmıştı. Umut edelim." Fincanı dikkatle taşıyarak binaya döndüler.

"Ne kadar zaman alır?" diye sordu Chuck. "Becerip beceremediğimizi anlamamız yani."

"Emin değilim. İki gün de olabilir, ayın safhasına göre bir ay da - görülmemiş bir durum değil. Batıl itikat gibi görünebilir, ama ay bu sporların gelişmesini etkiliyor. O yüzden kendini alıştır. Ay ne kadar mehtaba yakınsa o kadar iyi. Gazeteden bakalım." Chuck'ın katına varmışlardı.

"Bu yenileri, Lord Koşan İstiridye'nin hafızasının ne kadarına sahip olacak?" Tereddüt etti. "Yeni kuşak yani. Bizi ve olanları hatırlayacaklar mı?"

Oturmuş gazeteyi inceleyen Joan, "Ne kadar hızlı sporlanmış olduğuna bakar," dedi. "Eğer sporlanmaya..." Gazeteyi kapattı. "Birkaç gün içinde olgunlaşmaları lazım."

"Onları Arz'dan, Ay'ın etkisinden uzağa götürürsem ne olur?" diye sordu Chuck.

"Gene büyürler, ama daha fazla zaman alır. Neler geçiyor aklından?"

"Hentman beni yakalamak için birini gönderdiğine göre," dedi Chuck, "ondan haber alamazlarsa..."

"Ah tabii," diye onayladı Joan. "Birini daha yollarlar, ilkinin işini hallettiğimizi anlar anlamaz, muhtemelen birkaç saat içinde. Belki de adamın üstünde bir haberleşme sistemi vardı, belki kalbi durur durmaz durumu öğrenmişlerdir. Haklısın galiba, mümkün olduğunca çabuk Arz'dan uzaklaşmalısın. Ama nasıl olacak bu Chuck? Ortadan kaybolmak için kaynağa ihtiyacın olacaktır, paraya ve desteğe. Sende de bunlar yok, hiç gelirin yok zaten. Birikmiş paran var mı?"

"Ortak hesap Mary'de," dedi Chuck, düşünceye dalarak. Oturup bir sigara yaktı. "Bir fikrim var," dedi sonunda, "ne yapacağıma dair. Ama senin bilmemeni tercih ederim. Anlıyor musun, yoksa sana sadece nevrotik ve korkmuş gibi mi görünüyorum?"

"Sadece heyecanlı görünüyorsun. Öyle de olman gerek zaten." Joan ayağa kalktı. "Koridorda bekleyeceğim. Telefon etmek isteyeceğini biliyorum. Sen o işi hallederken ben de Ross Polis Merkezi'ni arayıp tepemizdeki kopterdeki cesedi halletmelerini isteyeyim." Ancak kapıda bir an durakladı. "Chuck, seni götürmelerine engel olabildiğim için mutluyum. Az kalsın yetişemeyecektim. Kopter nereye gidiyordu?"

"Söylemesem daha iyi. Kendi güvenliğin için."

Kız başını sallayıp dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Artık yalnızdı Chuck.

Hemen San Francisco CIA bürosunu aradı. Bir süre uğraştıktan sonra, eski patronu Jack Elwood'un izini bulmayı başardı. Evinde ailesiyle birlikte olan Elwood, videofona biraz öfkeyle çıktı. Arayanın kim olduğunu öğrenince de durumdan pek memnun kalmadı.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi Chuck.

"Anlaşma mı! Doğrudan ya da dolaylı olarak Hentman’a haber verip kaçmasını sağlayanın sen olduğuna inanıyoruz. Öyle olmadı mı? Kimin vasıtasıyla çalıştığını bile biliyoruz: Santa Monica'daki şu yıldızcık, Hentman'ın metresi olan hani."

Chuck bunu bilmiyordu işte, Patty Weaver hiç belli etmemişti. Ama ne fark ederdi ki artık. "Seninle -resmi olarak CIA ile- yapmak istediğim anlaşma şu," dedi Chuck."*Hentman'ın nerede olduğunu biliyorum.*"

"Hiç şaşırmadım. Beni şaşırtan bunu bize söylemek istemen. Ne oldu Chuck? Hentman'ın mutlu ailesinde kavga çıktı, sen de dışarıda mı kaldın?"

"Hentman örgütü işimi bitirmesi için bir it yolladı zaten," dedi Chuck. "Onu durdurabildik, ama biri daha gelecek, sonra biri daha, ta ki Hentman beni ele geçirene kadar." İçinde bulunduğu zor durumu Elwood'a anlatma zahmetine girmedi hiç; eski patronu ona inanmazdı ne de olsa, zaten talipleri de değişmeyecekti. "Size Hentman'ın nerede saklandığını söylerim; karşılığında da ışıktan-hızlı bir CIA gemisi isterim. Sistemler-arası, askeri tip, takip araçlarından birini. Elinizde bunlardan birkaç tane olduğunu biliyorum; birini bana verebilirsiniz rahatlıkla. Karşılığında size çok değerli bir şey veriyorum. Zaten gemiyi de geri vereceğim," diye ekledi, "bir süre sonra. Sadece kullanmak istiyorum."

"Gerçekten de kaçmak ister gibisin," dedi Elwood durumu sezerek.

"Öyle."
"Pekâlâ," dedi Elwood omuz silkerek. "Sana inanacağım, neden inanmayayım ki? Öyle olsun. Bana Hentman'ın yerini söyle, gemiyi sana beş saat içinde yollarım."
Yani, diye düşündü Chuck, malumatın doğruluğunu kontrol edene kadar teslimatı bekletecekler. Hentman bulunmazsa, gemi gelmeyecek; boşuna beklemiş olacağım. Ama CIA profesyonellerini başka bir şeye ikna etmesi de mümkün değildi; onların işleriydi bu -hayat onlar için büyük bir kâğıt oyunundan ibaretti.
Boyun eğerek, "Hentman Luna'da," dedi. "Brahekent'te."
"Dairende bekle," dedi Elwood hemen. "Sabah ikide gemi orada olur. Tabii eğer..." Chuck'ı süzdü.
Chuck videofonu kapatarak, masanın kenarındaki sönmüş sigarasını almaya gitti. Eh, gemi gelmezse bu iş buraya kadardı; başka planı, alternatif bir çözümü yoktu. Joan Trieste onu tekrar kurtarabilirdi, hatta Hentman'ın bir gorili onu öldürürse hayata bile döndürebilirdi... Ama Arz'da kaldığı sürece, onu er geç bulacak ve öldürecekler, en azından tutsak edeceklerdi: Son zamanlarda geliştirilen araştırma aygıtları fazla iyiydi. Yeterli zaman verildiğinde, gezegenin üstündeki bir hedefi mutlaka bulurlardı. Ama Arz'dan farklı olarak Ay'da henüz haritası çizilmemiş bölgeler vardı, buralarda araştırma yapmak sorunluydu. Ayrıca uzak gezegenlerde ve aylarda her kim olursa olsun araştırma yapmak imkânsıza yakındı.
Alfa sistemi de böyle bir bölgeydi işte. Örneğin Alfa III ve ayları, M2 de dahil. Özellikle M2. Işıktan-hızlı bir CIA gemisiyle birkaç günde varabilirdi oraya. Mary ve çetesinin varmış oldukları gibi.
Dairenin kapısını açarak koridordaki Joan'a, "Tamam," dedi. "Küçük bir konuşma yaptım. Bakalım ne olacak."
"Arz'dan ayrılıyor musun?" Kızın gözleri kocaman ve kapkaraydı.
"Göreceğiz." Oturup beklemeye hazırlandı.
Joan Lord Koşan İstiridye'nin sporlarını taşıyan fincanı ihtimamla Chuck'ın oturduğu koltuğun koluna yerleştirdi. "Bunları sana veriyorum. İstediğini biliyorum; o seni korumak için öldü, sen de kendini sorumlu hissediyorsun. Sporlar canlanmaya başlayınca ne yapacağını söyleyeyim."
Kâğıt kalem alıp talimatlarını yazmaya başladı.
Birkaç saat sonra -Ross Polis Teşkilatı’ndan gelip çatıdaki cesedi götürdükten ve Joan gittikten sonra- yaptığı işin ne anlama geldiğini idrak etti. Bunny Hentman haklıydı artık. Onu CIA'ya ihbar etmişti. Ama bunu

kendi canını kurtarmak için yapmıştı, ancak bu Hentman'ı ikna edecek bir gerekçe değildi; o da kendi canını kurtarmaya çalışıyordu.

Her halükârda olan olmuştu. Dairesinde oturup CLA'dan gelecek ışıktan-hızlı gemiyi beklemeye devam etti. Muhtemelen asla gelmeyecek olan gemiyi. Sonra ne olacaktı? O zaman da, dedi kendi kendine, burada oturup başka bir şeyi bekleyeceğim, Hentman'ın göndereceği bir sonraki katili. Ve hayatım çay kaşıklarıyla ölçülebilir artık.

Çok uzun bir bekleyiş oldu.

ONUNCU BÖLÜM

Belli belirsiz eğilerek selam veren Gabriel Baines, "Bu dünyadaki tüm otoriteyi haiz, olmazsa olmaz divanı oluşturuyoruz," dedi. "Öyle bir otorite ki kimse tarafından geçersiz kılınamaz." Sert, soğuk bir kibarlık sergileyerek Arzlı psikolog Dr. Mary Rittersdorf için bir sandalye çekti. Mary hafif bir gülümsemeyle bu teklife icabet etti. Baines'e öyle geliyordu ki bu kadın bir hayli yorgundu, gülümsemesi oturacak yer sunulmasına karşı içten bir şükranın izlerini taşıyordu.

Divanın diğer üyeleri de her biri kendi mizacına uygun biçimde Dr. Rittersdorf la tanıştı.

"Howard Straw. Man."

"J-jacob Simion," diyen Simion avanak sırıtışını yüzünden silmeyi başaramadı, "Heblerdenim, hani geminizin indiği yer var ya oradan."

"Annette Golding. Poli." Sandalyesinde dimdik oturmuş, gözlerini dört açmış, yaşamlarına fütursuzca dalan bu kadın psikologun hiçbir hareketini kaçırmıyordu.

"Ingred Hibbler. Bir, iki, üç. Ob-Kom."

Dr. Rittersdorf araya girerek "Ve bunun anlamı da..." dedi. Sonra başını sallayarak, "Ah tabii ya," diye ekledi, "obsesif kompulsif."

"Omar Diamond. Hangi kabileden olduğumu tahmin etmeyi size bırakıyorum." Diamond boş bakışlarını odada gezdiriyordu; Gabriel Baines'i sinirlendirdiğine aldırmaksızın gitgide kendi içine çekiliyor gibiydi. Bu an bireysel işlerle uğraşma zamanı değildi, bunlar mistik işler de olsa. Bu an, ya yek vücut olunacak ya da yok olunacak andı.

Ölgün, umutsuz bir sesle Dep söz aldı. "Dino Waters." Sözlerine bir şeyler daha eklemek için boş yere debelendikten sonra vazgeçti. Karamsarlığın, umutsuzluğun yükü omuzlarına taşıyamayacağı bir ağırlık bindiriyordu. Bir kez daha sandalyesine yığılıp gözlerini yere dikti ve tik benzeri hüzünlü bir hareketle alnını ovuşturmaya başladı.

"Benim kim olduğumu zaten biliyorsunuz Dr. Rittersdorf," dedi Baines, önünde duran, divan üyelerinin alın terinin ürünü manifestosunu içeren

belgeyi hışırdatarak. "Geldiğiniz için minnettarız," diye sözlerine başlayıp boğazını temizledi. Sesi gerginlikten boğuklaşmıştı.

"İzin verdiğiniz için asıl ben minnet borçluyum," dedi Dr. Rittersdorf, resmi ama Baines'e göre bariz derecede tehditkâr bir ses tonuyla. Gözleri ise ifadesizdi.

Baines kaldığı yerden devam etti: "Gandiköy dışındaki yerleşim bölgelerini ziyaret etmek için izin talep ediyorsunuz. Özellikle de Da Vinci Tepeleri'ni inceleme talebiniz var. Bu talebi aramızda tartıştık ve geri çevirmeye karar verdik."

Dr. Rittersdorf başıyla tasdik ederek, "Anlıyorum," dedi.

"Ona gerekçemizi söyle," diye araya girdi Howard Straw. Suratında çirkin bir ifade vardı, odaya girdiği andan itibaren gözünü bir an için bile Arzlı psikolog hanımdan ayırmamıştı: Ona karşı duyduğu nefret bedeninden taşıyor, odayı kaplayıp, havayı zehirliyordu. Gabriel Baines bu havada boğulmaktan korkuyordu.

Elini kaldıran Dr. Rittersdorf, "Bir dakika," dedi, "kararınızı okumadan önce bekleyin." Odadaki herkese sırayla uzun uzun gözlerini dikip baktı. Tümüyle profesyonel bir tetkikti bu. Howard Staw bu bakışa habis bir bakışla cevap verdi. Jacob Simion başını omuzlarının arasına çekip, aptal aptal sırıtarak en kısa süre süzülen üye olmayı başardı. Annette Golding, sinirli sinirli tırnaklarını kazıyarak, bembeyaz bir suratla kımıldamaksızın durdu. Dep, İncelenmekte olduğunun farkına bile varmayarak, başını kaldırmadı. Şiz Omar Diamond Bayan Rittersdorf'un bakışına tatlı bir yumuşak başlılıkla yanıt verdiyse de, Gabriel Baines'e kalırsa bu pozun altında yatan kaygıyı açık ediyordu. Diamond her an patlayabilirmiş gibi görünüyordu.

Kendine gelince, Baines Dr. Rittersdorf'u çekici bulduğunu düşünürken yakaladı kendini. Dahası, pek üzerinde durmadan, kocasını yanında getirmemiş olmasının ne anlama geldiğini merak etti. Aslına bakılırsa düpedüz seksi bir kadındı bu. Toplantının amacıyla taban tabana zıt, bariz biçimde kadınsı bir kıyafet giymiş olması açıklanması güç bir durumdu doğrusu: Üzerinde siyah süveter ve etek, bacaklarda çorap yok, ayaklarda burunları yukarı kıvrık dore sandaletler. Süveterin gereğinden bir parça daha dar olduğu da Baines'in gözünden kaçmadı. Dr. Rittersdorf da bunun farkında mıydı acaba? Baines bu sorunun cevabını kestirememekle birlikte, dikkatini Dr.. Rittersdorf'un söylediklerinden ziyade biçimli göğüslerinde yoğunlaştırdı gene de. Küçük olduklarını itiraf etmek gerekiyordu gerçi,

ama açı bakımından kendilerini fazlasıyla belli ediyorlardı. Baines bu göğüsleri beğenmişti.

Merakımı cezbeden şu, diye düşündü Baines, acaba bu kadın -ki otuzlarının başlarında yani fiziksel olgunluğunun doruğunda olduğunu tahmin ediyordu- buraya mesleki başarıdan başka amaçlar güderek de gelmiş olamaz mı? Dr. Rittersdorf'un, sadece mesleki amaçlarla değil, kişisel bir ruh zenginliği ile de aydınlandığına dair güçlü, sarsılmaz bir his vardı içinde. Belki kendi bile bunun farkında değildi. Bedenin bazen, zihnin amaçlarıyla taban tabana zıt kendi özel projeleri vardır, diye düşündü. Bu sabah uyandığında, Dr. Rittersdorf pekâlâ da üzerinde fazla kafa yormadan bu siyah süveteri giymek isteği duymuş olabilir. Ama heyhat, beden, o gelişkin jinekolojik aygıt işin aslını biliyordu.

Ve bu çağrıya kendi içindeki benzer bir bölgenin cevap vermekte olduğunu duyumsuyordu. Gelgelelim onun durumunda bu bilinçli bir tepkiydi. Belki de bu durumu divanın yararına kullanabilirim diye düşündü. Böylesi bir ilişki, düşmanlarımızı bize gebe bırakırken, bizde aynı etkiyi bırakmayabilir, pekâlâ. Düşüncelerinin bu noktasında sahte bir savunma pozu takınarak yerinde kaykıldı. Sadece kendini değil, meslektaşlarını da koruyacak sayısız ve kendiliğinden oluşan tasarıya sahipti.

"Dr. Rittersdorf," dedi yumuşak bir sesle, "çeşitli yerleşimlerimize girmenize izin vermemiz için önce kabilelerimizi temsil edecek bir delegasyonun geminize gelerek, eğer varsa yanınızdaki silahları incelemesi gerekir. Bunun dışında herhangi bir teklifin üzerinde bile durmaya değmez."

"Silahımız yok," dedi Dr. Rittersdorf.

"Öyle de olsa," dedi Gabriel Baines, "bana ve belki bir üyeye daha, üssünüzü ziyaret etme izni vermenizi öneriyorum size. Bakın burada bir bildiri var." Elindeki manifestoyu hışırdatarak. "Arz saatiyle kırk sekiz saat içinde Gandiköy'ü boşaltmadığınız takdirde," Staw'a bir bakış fırlattı, o da onaylayarak başını salladı, "düşmanca amaçlarla gelen çağrılmamış işgalciler olduğunuz gerekçesiyle size karşı askeri harekâtta bulunmamız gerekecek."

Dr. Rittersdorf, sesini özenle ayarlayarak cevap verdi: "Durumu bu şekilde değerlendirmenizi anlıyorum. Ne de olsa uzun zamandır tecrit edilmiş bir yaşam sürdürüyorsunuz. Fakat..." Doğrudan Baines'e hitaben konuşmaktaydı. Güzel ve zeki gözleri açıkça meydan okumaktaydı ona.

"Maalesef dikkatinizi nahoş bir noktaya çekmek zorundayım. Siz, gerek bireysel, gerek kolektif düzlemde ruh hastalarısınız."

Odaya gergin ve uzun bir sessizlik hâkim oldu.

"Hepinizin canı cehenneme," diyerek sessizliği bozdu Straw belli bir kişiye hitap etmeksizin. "Orayı yıllar önce havaya uçurduk. Adına 'hastane' denen ama aslında bir toplama kampı olan o yeri." Dudaklarını büzdü. "Köle işçiler üretmekti tüm varlık sebebi."

"Bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi Dr. Rittersdorf, "ama yanılıyorsunuz. Orası kitabına uygun bir hastaneydi ve bize dair herhangi bir plan yapmadan önce bu gerçeğin farkında olmanızda yarar var. Size yalan söylemiyorum. Sadece gerçeği söylüyorum."

"*Quid est veritas?*' diye mırıldandı Baines.

"Pardon?” dedi Dr. Rittersdorf.

Baines tekrarladı: "Gerçek nedir? Sorarım size doktor, son on yılda toplumsal adaptasyon sorunlarımızı aşmış olabileceğimiz hiç mi aklınıza gelmedi? Artık biz de..." Anlamı belirsiz bir kol hareketi yaptı. "Uyumluyuz mu desek? Ya da siz hangi terimi tercih ediyorsanız o olsun... Adını ne koyarsak koyalım, şu anda bu salonda da gözlemlediğiniz insani ilişkileri kurmaya muktediriz. Pek tabii ki, eğer bir arada çalışabiliyorsak, hasta değiliz demektir. Grup işlerliğinden başka test uygulanamaz." Sözlerini bitiren Baines kendinden memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı.

Dr. Rittersdorf temkinli bir ses tonuyla cevap verdi: "Kuşkusuz ortak bir düşmana, yani bize karşı yek vücut olmuş durumdasınız. Gelgelelim biz gelmeden önce olduğu gibi, bizim buradan ayrılmamızın hemen ardından da bu bütünlüğün dağılıp, yerini birbirine güvenmeyen, birbirinden korkan ve işbirliği yapmaktan aciz izole bireylere bırakacağına dair bahse girerim." Yelkenleri suya indiriyormuş gibi gülümsedi. Fakat bu Baines'in kabul edemeyeceği kadar hesaplı, zeki sözlerinin etkisini yumuşatmaya yönelik olduğu belli olan bir gülümsemeydi.

Zira tabii ki haklıydı. Bam tellerine basmıştı. Düzenli olarak birlik ve beraberlik içinde çalışamıyorlardı. Fakat aynı zamanda yanılıyordu da.

Yanılgısı şuydu: Kendini haklı çıkarmayı amaçlayan bir yansıtma mekanizması sonucu, korku ve düşmanlığın kaynağının divanda yattığını varsaymaktaydı. Oysa tehditkâr taktiklere başvuran Arzlıların ta kendisiydi. Gemilerinin bu dünyaya inmesi fiilen saldırgan bir eylemdi... Öyle olmasa, izin almak için bir girişimde bulunurlardı. Asıl Arzlılar peşinen güvensizlik sergilemişti ve mevcut karşılıklı kuşku ortamının oluşmasından onlar

sorumluydu, isteselerdi işlerin bambaşka şekilde gelişmesini sağlayabilirlerdi.

"Dr. Rittersdorf," dedi pervasızca. "Alfalı tüccarlar, buraya inmek istediklerinde bize başvururlar. Sizin buna gerek duymamış olmanız gözümüzden kaçmadı. Dahası onlarla ilişkilerimizde hiçbir problemle karşılaşmadan düzenli aralıklarla ticaretimizi sürdürüyoruz."

Belli ki meydan okuması işe yaramıştı, kadın söyleyecek söz bulmakta zorlanıyordu. O bir cevap arayadursun, odadaki herkes dalga geçerek, aşağılayarak ve Howard Straw'ın şahsında acımasız bir düşmanlık besleyerek, kıpır kıpır bekleşmekteydi.

Dr. Rittersdorf sonunda baklayı ağzından çıkardı: "Resmi bir başvuruda bulunsak reddedeceğinizi varsaymıştık."

Gülümseyen ve kendini son derece rahat hisseden Baines cevapladı: "Ama denemediniz, sadece 'varsaydınız'. Tabii şimdi de, deneseydiniz ne olacağını bilme şansını sonsuza kadar kaybetmiş bulunuyorsunuz."

"îzin verecek miydiniz?" Güçlü, otoriter, delici sesi bir tokat etkisi yaratarak, Baines'in sözlerinin devamlılığını yerle bir etti. Baines gözlerini kırpıştırarak, istemediği halde duraksadı. "Tabii ki vermeyecektiniz," diye devam etti Dr. Rittersdorf, "hepiniz de pekâlâ biliyorsunuz bunu. Lütfen gerçekçi olmaya çalışın."

"Da Vinci Tepeleri'ne gelmeye kalkışırsanız," dedi Howard Straw, "sizi öldürürüz. Aslına bakarsanız, burayı terk etmezseniz de öldürürüz. Bir daha buraya bir gemi indirmeye kalkışırsanız, ineceğine yere çakılır. Bu bizim dünyamız ve varolduğumuz sürece de bizim olacak. Bay Baines size, vaktiyle bizi nasıl hapsetmeye kalkıştığınız konusundaki ayrıntıları okuyabilir. Hepsi burada, benim ve Bay Baines'in, bu odadaki diğerlerinin de yardımıyla yazdığımız manifestoda açıklanıyor. Bay Baines, manifestoyu okuyun."

"Yirmi beş yıl önce," diye başladı Gabriel Baines, "bu gezegende bir koloni inşa edildi..."

Dr. Rittersdorf içini çekti. "Ruhsal hastalıklarınızın çetrefil yapıları hakkındaki bilgimiz..."

"Sefil mi!" diye patladı Howard Straw. "'Sefil' mi dedin?" Yüzü öfkeden pençe pençe kızarmış, sandalyesinden fırlamak üzereydi.

"*Çetrefil* dedim," dedi Dr. Rittersdorf sükûnetle. "Elimizdeki bilgiler, askeri harekât merkezinizin Man yerleşiminde, yani başka bir deyişle manik grubun yerleşiminde olduğunu gösteriyor. Dört saat sonra kampımızı

toplayarak Gandiköy'deki hebefrenik yerleşimden çıkacağız ve Da Vinci Tepeleri'ne yerleşeceğiz ve eğer bize ateş açarsanız, buradan aşağı yukarı yarım saatlik mesafede bekleyen birinci sınıf Arzlı askeri birlikleri çağırmak zorunda kalacağız."

Bir kez daha odaya gergin ve uzun bir sesizlik hâkim olmuştu.

Sonunda sessizliği Annette Golding bozarak, zar zor duyulur bir sesle, "Sen yine de manifestomuzu oku Gabriel," dedi.

Gabriel başıyla onaylayarak okumaya devam ettiyse de, sesi titrekleşmişti.

Annette Golding ağlamaya başladı ve umutsuzlukla tınlayan sesiyle Gabriel'in sözünü kesti. "Bizi neyin beklediğini görüyorsunuz işte, yine hastaneye kapatacaklar. Sonumuz geldi."

Dr. Rittersford kendini rahatsız hissederek söze karışma gereğini duydu: "Size terapi olanağı sunacağız. Kendinizi daha şey, yani birbirinizin yanında daha rahat hissetmenizi sağlayacak. Daha kendiniz gibi olacaksınız. Yaşam daha doğal, daha hoş bir anlam kazanacak. Oysa şu halinizle öyle çok gerginlik ve korku içindesiniz ki..."

"Tabii," diye mırıldandı Jacob Simion. "Arzlıların kapılarımıza dayanıp bizi hayvan gibi kilit altına almalarından korkuyoruz."

Dört saat, diye düşündü Gabriel Baines. Fazla uzun değil. Titreyen sesiyle ortak manifestolarını okumayı sürdürdü.

Bu ona beyhude bir çaba gibi görünüyordu, zira artık anlamıştı ki onları kurtarabilecek hiçbir yol kalmamıştı.

Toplantı bitip, Dr. Rittersdorf ayrıldıktan sonra, Gabriel Baines planını meslektaşlarına açıkladı.

"N'apacaksın?" diye haykırdı Howard Straw; yüzündeki aşağılama ifadesi bir karikatüre dönüştürmüştü çehresini. "Baştan çıkaracağım mı dedin? Tanrım, belki de kadın haklı, belki de gerçekten hepimiz nöro-psikiyatrik bir hastaneye kapatılmalıyız!" Yerine oturup kendi kendine söylenmeye başladı. Öylesine iğrenmişti ki bu fikirden, daha fazla taciz eylemine kalkışacak hali kalmamıştı; bu işi odadaki diğer kişilere bırakmayı yeğledi.

"Kendini çok beğeniyor olmalısın," dedi Annette Golding.

"Tek istediğim," dedi Gabriel, "tahminimin doğru olup olmadığını teyit edecek kadar telepati yeteneği olan birisi." Jacob Simion'a döndü. "Şu Heb

azizi Ignatz Ledebur'un biraz olsun telepati gücü yok muydu? Psi yetenekleri açısından on parmağında on marifet vardır onun."

"Varsa bile ben bilmiyorum," dedi Simion, "ama belki Sarah Apostoles'i deneyebilirsin; garantisi yok ama hiç değilse şansım deneyebilirsin." Keyifle başını sallayarak göz kırptı.

"Gandiköy'ü arayacağım," diye telefon ahizesini kaldırdı Gabriel Baines.

Simion uyardı: "Gandiköy'ün telefonları yine kesik. Altı gün oluyor. Oraya gitmen gerekecek."

"Her halükârda oraya gitmen gerekecek zaten," diyerek sonsuz depresyonun dipsiz kuyusundan doğruldu Dino Watters. Bir tek o Baines'in planından etkilenmişe benziyordu. "Ne de olsa o da orada, Gandiköy'de, özgürlükler diyarında, herkesin herkesten çocuk yaptığı yerde. Kimbilir belki de havasından suyundan etkilenmiştir."

Onaylayan bir homurtuyla, "Şanslısın oğlum Gabe," dedi Howard Straw. "Kadın Heblerin yanında, sırf bu yüzden sana karşı daha açık olması gerekir."

"Kendimizi kurtarmanın tek yolu buysa "dedi Bayan Hibbler kaskatı bir şekilde, "o zaman bence yok olmayı hakediyoruz. Gerçekten."

"Evren," diye belirtti Omar Diamond, "kendini sonsuz farklı biçimlerde vareder. Bu varoluş biçimine bile öyle hemencecik burun kıvırmamak gerekir." Ağırbaşlılıkla kafasını salladı.

Gabriel Baines, tek bir söz etmeden, Annette'e bile veda etmeden divan odasından fırladı, geniş taş basamakları inerek, park yerine ulaştı. Burada türbinli arabasına bindi ve saatte yetmiş beş mil hızla Gandiköy'ün yolunu tutu. Eğer yola bir şey devrilip tıkanmasına yol açmadıysa dört saatlik sürenin bitiminden önce Gandiköy'e varmış olacaktı. Dr. Rittersdorf roketle yol aldığından şimdiden Gandiköy'e ulaşmıştı bile. Kullanmak zorunda olduğu ilkel ulaşım aracına lanetler okudu, ama heyhat, bunlar onun dişiyle tırnağıyla savunduğu dünyanın gerçekleriydi işte. Arz kültürünün bir uydusu olarak bir kez daha modern ulaşım araçlarına kavuşacaklardı... Ama bu kaybedeceklerinin yanında hiçbir anlam ifade etmiyordu. Saatte yüz yirmi kilometre hızla gidip özgür ol daha iyi. Hah, slogana bak, diye düşündü.

Öte yandan biraz da can sıkıcıydı. Görevinin önemi göz önünde tutulursa... Konsey onaylasın, onaylamasın.

Dört saat yirmi dakika sonra, yolculuktan fiziksel olarak yorulmuş, ama zihinsel açıdan uyanık, hatta iyice uyanık halde, Gandiköy'ün çöple kaplı

dış mahallelerine vardı; yerleşimin kokusunu duydu; Çürüyen çöplerin tatlı kokusuyla bir sürü küçük ateşin dumanlarının bir karışımıydı bu.

Yolculuk boyunca yeni bir fikir geliştirmişti. O yüzden son anda Sarah Apostoles'in kulübesine değil, Heb azizi Ignatz Ledebur'un evine yöneldi.

Ledebur'u etrafında çocukları ve kedileriyle, eski ve paslı bir benzin jeneratörünü kurcalarken buldu.

"Planını gördüm," dedi Ledebur, elini kaldırıp Baines'in açıklama yapmasını engelleyerek. "Biraz önce ufka kanla yazılmıştı."

"öyleyse senden tam olarak ne istediğimi biliyorsun."

"Evet," dedi Ledebur başını sallayarak. "Geçmişte birçok kadınla başarılı sonuç verdi." Elindeki çekici yere bırakıp kulübesine yürüdü; kediler peşine takıldı, ama çocuklar yerlerinde kaldılar. Gabriel Baines de izledi adamı. "Ama sahip olduğun fikir mikroskopik," dedi Ledebur, onaylamayan bir tavırla gülerek.

"Geleceği okuyabilir misin? Başarılı olup olamayacağımı görebilir misin?"

"Ben kahin değilim. Başkaları kehanet yapar, ben sessiz kalırım. Bir dakika bekle."

Kulübenin tek büyük odasında durakladı, kediler ise hoplayıp zıplayarak miyavlamaktaydı her yanda. Sonra lavabonun üstüne uzanarak içinde koyu renk bir sıvı bulunan bir kavanoz aldı, kapağını açıp kokladı, başını sallayarak kavanozu yerine koydu. "Bu değil." Amaçsızca dolanarak buzdolabını açtı, karıştırdı, içinden plastik bir kutu alıp kaşlarım çatarak incelemeye koyuldu.

Ledebur'un yeni gayri resmi karısı -Gabriel Baines kadının adını hatırlamıyordu- yatak odasından çıktı, ikisine donuk gözlerle bakıp kapıya doğru yürümeye başladı. Çuval gibi bir elbise giymişti, çorapsız ayaklarında tenis ayakkabıları vardı; saçları tepesini ve ensesini örten taranmamış pis bir yığın gibiydi. Gabriel Baines iğrenerek başını çevirdi.

"Hey," dedi Ledebur kadına. "Şu bilmemnne kavanozu nerede? Hani şey yapmadan önce kullandığımız..." Eliyle bir işaret yaptı.

"Banyoda." Kadın yanlarından geçip dışarı çıktı.

Banyoya dalan Ledebur'un bir şeyleri karıştırdığı, şişe ve bardak şangırtılarından belli oluyordu; sonunda içinde dalgalanan bir sıvı olan bir bardakla geri döndü. "İşte," dedi Ledebur, iki eksik dişini belli eden bir sırıtışla. "Ama önce onu bunu içmeye ikna etmen lazım. Nasıl becereceksin?"

O anda Gabriel Baines'in bu konuda hiçbir fikri yoktu. "Göreceğiz," dedi afrodizyakı almak için elini uzatırken.

Ledebur'dan ayrıldıktan sonra Gandiköy'deki tek alışveriş merkezine sürdü arabasını. Arabayı kubbe şeklindeki, boyaları dökülen tahta yapının önüne park etti. Yığınlarla ezilmiş konserve kutusu ve atılmış karton kutu park alanını ve binanın girişini kaplamıştı. Alfalı tüccarlar ellerindeki elden düşme mallan buraya indiriyorlar -aslında çöp döker gibi döküyorlardı.

İçeri girip bir şişe Alf konyağı aldı; arabasına dönüp şişeyi açtı, bir kısmını döküp yerine Heb azizinin verdiği koyu renk, tortulu afrodizyakı ekledi, iki sıvı bir şekilde karışmayı başardılar; şişeyi kapatıp arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu.

Kendi doğal yeteneklerine güvenmenin zamanı olmadığını düşündü; konseyin de belirttiği gibi, bu konuda özellikle başarılı sayılmazdı. Ve şu anda başarı esastı.

Arz gemisini görmesi güç olmadı; upuzun gemi, pırıl pırıl metal temizliğiyle Gandiköy'ün tepesine dikilmişti. Görür görmez arabasını o yöne çevirdi.

Geçmişte kalan savaştan hatırladığı gri-yeşil bir üniforma giymiş olan Arzlı nöbetçi, onu gemiden birkaç yüz metre ötede durdurdu; Baines bir kapı aralığından kendisine doğrultulmuş olan ağır silahın namlusunu görebiliyordu. "Kimlik belgeniz lütfen," dedi nöbetçi onu ihtiyatla süzerek.

"Dr. Rittersdorf'a yüce konseyin tam yetkili bir temsilcisinin, iki taraftan da kan dökülmesini önlemek amacıyla son bir teklif yapmaya geldiğini söyleyin," dedi Gabriel Baines. Direksiyonun gerisinde dimdik oturmuş, tam karşıya bakıyordu.

Telsizle birtakım görüşmeler yapıldı. "Geçebilirsiniz efendim."

Belinde silahı ve rütbe işaretleri olan bir başka Arzlı asker, onu geminin açık kapısına çıkan rampaya yönlendirdi. Çıktıktan bir süre sonra, koridorun birinde, asık suratla 32-H numaralı odayı aramaktaydı. Çevresindeki sınırlayıcı duvarlar huzurunu kaçırmıştı; açık havaya çıkıp nefes almak istiyordu. Ama çok geçti artık. Doğru kapıyı buldu, kısa bir tereddütten sonra tıklattı. Koltuk altındaki şişenin içindeki sıvının hafifçe dalgalandığını hissetti.

Kapı açıldığında karşısında Dr. Rittersdorf duruyordu; üstünde hâlâ aynı aşırı dar siyah süveter, siyah etek ve çarığımsı parlak ayakkabılar vardı.

Baines'e pek tanımadan baktı. "Sanıyorum siz Bay..."

"Baines."

"Ha. Para." Kendi kendine ekledi: "Şizofrenik paranoya. Ah, kusura bakmayın." Kızardı. "Hakaret etmek istememiştim."

"Buraya," dedi Gabriel Baines, "sizinle bir içki içmek için geldim. Bana katılır mısınız?" Yanından geçip küçücük kabine girdi.

"Neyin şerefine?"

"Belli değil mi?" dedi Baines omuz silkerek. Sesine dikkatle ölçüp biçtiği çok hafif bir huzursuzluk tonu katmıştı.

"Teslim mi oluyorsunuz?" Kadının sesi keskin, deliciydi; kapıyı kapatıp Baines'e bir adım yaklaştı.

"İki bardak," dedi Baines sesinde kasıtlı bir teslimiyet tonuyla. "Olur mu Doktor?" Alfa koyağını -ve içindeki yabancı katkı maddesini- kesekâğıdından çıkararak kapağını açmaya koyuldu.

"Kesinlikle doğru olanı yaptığınızı düşünüyorum," dedi Dr. Rittersdorf. Parlayan gözlerle bardak ararken pek hoş görünüyordu. "Bu iyiye işaret Bay Baines. Gerçekten."

Gabriel Baines kasvetli ve gene teslimiyet dolu bir ifadeyle iki bardağı da ağzına kadar doldurdu.

"Öyleyse Da Vinci Tepesine inebilir miyiz?" diye sordu Dr. Rittersdorf bardağı ağzına götürüp bir yudum alırken.

"Tabii," dedi Baines ifadesiz bir yüzle. O da bir yudum aldı. İğrençti.

"Ekibimizin güvenlik sorumlusu Bay Mageboom'a haber vereyim," dedi Dr. Rittersdorf, "ki kazayla..." Ansızın durdu.

"Ne oldu?"

"Çok tuhaf..." Dr. Rittersdorf kaşlarını çattı. "Bir nevi çarpıntı gibi. İçimde. Kendimi bilmesem..." Biraz utanmış görünüyordu. "Önemli değil Bay... Baines'di, değil mi?"

Hızla içmeye devam etti. "Ansızın kendimi çok gergin hissettim. Herhalde kaygıdandır; tabii görmek istemediğimiz..." Yavaşlayarak sustu. Kabinin köşesine yürüyüp bir sandalyeye oturdu. "Bu içkiye bir şey koymuşsun." Ayağa kalkınca bardak yere düştü. Elinden geldiğince hızla karşı duvardaki kırmızı bir düğmeye doğru yürüdü.

Baines yanından geçen kadını belinden kavradı. Alfa III M2'nin kabilelerarası konseyinin tam yetkili temsilcisi hamlesini yapmıştı, iyisiyle kötüsüyle, plan, sağ kalma mücadeleleri, uygulamaya konmuştu artık.

Dr. Rittersdorf kulağını ısırdı. Az kalsın kulak memesini koparacaktı.

"Hey," dedi Baines güçsüz bir sesle.
Sonra: "Ne yapıyorsun?"
Daha sonra: "Ledebur'un karışımı işe yaradı sahiden."
"Ama her şeyin de bir sınırı vardır," diye ekledi sonra.
Zaman geçti. "En azından bir sınırı olmalı," dedi nefes nefese.
Kapı çalındı.
Hafifçe doğrulan Dr. Rittersdorf, "Git işine," diye bağırdı.
"Ben Mageboom," diye boğuk bir ses geldi koridordan.
Ayağa fırlayıp Baines'den ayrılan Dr. Rittersdorf kapıya koşup kilitledi. Sonra dönüp yüzünde vahşi bir ifadeyle Baines'in üstüne daldı -ya da en azından Baines'e öyle geldi. Gözlerini kapayıp çarpışmayı bekledi.
Peki ama bu onlara istediklerini kazandıracak mıydı? Politik açıdan yani...
Kadını yere fırlatılmış giysilerinin yanında yere bastırarak, "Bakın Dr. Rittersdorf," diye homurdandı Baines.
"Mary." Bu defa dudağını ısırdı kadın. Dişleri şiddetle birbirine çarpınca acıdan gözlerini kapadı. Bu da onun en büyük hatası oldu. Çünkü bir anda devrilip altta kalıverdi her nasıl olduysa; kadın dizlerini böğrüne dayamış, kulaklarının üstünden saçlarım tutmuş, kafasını koparacak gibi çekiştirmeye başlamıştı. Bir yandan da...
Baines'in sesi zar zor çıktı: "imdat!"
Ama belli ki kapının öte yanındaki her kimse, çoktan gitmişti; cevap gelmedi.
Baines'in gözü, Mary Rittersdorf'un daha önce basmaya niyetlendiği, ama şimdi kuşkusuz bir milyon yıl da geçse basmayacağı kırmızı düğmeye ilişti ve o yöne doğru sürünmeye başladı.
Asla varamadı oraya.
En kötüsü de, diye düşündü daha sonra, bunun konseye politik açıdan da hiçbir yararı olmuyor üstelik.
"Dr. Rittersdorf," diye sızlandı nefes almaya çalışarak, "lütfen mantıklı olalım; Tanrı aşkına durup konuşalım, olmaz mı? Lütfen."
Kadın bu defa da burnunun ucunu ısırdı; keskin dişlerin birbirine çarptığını duydu Baines. Sonra Mary güldü; Baines' in kanını donduran uzun, yankılı bir gülüştü bu.
Ölümüm bundan olacak, diye düşündü Baines, ikisinin de konuşamadığı sonsuz kadar uzun gelen bir süre sonra; ısırıklardan. Şurada ısırılarak öldürülüyorum ve elimden bir şey yapmak gelmiyor. Galiba evrenin

libidosunu uyandırıp karşısına dikmişti; onu halıya mıhlayan son derece ilkel ama müthiş bir güçtü ve kaçmasına asla izin vermiyordu. Biri içeri girseydi, silahlı nöbetçilerden biri mesela...

"Biliyor musun," diye fısıldadı Mary Rittersdorf kulağına, "sen hayatta gördüğüm en güzel erkeksin." Bunu söyleyerek doğrulup oturdu ve kendine çeki düzen vermeye hazırlandı. Baines fırsatı kaçırmayarak yana yuvarlandı ve düğmeye doğru atıldı, panik halinde basmaya çalıştı; Arzlı olsun olmasın biri gelip kendini kurtarmalıydı.

Mary nefes nefese onu ayak bileğinden yakalayıp yere devirdi; düşerken kafası metal gardırobun köşesine çarptı. Hayatında daha önce hiç tatmamış olduğu bir yenilgi ve yokoluş karanlığı zihnini örterken acıyla inledi.

Mary Rittersdorf gülerek onu çevirdi ve yeniden üstüne atladı; dizleri karnına dayalı, elleriyle de bileklerini yere yapıştırırken, göğüsleri de yüzünün tam üstünde salınıyordu. Karanlık mutlaklaşırken ayık olup olmamasının da fark etmediğini anladı Baines. Son bir düşünce, son bir karar vardı zihninde.

Hayatında yapacağı son şey bu bile olsa, Heb azizi Ignatz Ledebur'dan bunun hesabını soracaktı.

"Ne kadar tatlısın." Mary Rittersdorf'un sesi kulağının bir santim yakınında onu sağır etmeye çalışıyordu. "Seni yiyebilirim." Tepeden tırnağa titriyordu kadın, bir hareketlilik fırtınası gibiydi, toprağın yüzeyinin depremle salınışı gibi.

Kendinden geçerken, Dr. Rittersdorf'un daha yeni başlamakta olduğu gibi dehşet verici bir hisse kapıldı. Üstelik bu Ledebur'un karışımı yüzünden değildi, çünkü kendisinde aynı etkiyi yaratmamıştı. Gabriel Baines ve Heb azizinin karışımı birlikte, Dr. Mary Rittersdorf da zaten varolan bir şeyin açığa çıkması için bir fırsat yaratmışlardı. Bu bileşimin sözümona bir aşk iksiri değil de, giderek belirginleşmekte olduğu gibi, bir ölüm iksiri olduğu ortaya çıkmazsa, şanslı sayılırdı.

Hiçbir zaman bilincini tamamen kaybetmedi. O yüzden çok sonra, içinde kıstırılmış olduğu faaliyetin ağır ağır sönmekte olduğunu fark etmeye başladı. Yapay olarak yaratılan girdap söndü ve yerini ihtilaçlar içinde bir huzura bıraktı. Sonra -Baines için sır olarak kalan bir yöntemle- Dr. Mary Rittersdorf'un kabininin zemininden kaldırılıp bambaşka bir yere taşındı.

Keşke ölmüş olsaydım, dedi kendi kendine. Belli ki verilen mühlet de dolmuştu; Arz ültimatomunun süresi dolmuş, Baines hiçbir şeyi durduramamıştı... Ayrıca neredeydi? İhtiyatla gözlerini açtı.

Karanlıktı. Dışarıda, yıldızların altında yatıyordu ve çevresinde Heblerin çöplük benzeri Gandiköy yerleşimi vardı. Panik içinde hiçbir yanında Arz gemisin şeklini seçemediğini fark etti. Gemi kalkmıştı demek. Da Vinci Tepesi'ne gitmişti.

Titreyerek, bitkin bir halde doğruldu. Bu türün kutsal saydığı her şey adına, elbiseleri neredeydi? Kadın elbiselerini geri verecek kadar bile önemsemiyor muydu onu? Ne manasız bir son! Gözlerini kapatıp tiz bir sesle kendine sövmeye başladı. Bir de yüksek konseyin Para delegesi olacaktı! Bu kadarı da fazla, dedi kendi kendine acı bir alayla.

Sağ tarafından gelen bir gürültü dikkatini çekti; gözlerini açıp dikkatle bakınmaya başladı. Türünün son örneklerinden olan antika bir araç ona doğru fokurdayarak yaklaşıyordu. Nerede olduğunu daha iyi kavramaya başladı: Çalılıklar; evet tıpkı eski bir mendil gibi kullanılıp, sonra çalılıklara fırlatılıp atılmıştı, tıpkı eski deyişte olduğu gibi. Mary Rittersdorf onu bir halk deyişinin kahramanı haline getirmişti. Nefret ediyordu ondan, ama daha da büyük olan korkusuydu. Yaklaşan tipik bir içten yanmalı motorlu Heb arabasıydı; sarı farlarım görmeye başlamıştı bile.

Ayağa kalkarak, Gandiköy'ün kıyısındaki Heb yapımı berbat inek yolunun ortasında durdu ve arabaya el sallayıp durdurdu.

"Ne var?" dedi şoför yavşak bir sesle. O kadar kayıptı ki ihtiyatlı olmayı bile akıl edemiyordu.

Arabanın kapısına yürüyen Baines, "Saldırıya uğradım," dedi.

"Yaa? Ne fena. Elbiselerini de mi aldılar? Atla bakalım." Heb arka kapıyı gıcırdayarak açılana kadar yumrukladı. "Seni bize götüreyim de giyecek bir şeyler bulalım."

"Beni Ignatz Ledebur'un kulübesine götürürsen daha çok sevinirim," dedi Baines ciddi bir tavırla. "Onunla konuşmak istiyorum." Ama bu olanların nedeni zaten kadında var idiyse, Heb azizini nasıl suçlayabilirdi ki? Kimse böyle olacağım önceden kestiremezdi; kadınları hep böyle etkiliyor olsaydı Ledebur kullanmayı çoktan bırakmış olurdu.

"O da kim?" dedi Heb arabayı çalıştırırken.

Gandiköy'de pek az iç iletişim vardı; bu da Marry Rittersdorf'un hepsi hakkındaki sözlerini doğrulayan semptomlardan biri işte, diye düşündü Baines. Kendini toplayıp elinden geldiği kadarıyla Heb azizinin kulübesini tarif etmeye çalıştı.

"Haa," dedi şoför, "bir sürü kedisi olan adam. Geçen gün kedilerden birini ezdim." Kıkırdadı. Baines gözlerini yumarak inledi.

Az sonra Heb azizinin loş bir ışıkla aydınlanan kulübesinin önünde durmuşlardı. Şoför kapıyı yumruklayarak açtı; bütün eklemleri sızlayan ve Mary Rittersdorf'un bedenine tutkuyla kondurduğu milyonlarca ısırıktan canı fena halde acıyan Baines de kaskatı bir halde indi. Çöplerle kaplı bahçede, arabanın sarı farlarının titrek ışığında adım adım ilerleyerek kulübenin kapısını buldu, ayaklarına dolanan sayısız kediyi itekleyip uzaklaştırdıktan sonra kapıyı çaldı.

Onu gören Ignatz Ledebur kahkahalara boğuldu, "İyi vakit geçirmiş olmalısın -her yanın kan içinde. Sana giyecek bir şeyler bulayım, Elsie'de şu ısırıklar -ya da her ne iseler- için bir şey vardır herhalde. Üstünde bir makasla çalışmış gibi sanki." Kendi kendine gülerek kulübenin arka tarafında bir şeyler aranmaya başladı. Baines gaz sobasının başında ısınmaya çalışırken bir sürü pis çocuk da onu seyrediyordu. Aldırmadı.

Daha sonra, Ledebur'un gayri resmi karısı burnu, ağzı ve kulakları çevresinde kümelenen ısırık yaralarına merhem sürer, Ledebur da eski ama idade edebilir temizlikte elbiseler getirirken, "Kadını anladım," dedi Gabriel Baines. "Belli ki oral-sadist bir tip. işler o yüzden ters gitti." Şimdi sakin kafayla anlıyordu ki, Mary Rittersdorf Alfa III M2'deki herkes kadar, hatta belki daha da hastaydı; ama o ana kadar gizli kalmıştı bu.

"Arz gemisi havalandı," dedi Ledebur.

"Biliyorum." Giyinmeye başladı.

"Son bir saat içinde bir hayal ulaştı bana," dedi Ledebur. "Başka bir Arz gemisi geliyor."

"Savaş gemisi," diye tahmin yürüttü Baines. "Da Vinci Tepesi'ni ele geçirecek.” Psikoterapi adına Man yerleşimine hidrojen bombası atacak kadar ileri gidip gitmeyeceklerini merak etti.

"Bu küçük ve hızlı bir gemi," dedi Ledebur. "İlksel güçlerin bana gönderdiği psişik temsile göre, arı gibi. Poli yerleşimi Hamlet Hamlet'in yakınlarında bir yere indi."

Baines derhal Annette Golding'i düşünüp iyi olması için dua etti. "Bir aracın var mı? Beni Adolfkent'e götürebilecek bir araç?" Kendi arabası vardı tabii, herhalde Arz gemisinin olduğu yerde duruyordu hâlâ. Oraya kadar yürüyebilirdi bile. Ama kendi yerleşimine gitmemeye karar verdi; Hamlet Hamlet'e gidip Annette'in tecavüze uğramamış, dövülmemiş ya da lazer silahlarıyla öldürülmemiş olduğundan emin olmak istiyordu. Eğer ona zarar verdilerse...

"Başaramadım," dedi Ledebur'a. "Bir planım olduğunu iddia ettim, bana güvendiler tabii, Para olduğum için." Ama daha teslim olmamıştı; Para zihni canlı, etkili planlarla doluydu. Mezara bile böyle gidecekti zaten, düşmanı nasıl yeneceğini planlayarak.

"Bir şeyler ye," dedi Ledebur'un kadını. "Yola çıkmadan. Biraz böbrek yahnisi kaldı; kedilere verecektim ama istersen yiyebilirsin."

"Sağol," dedi Baines öğürmemeye çalışarak; Heb mutfağı temizliğiyle ünlü değildi. Ama kadın da haklıydı. Biraz güç toplamazsa yolda ölüp gidecekti. Zaten başına gelenlere bakılırsa sağ kalmış olması bile mucizeydi.

Yemek yedikten sonra Ledebur'dan bir el feneri ödünç aldı, elbiseler, merhem ve yemek için teşekkür etti, sonra Gandiköy'ün dar, çarpık, çöplerle dolu sokaklarında yaya olarak yola koyuldu. Neyse ki arabası bıraktığı yerdeydi. Arzılar ya da Hebler, çekip götürmeye, parçalamaya ya da buharlaştırmaya uygun bulmamışlardı.

Arabaya atlayıp Gandiköy'den batıya, Hamlet Hamlet'e yöneldi. Yerleşimler arasındaki açık, korumasız alanda, acınacak bir saatte yüz yirmi kilometre ile yola koyuldu.

Ona, daha önce hiç tatmadığı müthiş bir aciliyet duygusu eşlik ediyordu. Da Vinci Tepesi saldırıya uğramış, belki de çoktan işgal edilmişti; ne kalmıştı geriye? Man kabilesinin o fantastik enerjisi olmadan nasıl hayatta kalabilirlerdi? Bu yeni gelen küçük Arz gemisinin anlamı neydi? Bir umut olabilir miydi? En azından beklenmedik bir şeydi bu gemi. Beklenen şeylerin evreninde ise şansları yoktu hiç, yenilgiye mahkûmdular.

Şiz ya da Heb değildi. Ama kendince onun da bir hayali vardı. Küçücük bir ihtimalin hayali, bir sürü ihtimal arasından seçilmiş bir tanesinin. İlk planı çökmüştü, ama bu ihtimal vardı hâlâ; buna inanıyordu. Ama neden inandığını bile bilmiyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Arz ültimatomunun süresinin dolmasına ve düşmanın Da Vinci Tepeleri'ne saldırıya geçmesine şahit olan Adolfkent'teki konsey toplantısından eve dönmekte olan Annette Golding, intihar olasılığım tartmaktaydı. Başlarına gelen, Manlar için bile başa çıkılamaz bir şeydi Daha yeni Alfa imparatorluğunu yenmiş bir gezegene nasıl karşı koyabilirlerdi ki?

Durumun ümitsiz olduğu ortadaydı. Bu gerçeği biyolojik bir düzlemde hissedebiliyordu... Ve bunun önünde boyun eğmeye hazırdı. Tıpkı Dino Watters gibiyim, diye düşündü. Farları, Adolfkent'le Hamlet Hamlet'i bağlayan plastik hattı parlatırken, önünde uzanan kasvetli yola baktı. Şansım yaver gitmeyince mücadeleden kaçınıyorum, hemen teslim oluyorum. Üstelik kimsenin beni teslim olmaya zorladığı da yok: Bunu ben istiyorum.

Kendisi hakkındaki bu gerçeği fark edince gözleri doldu. Herhalde Manlara hayranlık duymalıyım. Olmadığım şeye hürmet göstermeliyim. Ben sert, mesafeli, boyun eğmez bir insan değilim. Aslında Poliler teorik olarak Mana dönüşebilirler ama ben bunun yerine...

Tam o anda sağında retro-roket egzosunun gece göğünde bıraktığı izi fark etti. Hamlet Hamlet'e çok yakın bir noktaya bir uzay gemisi inişe geçmişti. Hatta bu yolda devam ederse tam karşısına çıkacaktı. Aynı anda birbirine taban tabana zıt iki duygu hissetti. Tipik bir Poli tavrıydı bu. Korkudan sinmiş haldeydi, ama aynı zamanda merak, heves, beklenti ve heyecan karışımı bir duygu sayesinde gaza bastı.

Gelgelelim uzay gemisine varmadan korkusu ağır basmaya başladı. Arabayı yavaşlatıp, yoldan çıkardı. Yumuşak topraktan bankete çıkıp, anahtarı çevirdi. Araba sesizce kayarak durdu. Farları kapalı halde, gecenin seslerini dinleyerek ve ne yapsam, diye dertlenerek bekledi.

Oturduğu yerden uzay gemisini belli belirsiz görebiliyordu. Zaman zaman geminin yakınında bir ışık yanıp sönmekteydi. Belki de Arzlı askerler Hamlet Hamlet'i istila etmeye hazırlanmaktaydı. Gelgelelim çıt çıkmıyordu. Doğrusu gemi de pek büyük gözükmüyordu.

Tabii ki silahlıydı. Her konsey üyesi silah taşımak zorundaydı ama Heb temsilcileri bu zorunluluğu unutmayı gelenek haline getirmişlerdi. Torpido gözüne uzanarak eski model kurşun atar tabancasını çıkardı. Tabancayı hayatında hiç kullanmamıştı ve birazdan kullanmak durumunda kalabileceği fikri bile inanılmazdı. Ama başka şansı yoktu.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek fırça gibi çalıların arasından yürüdü ve aniden kendini gemiyle burun buruna buldu. Şaşırarak geri çekildi. Tekrar bir ışık yanıp söndü, geminin yakınındaki hareket devam etmekteydi.

Adamın biri elinde kürek, bir çukur kazma işine gömülmüş durumdaydı. Yüzü harcadığı emekle kırışmış, ter içinde kendini tümüyle yaptığı işe vermiş gözüküyordu. Aniden işi bırakıp gemiye yöneldi.

Tekrar belirdiğinde kucağında karton bir kutu taşımaktaydı. Kutuyu çukurun yanına koydu. Işık karton kutunun içine doğrultulunca Annette Golding beş greyfurt biçimli, nemli ve kalp gibi atan küre gördü. Yaşıyorlardı ve Annette ne olduklarını anlamıştı. Yeni doğmuş Ganymedeli çamur-hamurların ilk nüveleriydi bunlar... Eğit-metin kasetlerinde fotoğraflarını görmüştü. Tabii adam bunları gömmeye çalışıyordu çünkü toprak altında büyük bir hızla büyüyebilirlerdi. Yaşam döngülerinin bu aşaması anında tamamlanıyordu. Dolayısıyla adam acele etmekteydi. Acele edilmezse küreler ölebilirdi.

Kendini de şaşırtarak, "Hepsini zamanında gömemezsin," deyiverdi. Kürelerden biri kararıp büzüşmüştü bile, gözlerinin önünde can çekişmekteydi. "Dinle," diyerek hâlâ küreğe kuvvet kazmakta olan adama yaklaştı. "Onları nemli tutmalıyız. Suyun var mı?" Adamın yanına çömelerek bekledi. "Gerçekten ölüp gidecekler." Belli ki adam da bu durumun farkındaydı.

Adam sert bir tavırla, "Gemide," dedi. "Büyükçe bir kap al. Musluğu görürsün, üzerinde yazıyor." Can çekişmekte olan küreyi alıp, şefkatle çukura yerleştirdi. Parmaklarıyla parçaladığı toprakla üzerini örtmeye başladı.

Annette gemiye girdi önce musluğu sonra da bir kap buldu.

Tekrar dışarı çıktığında bir yandan hızla çürümekte olan küreleri sularken bir yandan da mantargiller hakkında felsefi düşüncelere daldı: Bu türde her şey fazlasıyla hızlıydı. Doğum, büyüme hatta ölüm. Belki de şanslıydılar. Azıcık zamanlarıyla böbürlenebilirlerdi.

"Sağol," dedi adam ikinci -artık nemlendirilmiş durumdaki- küreyi alıp gömerken. "Hepsini kurtarmayı ummuyordum zaten. Çekirdekler yolculuk

sırasında patladı. Bitki için yerim yoktu sadece mikroskopik çekirdekler için bir saksım vardı." Kafasını kaldırıp Annette'e kısa bir bakış fırlattı ve "Bayan Golding," dedi.

Kürelerle dolu kartonun yanına çömelmiş olan Annette, "Nasıl oluyor da sizi daha önce hiç görmediğim halde siz beni tanıyabiliyorsunuz?" diye sordu.

"Buraya ikinci gelişim," diye muğlak bir cevap verdi adam.

İlk gömülen küre büyümeye başlamıştı bile. Annette, el fenerinin ışığı altında, kürenin çapı radikal biçimde büyürken, toprağın titreyip, sarsılarak kabardığını görebiliyordu. Tuhaf, komik bir görüntüydü bu ve gülmesine yol açtı. "Kusura bakma," dedi. "Ama bir düşün, ne kadar acele ettin ve daha şimdiden şu hale bak. Birazdan bizim kadar büyümüş olacak, hemen ardından da yürüyüp gitmeye hazır hale gelecek." Çamur-hamurlar evrendeki tek hareketli mantar çeşidiydiler. Annette bu yüzden onlara hayranlık besliyordu.

"Tüm bunları nereden öğrendin?"

"Yıllarca kendimi eğitmekten başka yapacak işim yoktu. Şeyden, herhalde sen oraya hastane derdin, her neyse oradan işte, yıkılmadan önce biyoloji ve zooloji kasederini aldım. Tümüyle olgunlaştıkları anda konuşacak kadar zekâya sahip oldukları doğru değil mi?"

"Çok daha fazlasını yapabilecek kadar zekiler." Adam hızla bir küreyi daha gömdü, jöle gibi, yumuşak küre ellerinin arasında kıvranmaktaydı.

"Ne güzel," dedi Annette. "Çok heyecan verici. Kalıp seyretmeye değer." Adamın yaptıklarını görebilmek için karton kutunun öteki tarafına dizüstü oturdu. "Sence de harika değil mi? Gecenin kokuları, havanın güzelliği, yaratıkların, parmak kurbağalarının ve çan çekirgesi gibi minik yaratıkların sesleri ve şu yaptığın şey: Mantarları ölüme terk etmektense büyümelerine olanak sağlamak. Çok insancıl bir adamsın. Belli oluyor. Bana ismini söyle."

Yan gözle Annette'e bakarak, "Neden?" diye sordu adam.

"Çünkü. Seni anımsayabileyim diye."

"Bende birisinin adı var," dedi adam; "hatırlayabileyim diye."

Gömecek tek bir küre kalmıştı, ilk gömülen küre toprağı delip geçmiş, görünür olmuştu. Annette şimdi birbirine yapışmış sayısız küreden bir bütün haline gelmiş olduğunu fark etti. "Ama," dedi adam, "ismini sordum çünkü..." Cümlesini bitirmedi ama Annette ne demek istediğini anladı. "Adım Chuck Rittersdorf," dedi.

"Arz gemisindeki psikolog Dr. Rittersdorf'la akraba mısın? Evet kocası olmalısın." Buna hiç şüphesi yoktu gerçek alenen ortadaydı. Gabriel Baines'in planını hatırlayınca afacan bir çocuk edasıyla ağzını kapatarak kıkırdamaya başladı. "Ah," dedi, "bir bilsen, ama sana söyleyemem." Gabriel Baines, hatırlaman gereken bir isim daha, diye düşündü. Dr. Rittersdorf'u sevişerek ikna etme planının nasıl gittiğini merak etti. Başarısız olduğuna dair bir his vardı içinde. Yine de Gabe için eğlenceli olmuş olmalıydı, belki de hâlâ öyleydi.

Tabii Bay Rittersdorf olay mahaline geldiğine göre tüm bunlar geçmişte kalacaktı artık.

"Daha önceki gelişinde adın neydi?" diye sordu.

Chuck Rittersdorf kadına bir bakış fırlatıp, "Adımı değiştirdiğimi nereden çıkarıyorsun..." diye sordu.

"Başka biri olarak gelmiş olmalısın." Tabii ya öyle olmalıydı, yoksa onu hatırlardı, tanırdı.

Kısa bir duraksamadan sonra Rittersdorf cevap verdi: "Buraya geldim, seninle tanıştım, sonra Arz'a geri döndüm ve şimdi yine buradayım. Bu kadarını bilmen yeterli." Sanki bu kadının suçuymuş gibi sert bir bakış fırlattı. Son küre de ekilmiş olduğundan, otomatik olarak küçük küreği ve boş karton kutuyu toparlayıp gemiye doğru yürümeye başladı.

Peşine takılan Annette, "Ayımızı çamur-hamurlar mı ele geçirecek?" diye sordu. Birden tüm bu olanların Arzın istila planının bir parçası olabileceği gelmişti aklına. Fakat bu fikir pek doğru gibi gelmedi Annette'e. Adam tek başına gizli kapaklı bir iş yapar gibi gözüküyordu. Yaptıklarının bir planın parçası olduğunu düşünmek fazla Para bir fikirdi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Rittersdorf manalı bir ifadeyle. Gemiye girip kayboldu. Bir an tereddütten sonra Annette de, göz kamaştırıcı tepe ışığında gözlerini kırpıştırarak peşinden seğirtti.

Tezgâhın üstünde kurşun atar tabancası durmaktaydı. Su doldurmakla meşgulken oraya bırakmış ve unutmuştu.

Rittersdorf tabancayı kaldırıp inceledikten sonra Annette'e dönüp, tuhaf bir yüz ifadesiyle neredeyse sırıtarak, "Senin mi?" diye sordu.

"Hım," dedi Annette utanarak. Geri alacağını umarak elini uzattı. Fakat eli boş kaldı. "Lütfen ama," dedi Annette. "Benim o; sana yardım etmeye çalışırken burada bıraktım, sen de biliyorsun."

Rittersdorf Annette'i uzun uzun süzdükten sonra silahı iade etti.

"Sağol," dedi Annette. Gerçekten de müteşekkir hissediyordu kendini. "Bunu unutmayacağım."

"Ayı bununla mı kurtarmayı umuyordun?" dedi Rittersdorf bu sefer açıkça sırıtarak. Annette her ne kadar kaygının izlerini taşıyan darmadağınık bir hali ve bol kırışıklı bir yüzü olsa da, Rittersdorf'un yakışıklı olduğunu düşündü. Gözleri temiz, hoş bir maviydi. Otuzlarında olmalı, diye düşündü. Yaşlı değil ama Annette'den yaşlıca. Gülümseyişinde acılı bir yan vardı; tam olarak çarpık bir gülümseme değil ama... Doğru kelimeyi bulmak için kafa patlattı. Adeta gülümsemek onun için doğal bir edim değilmiş, kısacık bir süre için bile mutlu olmaya alışık değilmiş gibi. Belki de Dino Watters gibi karamsarlığa bağımlıydı kim bilir. Korkunç bir hastalıktı bu. Diğerlerinden çok daha kötü.

"Ayı kurtarabileceğimizi sanmıyorum, sadece kendimi korumak istemiştim. Durumumuzu biliyorsun değil mi? Biz..."

Kafasının içinde aniden çatlak, henüz tam gelişmemiş bir ses duydu; "Bay Rittersdorf..." Ses tizleşip yok oldu sonra kristalli bir radyo yayını gibi, kesik kesik patlamalarla geri döndü "...Akıllıca... Görüyorum ki Joan..." Ses kesildi.

Dehşete kapılan Annette, "Bu da neydi Tanrı Aşkına?" diye sordu.

"Çamur-hamur. Onlardan biri, hangisi olduğunu bilmiyorum." Chuck Rittersdorf'un üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Yüksek sesle, "Devamlılık bozulmamış!" dedi sonra, sanki kız on metre ötede duruyormuş gibi bağırarak. "Geri döndü! Buna ne diyorsunuz Bayan Golding? Bir şey söyleyin!" Annette'in ellerini kapıp, dans eder gibi daireler çizerek döndürmeye, çocukça coşkulu bir kutlamaya girişti. "Bir şey söyleyin Bayan Golding!"

"Memnun oldum," dedi Annette görev icabı. "Sizi böyle mutlu görmek beni memnun etti. Sık sık böyle coşkulu olmalısınız. Tabii ben ne olup bittiğini anlamış değilim, ama yine de..." ellerini Chuck'ınkilerden kurtardı. "Her ne ise bunu hak ettiğinize eminim."

Tam arkasında bir şey hareket etti. Dönüp baktığında, geminin kapısında yalpalayarak ilerleyen, eşikte sendeleyip içeri giren sarı bir kütle gördü. Demek böyle görünüyorlar, diye düşündü. Son halleri bu. Nefes kesiciydi. Korkudan değil hayranlıktan geri çekildi. Bu denli hızlı gelişim bir mucizeydi. Ve şimdi çok soğuk ya da çok sıcak bir iklim ya da fazla kuraklıkla karşılaşmadıkça sonsuza kadar böyle kalacaktı, doğru hatırlıyorsa. Son anda ise yeniden tohum verecek ve döngü tekrarlanacaktı.

Çamur-hamur gemiye adım attığı anda bir İkincisi arkasında belirdi. Ve onun arkasında da bir üçüncü.

Şaşıran Chuck Rittersdorf, "Hanginiz Lord Koşan İstiridye'siniz?” diye sordu.

Annette'in zihninde düşünceler belirmeye başladı: "Ebeveynin resmi kimliğini geleneksel olarak ilk doğan taşır. Fakat aslında aralarında bir fark yoktur. Bir bakıma hepimiz Lord Koşan İstiridye'yiz. Başka bir bakımdan ise hiç birimiz değiliz. Ben ilk doğan olarak, ismi alıyorum. Diğerleri ise kendilerini memnun edecek isimler icat etmekle meşguller. Bana öyle geliyor ki, bu ayda işlevsellik kazanıp yaşamımızı sürdüreceğiz. Nemlilik ve yer çekimi bize uygun. Mekânımızı farklılaştırmamıza yardım ettiniz. Bizi kaynağımızdan, izin verin hesaplayayım, tam üç ışık yılı öteye taşıdınız. Müteşekkiriz." Sonra ekledi, daha doğrusu eklediler: "Maalesef geminiz ve siz saldırıya uğramak üzeresiniz. Belki de hemen kalkışa geçseniz iyi olur. Bu yüzden gemiye girdik, sizi uyaracak kadar yetişkinleşmiş olanlarımız."

"Kim saldıracak?" dedi Chuck Rittersdorf ve aynı anda iniş rampasını kapatan düğmeye basıp, kalkış için hazırlanmaya başladı.

"Anlayabildiğimiz kadarıyla," diye Annette'in zihnine doldu üç çamur-hamurun düşünceleri, "bir grup yerli. Kendilerini, zihinlerinde Manlar olarak ananlar. Anlaşılan başka bir uzay gemisini havaya uçurmayı başarmışlar ve..."

"Aman Tanrım," diye inledi Chuck Rittersdorf "Bu Mary'nin gemisi olmalı."

"Evet," diye onayladı çamur-hamur. "Yaklaşmakta olan Manlar kendilerine özgü kibirli tavırla Dr. Rittersdorf'la mücadeleyi başarıyla tamamladıkları için övünmekteler. Lâkin Bayan Rittersdorf ölmemiş, ilk geminin mürettebatı kaçmış ve ayda bilinmeyen bir yerde saklanmaktaymışlar. Manlar onları avlamaya çıkmış durumda."

"Ya yakındaki Arz savaş gemileri?" diye sordu Rittersdorf.

"Hangi savaş gemileri? Manlar yerleşimlerinin üzerine hiç bilinmeyen bir koruyucu kalkan çeşidi yerleştirmiş dürümdalar. Dolayısıyla şimdilik güvendeler." Çamur-hamur kendi varsayımını da ekledi: "Ama bu durum uzun süremeyecek, farkındalar. Yine de buna bayılıyorlar, son derece mutlular. Tüm bunlar olup biterken de Arz gemileri amaçsızca vızıldamakta."

Annette, zavallı Manlar, diye düşündü. Geleceği göremeyen, şimdiki zamanda takılıp kalan, sanki en ufak bir şansları varmış gibi savaşa giden Manlar. Peki benim bakış açım daha mı iyi yani? Başarısızlığı kabullenmek bir gelişme mi?

Ayın tüm kabilelerinin Manlara güvenmesine şaşmamak gerek. Ne de olsa cesaret sahibi yegâne kabile onlarınki. Ve tabii bu cesaretten kaynaklanan canlılığa sahip yegâne kabile.

Geri kalanlarımız, diye düşündü Annette, çoktan kaybettik. İlk Arzlı Dr. Rittersdorf peydahlanmadan çok önce.

Saatte yetmiş beş mil gibi cüzi bir süratle Hamlet Hamlet'e doğru yol almakta olan Gabriel Baines, ufak, hızlı geminin gece göğüne doğru yükselişini gördü ve geç kaldığını anladı. Durumu tam olarak kavrayamamış olmasına karşın, artık her şey için çok geç olduğunu biliyordu. Mekânsal yakınlıkta ortaya çıkan telepatik güçleri sayesinde, Annette Golding'in ya gemide olduğunu ya da gemidekiler tarafından yok edildiğini biliyordu Her halükârda gitmişti. Acı ve çaresizlik duyguları içinde kıvranarak arabayı yavaşlattı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu artık. O halde Adolfkent'e, kendi yerleşimine, kendi insanlarına geri dönse de olurdu. Varoluşlarının bu son, trajik günlerini onların yanında geçirmeliydi.

Tam arabayı döndürmeye çalıştığı sırada, bir şey hızla arabasına çarparak yanından geçip, Hamlet Hamlet'e doğru uzaklaştı. Eğer bu bir süper canavar değilse bile sürüngen bir canavardı. Sadece Manlarca bilinen rafine bir demirle kaplı, güçlü ışıklarıyla önündeki manzarayı aydınlatarak ve Manların savaş simgesi kızıl kara bayrağını donanmış halde ilerlemekteydi.

Belli ki Baines, bir karşı saldırının ilk aşamalarına şahit olmaktaydı. Ama tam olarak neye karşı yapılmaktaydı bu saldırı? Manların harekete geçtiğine şüphe yoktu ama herhalde Hamlet Hamlet'e saldırmak olamazdı amaçları. Belki de kalkışa geçmeden önce küçük, hızlı gemiye yetişmek istemişlerdi. Ama kendisi gibi onlar da çok geç kalmışlardı.

Kornaya bastı. Man tankının kapağı açıldı. Tank daire çizerek yanma geldi ve tanımadığı bir Man elini salladı. Manın yüzü heyecandan al al olmuştu. Belli ki bu deneyimden, uzun zamandır hazırlığını yaptığı ayın askeri savunmasındaki görevinden büyük keyif almaktaydı.

Baines'e iç karartıcı gelen durumun Manların üzerinde ters etki bıraktığına şüphe yoktu: Bu durum sayesinde havalı bir dövüşgenlik sergilemesi, kasım kasım kasılması mümkün oluyordu. Gabriel Baines hiç şaşırmamıştı.

"Merhaba," diye bağırdı tanktaki Man tüm yüzüne yayılan bir sırıtışla.

Baines elinden geldiğince acılaştırmamaya çalıştığı bir sesle, "Bakıyorum gemiyi elinizden kaçırdınız,"dedi.

"Yakalarız." Man neşesinden hiçbir şey kaybetmeden gökyüzünü işaret etti. "Bak dostum, güdümlü bombayı kaçırma!"

Bir saniye sonra yukarıda bir ışık patlaması gerçekleşti: ışık parçaları yağmur gibi aktı ve Gabriel Baines Arz gemisinin yara aldığını fark etti. Manlar haklı çıkmıştı... Her zamanki gibi... Bu, kabilelerinin özelliklerinden biriydi ne de olsa.

Annette Golding'in gemide olduğuna dair altıncı hissi yüzünden dehşete kapılarak, "Barbar canavar Manlar..." diye haykırdı. Geminin enkazı sağ tarafına düşmekteydi; arabasının kapısını şiddetle çarpıp kapayarak kontağı çalıştırdı. Yoldan çıkıp hoplaya zıplaya kırlarda ilerlemeye başladı. Aynı anda Man tankı da kapağını kapatıp peşine düştü ve gecenin sessizliğini korkunç gıcırtılarıyla böldü.

Geminin kalıntılarına önce Baines ulaştı. Geminin arkasından bir çeşit acil durum cihazı, devasa bir gaz balonu çıkmış geminin az çok yumuşak iniş yapmasını sağlamıştı. Şimdi gemi kuyruğu havada yarı yarıya toprağa gömülmüş ve Baines'in dehşetini daha da körükleyecek biçimde her an paramparça olacakmış gibi durmaktaydı. Belli ki içindeki atomik kazan tehlikeli bir sıcaklığa ulaşmıştı ve bir kez patladı mı olan olurdu.

Arabasından çıkıp geminin rampasına doğru tabana kuvvet koştu. Kapıya vardığı anda rampa aniden açılıverdi. Kapıda zar zor ayakta duran bir Arzlı ve hemen ardında Annette Golding belirdi. Sonra büyük teknik zorluklarla rampanın ucuna kadar gelip cup diye yere atlayan sarı, homojen bir yığın göründü.

"Gabe," dedi Annette, "Manların bu adamı vurmasına engel ol. O iyi bir insan, çamur-hamurlara bile şefkat gösteriyor.

Man tankı takırdayarak gelmiş, kapağı bir kez daha kalkmış ve içerideki Man bir kez daha kafasını dışarı uzatmıştı. Heyhat bu sefer elinde Arzlıya ve Annette'e doğrulttuğu bir lazer tabancası vardı. Sırıtarak, "Yakaladık sizi," dedi. Başarısının tadını tümüyle çıkardığına emin olduğu anda onları öldüreceği barizdi. Man zihninin vahşeti akıl almaz boyutlardaydı.

"Dinle," dedi Baines Mana el sallayarak. "Bu insanları rahat bırak. Bu kadın Hamlet Hamlet'ten, bizden biri yani."

"Bizden biri mi?" diye tekrarladı Man. "Eğer Hamlet Hamlet'tense bizden biri değil demektir."

"Yapma ama," dedi Baines. "Siz Manlar kriz anında kabileler arasındaki kardeşlik bağlarını anımsayamayacak ya da göremeyecek kadar çıldırdınız mı? Silahını indir." Mandan gözünü ayırmaksızın arabasına döndü. Arabada koltuğun altında kendi silahı vardı. Eğer silahını ele geçirebilirse Manı öldürüp Annette'in hayatını kurtarabilirdi. "Seni Howard Straw'a şikâyet edeceğim," diyerek arabanın kapısını açıp içeri daldı. "Howard dostum ve meslektaşımdır; ben konseyin Para temsilcisiyim." Silahının kabzasını kavradı. Silahı kaldırıp nişan aldığı anda güvenlik pimini de boşalttı.

Gecenin sessizliğinde açıkça duyulan klik sesi Manın hızla dönmesine neden oldu. Artık silahını Gabriel Baines'e doğrultmuş durumdaydı. Ne Baines, ne de Man tek söz söyledi. Hareket ve ateş etmeksizin karşı karşıya durmaya devam ettiler. Işık yetersizdi ve ikisi de birbirini zar zor görüyordu.

Kim bilir nereden yayılan bir düşünce Gabriel Baines'in zihnine çöreklendi. "Bay Rittersdorf, karınız yakınlarda bir yerde, beyinsel aktivitelerini hissedebiliyorum. Dolayısıyla yere yatmanızı tavsiye ederim."

Arzlı ve Annette Golding aynı anda kendilerini yüz üstü yere fırlattılar. Şaşkına dönen Man, silahını Gabriel Baines'e doğrultmaktan vazgeçip, kararsızlık içinde ufku taramaya başladı.

Neredeyse kusursuz nişan alınmış bir lazer silahından fırlayan lazer ışını yerde yatan Arzlının üzerinden geçip hurda halindeki gemiye girdi ve sıvılaşmış metal yığının içinde yok oldu. Tanktaki Man sıçradı, silahın nereden ateşlendiğini kestirmeye çalışarak ve içgüdüsel bir cevap verme isteğiyle kıvranarak döndü ama ateş etmedi. Ne o ne de Gabriel Baines neler olup bittiğini kestirebiliyordu. Kim kime ateş ediyordu?

Gabriel Baines Annette'e, "Arabaya bin!" diye bağırdı. Kapıyı açık tuttu. Annette kafasını kaldırıp baktı sonra başını yanında yatan Arzlıya çevirdi. Bakıştılar sonra kalkıp hızla ama yılan kadar sessiz ve kıvrak hareketlerle arabaya doğru yürümeye başladılar.

Tankın tepesindeki Man ateş etmeye başladı, ama Annette ve Arzlıya değil, lazer ateşinin geldiği yöne, karanlığa doğru ateş ediyordu. Sonra aniden içeri girdi, kapak kapandı, tank titreyerek harekete geçti ve ileri, Manın ateş ettiği yöne doğru hantal hareketlerle yürümeye başladı. Aynı

anda tanktan bir roket fırladı yere paralel düz bir çizgide ilerleyip aniden patladı. Yanı başında Annette ve Arzlı ile ön koltukta oturan Gabriel Baines, toprağın havalanıp kendisini içine çektiğini hissetti; gözlerini kapadı ama olup bitenler görmezden gelinemeyecek kadar muazzamdı.

Yanında Arzlının küfrettiğini duydu. Annette Golding ise inledi.

Patlayan roketin şok dalgalarıyla arabanın havalandığım hissettiği anda, Şu Manlar yok mu, diye düşündü Baines öfkeyle.

"Roket böyle kullanılmaz ki," diyen Arzlının sesi korkunç gürültünün arasından belli belirsiz duyuldu. "Bu kadar yakın mesafeden."

Patlamanın şiddetiyle kırbaçlanan araba döne döne yükseldi. Gabriel Baines önce tavandaki güvenlik yastığına sonra kontrol panelindeki güvenlik yastığına çarptı. Her aklı başında Paranın olası saldırılara karşı arabasına monte ettireceği güvenlik mekanizmalarının tümü birden harekete geçmişti, ama yeterli değillerdi. Araba taklalar atarak yuvarlanmaya devam etti. Arabanın içinde Gabriel Baines, Manlardan nefret ediyorum bir daha asla onlarla işbirliğini kabullenmeyeceğim, diye düşündü.

Baines'e çarpan biri, "Aman Tanrım!" dedi. Bu Annette Goding'di. Baines onu yakaladı ve tutundu. Arabanın tüm camları patlamıştı, plastik parçaları dört bir yana ve üzerine yağmaktaydı. Yanan bir şeylerin kekremsi kokusunu alıyordu. Belki de üzerindeki giyişlerdi yanan, öyle olduğunu öğrense şaşmayacaktı. Isı artışıyla birlikte yangın köpüğü fışkırtma mekanizması kendiliğinden devreye girdi. Dört bir yanından köpük kümeleri fışkırmaktaydı. Bir saniye içinde kendini, beyhude yere bir şeylere tutunmaya çalışarak gri bir köpük denizinde debelenirken buldu... Annette yine kayıplara karışmıştı. Lanet olsun, bana bu kadar zamana ve paraya mal olan güvenlik cihazları patlamanın kendisinden bile daha kötü, diye düşündü yapışkan köpüğün içinde debelenirken. Bu durumdan bir ders çıkarmam mı gerekiyor acaba? Tüm vücut kıllarını traş etmek için köpürtülmekteymiş gibi hissetti kendini. Kıvrandı, boğulur gibi oldu, bu yapışkan maddeden kurtulmak için çabalayıp durdu.

"İmdat," dedi.

Hiç kimseden ve hiçbir şeyden cevap alamadı.

Gabriel Baines debelenmeyi sürdürerek, o tankı havaya uçuracağım, diye düşündü. Yemin ederim intikamımı alacağım. Düşmanımız kibirli Manlara günlerini göstereceğim... Bize karşı olduklarını biliyordum zaten.

"Yanılıyorsunuz Bay Baines," diye sakin, mantıklı bir düşünce belirdi kafasında. "Roketi fırlatan asker size zarar vermeyi amaçlamıyordu. Ateş

etmeden önce dikkatli bir hesap yaptı -ya da yaptığını sandı. Kazaların ardında bilinçli kötülük aramamalısınız. Şu anda size ulaşmaya, sizi ve beraberinizdekileri yanan arabanızdan çekip çıkarmaya çalışıyor."

"Eğer beni duyabiliyorsan," diye düşündü Baines, "yardım et bana."

"Yapabileceğim bir şey yok. Ben bir çamur-hamurum. Son olayların da gösterdiği gibi ısıya aşırı duyarlı olduğum için, hiçbir şart altında alevlere yaklaşamam. Kardeşlerimin ikisi tam da bunu denerken ölüp gittiler. Ben ise henüz tohum vermeye hazır değilim." Cömertçe ekledi: "Hem herhangi birini kurtarmaya kalkışacak olsam, bu kişi Bay Rittersdorf olurdu. Arabada sizinle birlikte sıkışmış olan Arzlı adam."

Gabriel Baines'in yakasına bir el yapıştı. Havalandığını, arabadan çıkarılıp kenara fırlatıldığını hissetti. Man o tipik, anormal kuvvetiyle yanan arabadan Annette Golding'i de güvenliğe çekti.

"Sıra Bay Rittersdorf ta," diye kaygılı bir düşünce yerde yatmakta olan Gabriel Baines'in zihnine süzüldü.

Man bir kez daha kendi güvenliğini hiçe sayarak -ki bu da hiperaktif ruh halindekiler için tipik bir tavırdı- arabanın içinde gözden kayboldu. Bu kez çıktığında Arzlıyı peşi sıra sürüklemekteydi.

"Teşekkürler," diye düşündü çamur-hamur rahatlamış ve müteşekkir bir tonda. "Bu iyiliğinize karşılık size bilgi vermeme müsaade edin... Roket Dr. Rittersdorf'a ulaşmadı; o ve CIA simulakrumu Bay Mageboom hâlâ yakınınızda, karanlıkta gizlenmiş halde, tekrar ateş etmek için fırsat kollayarak beklemekteler. Dolayısıyla hemen tankınıza dönseniz iyi edersiniz."

"Neden bana saldırdılar?" diye sordu Man öfkeyle.

"Çünkü kabileniz onların gemisini yok etti. Aranızdaki düşmanlık son derece açık. Çabuk!"

Man askeri koşar adım tankına doğru seğirtti.

Ama tanka ulaşamadı. Yolun üçte ikisini henüz katedebilmişti ki, karanlıktan fırlayan bir lazer topu ateşi bedenini yalayınca, yüzükoyun yere kapaklandı.

Şimdi başımız belada, diye düşündü Gabriel Baines oturup üzerindeki köpükleri temizlemeye çalışırken. Acaba beni tanır mı, bugün yaşadıklarımızı hatırlar mı? Hatırlarsa bu onu hayatımı bağışlamaya mı yöneltir, yoksa herkesten önce beni öldürmeye mi?

Yanıbaşındaki Arzlı -ki kaderin tuhaf bir cilvesi sonucu o da Rittersdorf adını taşımaktaydı -doğruldu. "Tabancan vardı, ona ne oldu?"

"Hâlâ arabada herhalde."
"Bizi niye öldürmek istesin ki?" diye sordu Annette Golding.
"Çünkü neden burada olduğumu biliyor. Aya onu öldürmeye geldim," dedi Rittersdorf. Sakin görünüyordu. "Bu gece sona erene kadar birimizden biri ölmüş olacak. Ya o, ya da ben." Kararlı olduğu her halinden belliydi.
Tepelerinde retro motorunun gürlemesini duydular. Yeni bir gemiydi bu, hem de devasa bir gemi. Gabriel Baines umutlandı. Belki de, tam tahmin ettiği gibi, çatlak olduğu ortaya çıkmış bulunan Dr. Rittersdorf'tan kurtulabilirlerdi Hatta gemi Arz gemisi bile olsa umut vadediyordu. Ne de olsa Dr. Rittersdorf'un herhangi bir resmi yetki olmaksızın kendi vahşi itkilerine göre hareket ettiği ortadaydı. En azından Baines öyle olduğunu umuyordu.
Üzerlerinde bir ışık parladı, gece beyaza çaldı ve yerdeki taşlara kadar en küçük nesne bile nurlu bir aydınlıkta görünür kılındı. Bay Rittersdorf'un hurdaya dönmüş gemisi, ölü Manın terk edilmiş tankı, biraz ilerisinde yatan Manın cesedi Gabriel Baines'in kül olana kadar yanmaya devam edeceğe benzeyen arabası ve 100 metre kadar ileride, roketin patladığı yerde, devasa, erimiş ve tüten bir delik. Sağda, ağaçların arasında iki insan vardı. Mary Rittersdorf ve çamur-hamurun bahsettiği diğer şahıs, artık her kimdiyse. Şimdi çamur-hamuru da görebiliyordu; geminin yıkıntılarının ardına sığınmış Nurlu ışığın altında meşum bir tabloydu bu. İçinden yükselen anırma isteğini güçlükle bastırdı.
"Arz savaş gemisi mi?" dedi Annette Golding.
"Hayır," dedi Rittersdorf. "Üstündeki tavşan amblemine baksana."
"Tavşan ha!" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Düşünebilen tavşanlardan oluşan bir ırk mı? Böyle bir ırk var mı gerçekten
"Hayır," diyen çamur-hamurun düşünceleri Gabriel Baines'in zihnine aktı. Çamur-hamur hayıflanır bir tonda sözlerini sürdürdü. "Bu Bunny Hentman'ın gemisi ve sizi arıyor Bay Rittersdorf. Sizin de karamsarlıkla beklediğiniz gibi, buraya, Alfa III M2'ye geldiğinizi tahmin etmesi görece kolay oldu. Arz'dan ayrılışınızdan kısa bir süre sonra, o da Brahekent'i terk etti. Bu bilgileri şu anda zihninden elde etmekteyim. Tabii ki bu ana kadar bunların farkında değildim. Henüz tohum çağımı yaşamaktaydım."
Hiçbir şey anlamıyorum, dedi kendi kendine Gabriel Baines. Tanrı aşkına, bu Bunny Hentman da kim oluyor? Tavşan Tanrısı mı? Ve neden Rittersdorf'u arıyor? Ona bakacak olursak, Rittersdorf da kim? Mary Rittersdorf'un kocası mı? Ağabeyi mi? Her şey kafasında çorbaya dönmüş

durumdaydı ve Adolfkent'te, kabilesinin tam da bu tür felaketler için yıllardır geliştirdikleri güvenlik tedbirlerinin arasında olmayı diliyordu.

Son tahlilde sonumuz geldi, kararına vardı. Herkes bize karşı cepheleşiyor: Manlar, Dr. Rittersdorf, üstünde tavşan totemi bulunan şişko gemi ve yakınlarda bir yerde harekete geçmeyi bekleyen Arzlı askeri birlikler... En ufak bir şansımız var mı? Devasa bir kaybetmişlik duygusu ruhunu sardı; haksız da değilim böyle hissetmekte, diye düşündü.

Oturmuş, gönülsüzce kolundaki sıcaklık düşürücü köpüğü temizlemeye uğraşan Annette Golding'e doğru eğilerek, "Elveda," dedi.

Koca kara gözlerini açarak bakan Annette, "Nereye gidiyorsun Gabe? " diye sordu.

"Cehennemin dibine,” diye cevap verdi Baines acı bir sesle. "Ne fark eder ki?" Bu parlak ışığın altında Dr. Rittersdorf ve lazer tabancasının -Manı öldüren tabancanın- görüş alanı içinde yaşama şansları yoktu. Yalpalayarak ayağa kalktı ve üzerindeki köpükleri silkelemeye çalıştı, ıslak bir köpek gibi kendini baştan aşağı titretti. "Gidiyorum," dedi Annette'e sonra üzüldü. Kendi ölümüne değil, Annette'in ölümüne üzülmüştü. "Keşke senin için bir şey yapabilsem," dedi düşünmeden. "Ama o kadın deli, buna ben şahidim."

"Ah," diyerek başını salladı Annette. "Demek onunla ilgili planın işe yaramadı." Çaktırmadan Rittersdorf a kaçamak bir bakış attı.

"İşe yaramadı mı dedin?" Baines güldü; gerçekten komikti bu. "Hatırlat da bir ara sana ayrıntısıyla anlatayım." Eğilip Annette'i öptü. Annette köpükten kayganlaşmış ve nemlenmiş yüzünü göğsüne dayadı. Doğrulup hâlâ parlayan ışıkta rahatça yolunu görerek yürümeye başladı.

Yürürken lazer ışınının bedenine değmesini bekledi. Işık o kadar parlaktı ki istemsiz olarak gözlerini yarı yarıya kapadı. Gözleri kısık, adım adım belirsiz bir yöne doğru ilerlerken, niye ateş etmiyor? diye düşündü. Eninde sonunda edeceğini biliyor ve acele etmesini diliyordu. Ölümü bu kadının elinden olacaktı: Bir Para için güzel bir son; ironik ve hak edilmiş bir son.

Bir suret yolunu kapatıyordu. Gözlerini açtı ve suretler üçe çıktı, üstelik üçü de tanıdıktı: Sarah Apostoles, Omar Diamond ve Ignatz Ledebur’la burun burunaydı. Aydaki üç büyük görüş sahibi insan, ya da başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, diye düşündü Baines kendi kendine, tüm kabilelerin içindeki en çatlak üç kişi. Burada ne işleri vardı? Uçarak mı, ışınlanarak mı ya da ne halt ediyorlarsa, şu neo-büyülerinden birini kullanarak buraya varmışlardı. Onları görmek sadece sinirlerini bozdu.

Durum onlar burunlarını sokmadan önce de yeterince içinden çıkılmaz haldeydi zaten.

"Kötülük kötülüğe karşı," dedi Ignatz Ledebur manalı bir sesle. "Ama bu karşılaşmadan dostlarımız sağ kurtulmalı. Bize inan Gabriel. Az sonra seni psişik güçlerimizle emin bir yere götüreceğiz." Elini Baines'e uzattı; yüzü çarpılmıştı.

"Beni değil," dedi Baines, "Annette Golding, asıl ona yardım edin." Aniden Para olmanın, kendini durmaksızın tüm tehlikelerden korumanın yükü bir anlığına omuzlarından kalkar gibi oldu. Hayatında ilk kez kendini kurtarmak için değil, bir başkasını kurtarmak için harekete geçmişti.

"O da kurtarılacak," diye güvence verdi Baines'e Sarah Apostoles. "Aynı güç tarafından."

Üzerlerinde, tavşan amblemli geminin retro motorlarının gürlemesi devam ediyordu. Gemi yavaş yavaş alçalmakta, yere inmeye hazırlanmaktaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mary'nin yanında duran Dan Mageboom, "Çamur-hamurun ifadesini sen de duydun," dedi. "Gemide arananlar listemizin başında yer alan TV komedyeni Bunny Hentman var." Heyecana kapılan Mageboom yakasını çekiştirdi. Belli ki onu yakınlarda bir yerde bekleyen Arz gemilerindeki CIA üstleriyle bağlantısını sağlayacak telsize ulaşmaya çalışmaktaydı.

"Çamur-hamur aynı zamanda," dedi Mary, "senin insan değil simulakrum olduğunu da ifade etti."

"İnsan, minsan," dedi Mageboom. "Ne fark eder?" Sonunda mikrofonunu bulmuştu ve Mary'ye aldırmadan üstlerine nihayet Bunny Hentman'ı bulduklarını bildirmekteydi. Tüm bunlar da Ganymedeli bir mantar çeşidinin beyanına dayanıyor, diye düşündü Mary. CIA'nın ahmaklığı akıl almaz boyutlardaydı. Gelgelelim bu bilgi de büyük olasılıkla doğruydu. Hentman'ın gemide olduğu su götürmez bir gerçekti. Ne de olsa geminin üzerinde TV programının izleyicilerinin aşina oldukları tavşan sembolü bulunuyordu.

Birden Chuck'a senaryo yazarı olarak iş bulmak amacıyla Hentman organizasyonuyla ilişkiye geçtiğinde yaşadığı tatsız olayları anımsadı. Maharet ve zarafetle ona ahlaksız bir teklifte bulunduklarını ne unutabilmişti ne de unutmaya niyeti vardı. Kibarca "yan anlaşma" demişlerdi buna. Dev bir futbol topuna benzeyen geminin inişini izlerken, pis kokarcalar, diye düşündü.

Mageboom aniden konuştu: "Hentman gemisine yaklaşma ve Bay Hentman'ı tutuklamayı deneme emri aldım. Mageboom ayağa kalktı ve Mary'nin hayret dolu bakışları altında park eden gemiye doğru seğirtti. Gitmesine izin vermeli miyim? diye sordu Mary kendi kendine. Neden olmasın? diyerek lazer tabancasını indirdi. Mageboom'la bir alıp veremediği yoktu; ister insan olsun ister simulakrum. Her halükârda Chuck'la geçirdiği yıllar boyunca tanıştığı tüm CIA personeli gibi tümüyle işe yaramazdı. Chuck! Hemen dikkatini Annette Golding'le oturan Chuck'a yöneltti. Sırf intikam almak için amma yol teptin sevgilim, değer miydi buna? diye düşündü. Ama aynı zamanda kendine yeni bir kadın da buldun. Polimorf

şizofren bir metres hoşuna gidecek mi bakalım? Laser silahıyla nişan alıp ateş etti.

Yukarıdan gelen göz tırmalayıcı ışık aniden söndü, karanlık geri döndü. Mary bir an için ne olduğunu anlayamadı, ama sonra artık inişi tamamlayan geminin ışığa ihtiyacı kalmadığını dolayısıyla ışığı kapattığını kavradı. Kitaplığın arkasına yuvalanan ışıktan korkan bir böcek gibi, karanlığı, aydınlığa yeğliyordu.

Yolladığı lazer ışınının Chuck'a ulaşıp ulaşmadığından emin değildi.

Lanet olsun, diye düşündü öfkeli bir yılgınlıkla. Sonra da korkuya kapıldı. Ne de olsa tehlikede olan kendisiydi, Chuck katile dönüşmüş ve onu avlamaya gelmişti. Bu durumun tümüyle, kusursuzca ve rasyonel biçimde farkındaydı. Profesyonel sezgileriyle çoktandır şüphelendiği bir gerçek, Chuck'ın aya gelişiyle doğrulanmıştı. Birden Alfa III M2'ye ilk geliş yolculuğu ve buradaki ilk günler boyunca Mageboom simulakrumunu Chuck'ın yönetiyor olabileceğini fark etti. Öyleyse neden işi o zaman bitirmemişti de beklemişti? Her neyse şu anda simulakrumu yönetmediğinden emindi zira Chuck'ın sayısız ifadesinden bildiği üzere CIA politikası tüm simulakrumların Arz'dan yönetilmesini şart koşuyordu.

Chuck beni öldürmeden uzaklaşmalıyım, diye düşündü Nereye gidebilirim? Bu çatlaklar ve zır deliler kalkanı kaldırmadıkları için savaş gemilerine ulaşamam. Gerçi gemiler hâl; kalkanın içinden geçebilecekleri bir delik açmaya çabalıyorlardı, ama her nedense Arz kuvvetleriyle iletişimi kopmuştu Şimdi de Mageboom gittiğine göre, onun üzerinden gemilerle iletişim kurma şansını da kaybetmiş oluyordu. Yıkılmış halde, keşke dünyaya dönebilsem, diye düşündü. Bu projeni neresinden tuttuysam elimde kaldı. Chuck'la birbirimizi boğazlamaya çalışmamız delilikten başka bir şey değil. Bu denli korkunç ve psikotik bir durum nasıl meydana geldi? Birbirimizden kopmayı başardık sanıyordum... Boşanma bunun için değil miydi?

Avukatım Bob Alfson'ın Chuck ile o kızın fotoğraflarını çekmesine izin vermemeliydim. Herhalde Chuck'ı çileden çıkaran bu oldu. Fakat artık işleri düzeltmek için çok geçti. Sadece fotoğrafları almakla kalmamış, bunları mahkemede delil olarak bile kullanmıştı. Fotoğraflar artık kamuya malolmuştu. Marazi bir merakın pençesindeki her vatandaş, mahkeme tutanaklarını karıştırıp canlı fotoğrafları bulabilir ve Chuck ile Trieste'nin sevişmesini izlemenin tadını çıkarabilirdi. Hem de dolby stero sesler eşliğinde. Aman tanrım...

Chuck, diye düşündü, teslim olmak istiyorum, bu durumdan çıkmak istiyorum, senin için değilse bile kendim için istiyorum. Dost olamaz mıyız?

Cılız bir ihtimaldi.

Ufukta tuhaf bir şey kıpırdanmaktaydı. Boyutları karşısında şaşkınlığını gizleyemeyerek gözlerini buraya dikti, insan yapımı olamayacak kadar devasaydı. Adeta atmosfer canlanmaktaydı. Yıldızlar sönükleşti, gökyüzünün o bölgesinde tümüyle yok oldu ve bu devasa nesne her neyse, ışıltılı bir biçime kavuşmaya başladı.

Söz konusu nesne bir yılandı ve Mary anında şizofrenik bir yansıtmaya tanık olduğunu anladı, ilerlemiş psikotik vakalarda deneyimlenen tarihöncesi dünyalar -ki Alfa III M2'de bu tür vakaların bir hayli yaygın olduğu anlaşılıyordu. Tek sorun şuydu: Nasıl oluyordu da kendisi de bunu görebiliyordu?

Bir şizofrenik, ya da daha büyük bir olasılıkla birlikte çalışan birkaç şizofrenik, psikotik algılarını telepatik bir yetenekle işbirliğine sokmuş olabilirler miydi? Tuhaf bir fikir, diye düşündü asabi bir halde, doğru açıklamanın bu olmadığını umarak. Zira bu insanlar geçirdikleri çeyrek yüzyıllık özgürlük döneminde bu karışıma ulaşmanın yolunu buldularsa, sonuçlar ölümcül olurdu.

Gandiköy'de tanıştığı hebefrenik'i anımsadı... Belki de haklı olarak aziz olduğu söylenen adamı, Ignatz Ledebur'u. O zaman tüm iğrençliğine rağmen, böyle bir şey hissetmişti onunla ilgili olarak, nereye yöneldiği belirsiz doğaüstü yeteneklerin heyecan ve dehşet verici kokusu. Sonunda adama hayran kalmıştı işte.

Gayet gerçek görünen sürüngen gerindi, uzun boynunu kıvırıp ağzını açtı. Ağzında ateş topu gibi bir hayal fışkırıp gökyüzünü ateşe verdi. Ateş topu atmosferde yüzüyormuş gibi yükseldi. Mary derin bir nefes aldı, hiç olmazsa üstlerine geleceği yerde yükseliyordu. Açıkçası pek güvenmiyordu bu duruma. Bu görüntüden de hiç hoşlanmamıştı. Kendi uyurken de gördüğü o örtük rüya parçacıklarına fazlasıyla benziyordu -gördüğü ama asla tartışmadığı ve üstünde düşünmediği, gizli gizli bile anlamaya çalışmadığı, hele profesyonel bir psikiyatriste (Tanrı korusun) açmayı hiç aklına getirmediği rüyalardı bunlar.

Ateş topu durdu ve ışıklı kollara ayrılmaya başladı. Kolların aşağıya doğru akmasını ve elle yazılmışa benzer kelimeler oluşturmasını donuk bir şaşkınlıkla izledi Mary.

Kelimeler bir işaretti. Kelimenin gerçek anlamıyla. Ve Mary bu işaretin kendine yönelik olduğunu utanç ve dehşetle fark etti.

DR. RİTTERSDORF, KAN DÖKMEZSENİZ
GİTMENİZE İZİN VERİRİZ.

Ardından sanki sonradan akıl edilmişçesine

KUTSAL ÜÇLÜ

Bunlar kafayı üşütmüş, dedi Mary Rittersdorf kendi kendine; bunu der demez de isterik bir kahkahanın boğazına kadar yol aldığını hissetti. Kan dökmek isteyen ben değilim ki Chuck! Ne demeye bana taktılar ki? Madem kutsalsınız, bu kadar bariz bir gerçeği de görebilmeniz gerekirdi. Gelgelelim belki de o kadar bariz değildi durum. Ne de olsa Chuck'a ateş etmiş, ondan önce de tankına dönmeye çalışan Man askerini öldürmüştü. Belki de vicdanı -niyeti- sandığı kadar pir-ü pak değildi.

Yeni sözcükler belirdi.

LÜTFEN CEVAP VERİN!

"Aman tanrım," diye isyan etti Mary. "Nasıl?" Gökyüzüne ateşten sözcükler nakşetmesini beklemiyorlardı herhalde. Sanki ben kendi başıma hebefrenik azizi psikopatların kutsal üçlüsünün işini yapabilirmişim gibi. Bu bir facia, dedi kendi kendine. Buna katlanmak iğrenç. Hem onları dinlersem, onlara inanırsam, bu bir biçimde suçu üstlenmek, Chuck'la aramdaki husumetten bir biçimde sorumlu olduğumu kabullenmek anlamına gelir, ki bu doğru değil.

Aniden Bunny Hentman'ın gemisinin bulunduğu bölgede lazer ışınlı bir hareketlilik başladı. CIA simulakrumu ve görev başındaki ajanı Dan Mageboom belli ki çatışmaya girişmişti. Mary, acaba ne denli başarı kaydediyordur, diye düşündü. CIA görevlisi olduğuna göre hiç kaydetmiyordur herhalde. Yine de içinden ona iyi şanslar dilemekten kendini alıkoyamadı.

Kutsal üçlünün simulakrum için de talimat yayınlayıp yayınlamayacağını merak etti. Mageboom'un yönlendirilmeye ihtiyacı olduğu ortadaydı; tek başına Hentman'ın gemisine bodoslama saldırmış,

şimdi hakkındaki gerçekleri öğrendiği için insandışı bir kararlılık olarak nitelendirdiği bir azimle ateş etmekteydi. Simulakrum olabilir, aslında öyle de, ama kimse korkak olduğunu söyleyemez. Geri kalanlarımız, diye düşündü, ben, Chuck, yanındaki kız, çamur-hamur hatta tankının korumasına doğru boş yere atılan Man askeri, her birimiz korkuyla yerlerimize çakıldık ve kendi kıçımızı kurtarma hayvani içgüdümüzden başka motivasyonumuz yok. Hepsinin arasından sadece Dan Mageboom saldırıyı seçmişti. Ve Mageboom'un Hentman'ın gemisine saldırısı korkunç bir hezimetle sonuçlanmaya yazgılıydı, ya da en azından buradan ona öyle gözüküyordu.

Gökyüzünde yeni devasa ve parlak harfler belirmeye başladı. Çok şükür ki bu sefer doğrudan kendisine yönelik değildiler. Bu kez olsun parmakla gösterilmiş olmanın utancından yırtmıştı.

SAVAŞMA SEVİŞ!

Tamam o zaman, diye düşündü makul bir tavırla Mary Rittersdorf. Ben başlayacağım, buraya beni öldürmeye gelmiş olan eski kocam Chuck'ı seveceğim. Tüm bu arapsaçının ortasında böyle bir yeni başlangıca ne demeli?

Hentman'ın park etmiş gemisinin yakınlarında ve etrafındaki lazer ışınlarının kırmızı parlaklığı yoğunlaştı. Simulakrum uyarıcı sözcüklerden etkilenmemiş gözüküyordu. Umutsuz ama cesurca saldırısını sürdürdü.

Mary yaşamında ilk kez birisine gerçekten hayran kalmıştı.

Bunny Hentman'ın gemisi belirdiği andan itibaren çamur-hamur huysuzlaşmıştı. Chuck Rittersdorf'a ulaşan düşünceleri kaygı doluydu.

"Olmakta olan şeyler hakkında korkunç yanlış değerlendirmeler algılıyorum," diye düşüncelerini yolladı çamur-hamur Chuck'a. "Hepsi Hentman'ın gemisinden geliyor; o ve adamları, bir de çevresindeki çeşitli Alfalılar, sizin merkezinde olduğunuz müthiş bir uyduruk komplo felsefesi hayal etmekteler Bay Rittersdorf." Çamur-hamur bir süre sessiz kaldı, sonra, "Bir iniş kapsülü fırlattılar," diye düşündü.

"Neden?" diye sordu Chuck kalp atışları hızlanarak.

"İşaret fişeğinin ışığında çektikleri fotoğraflarda sizin burada olduğunuzu görmüşler. Kapsül inecek, siz de yakalanacaksınız. Bu kaçınılmaz."

Apar topar ayağa fırlayan Chuck, "Kaçmaya çalışacağım," dedi Annette Golding'e. "Sen burada kal.”

Oradan uzaklaşmak için, ne yöne gittiğine aldırmadan koşmaya başladı; engebeli zeminde elinden geldiğince ayakta kalmaya çalışarak ilerliyordu. Bu arada, Hentman'ın gemisi inmişti. Koşarken tuhaf bir şey fark etti: Yere inen geminin yakınında bir yerden kızıl lazer ışınları geliyordu. Biri, ya da bir grup, daha kapağını açar açmaz Hentman'ın gemisindekilerle açık çatışmaya girmişti.

Kim acaba, diye düşündü. Mary değildir mutlaka. Aydaki kabilelerden biri mi? Belki bir Man öncü kolu... Ama onlar zaten Arz güçleriyle dövüşerek Da Vinci Tepesi'ndeki koruyucu kalkanı ayakta tutmaya çalışmıyorlar mıydı? Zaten Manlar eski moda lazer ışını değil daha yeni bir silah kullanıyorlardı; bu CIA'ya benziyordu daha çok.

Mageboom, dedi kendi kendine. Simulakrum Hentman'ın gemisiyle çatışmaya girme direktifini almıştı demek ki. Makine olduğu için de aldığı emirlere uyuyordu.

Manlar, diye düşündü, Arz'la çatışıyorlar; CIA'yı temsil eden Mageboom, Hentman'la savaşmakla meşgul. Eski karım benimle dövüşüyor. Hentman da benim düşmanım. Mantıksal olarak bundan ne çıkar? Bu şekilsiz çatışmaların bir şekilde basitleştirilebilmesi, akla yakın bir denklem çıkarılabilmesi gerek. Manlar Arz'la çatışıyorsa, Hentman da Arz'la çatışıyorsa, Manlarla Hentman'ın müttefik olması gerekir. Hentman benimle savaşıyor, dolayısıyla ben onun düşmanı, Arz'ın da müttefikiyim. Mary benimle dövüşüyor, ben de Hentman'la dövüşüyorum, öyleyse Mary, Hentman'ın müttefiki, Arz'ın düşmanı. Ama Mary buraya Arz'ın temsilcisi olarak, o sözümona iyiliksever psikologların başında geldi. Öyleyse mantıki olarak Mary Arz'ın hem düşmanı hem de müttefiki.

Bir denklem çıkmıyordu bir türlü. Mücadelede çok fazla mantıksız eylemde bulunan çok fazla unsur vardı; bazıları da Mary örneğinde olduğu gibi tamamen kendi adlarına çalışıyorlardı.

Ama bir dakika; bu durumdan akılcı bir denklem çıkarma gayretleri gene de bir meyva vermişti: Karanlıkta koşarken kendi açmazıyla ilgili bir içgörü belirmişti içinde. O, Alfalıların dostu ve Arz'ın düşmanı olan Hentman'dan kurtulmak için savaşıyordu; bu da sarsılmaz bir mantıkla, onu Arz'ın müttefiki yapardı -kendisi bunun farkında olmasa da. Bir an için Mary'yi unutalım -kuşkusuz onun yaptıkları Arz tarafından onaylanan şeyler değil- o zaman durum açıklık kazanacaktır: Kişisel ümidi, bir Arz savaş gemisine

ulaşıp oraya sığınmaktı. Bir Arz gemisinde güvende olurdu; yalnızca ve yalnızca bir Arz gemisinde.

Ama birden Alfa III M2 kabilelerinin Arz'la savaştıklarım hatırladı; denklem ilk düşündüğünden daha da karmaşıktı demek ki. Eğer mantıki olarak kendisi Arz'ın müttefiki ise, o zaman kabilelerin, Annette Golding'in ve Ay yüzeyindeki herkesin de düşmanı oluyordu.

Önüne gölgesi düştü soluk bir şekilde. Gökten gelen bir ışık belirmişti. İşaret fişeği mi gene acaba? Dönerek durdu.

Gökte dev, alevden harflerin belirdiğini gördü, hem de o kadar insan içinde karısına hitaben. *Kan dökmezseniz*, diyordu yazı, *gitmenize izin veririz*. Belli ki burada yaşayan psikotiklerin, muhtemelen de Gandiköy'deki çürümüş hebefreniklerin geri zekâlı, aptalca taktiklerinin bir ifadesiydi bu da. Ancak bu ışıklı işaret bir unsuru daha kavramasını sağladı; Bu ayın kabileleri Mary'yi düşmanları olarak kabul ediyorlardı. Mary kendisinin de düşmanıydı; birbirlerini öldürmeye çalışmışlardı. Demek ki mantıken kabilelerin müttefiki olması gerekiyordu. Ama Arz ile ilişkisi onu kabilelerin düşmanı yapıyordu. Demek ki bu mantık yürütmenin sonucu kendisi açısından acıklı olsa da kabul etmek zorundaydı: Alfa III M2 kabilelerin hem dostu hem de düşmanıydı; hem onlardan yana, hem de onlara karşıydı.

Bu noktaya varınca artık vazgeçti. Mantık kullanmaktan caydı ve dönüp yeniden koşmaya başladı.

Antik Hindistan'ın bilge savaşçı krallarının tefekkür yoluyla buldukları o klasik doktrin, "Düşmanımın düşmanı dostumdur," doktrini bu durumda işlemiyordu. O kadar.

Kafasının üzerinde bir şey vızıldamaya başladı. Suni olarak güçlendirilmiş bir ses, "Rittersdorf!" diye uludu. "Dur, kıpırdama! Yoksa seni derhal öldürürüz." Ses gürleyip yerden yansıyarak yankılandı; tepesinde duran Hentman'ın kapsülünden kendisine yöneltilmişti. Çamur-hamurun öngördüğü gibi, yerini bulmuşlardı.

Nefes nefese durdu.

Kapsül yerden üç metre kadar yukarıda, havada asılı kaldı. Madeni bir merdiven gürültüyle açılarak yere indi. Suni olarak yükseltilmiş ses bir kere daha talimat vermeye başladı. "Merdivenden yukarı çık Rittersdorf. Oyalanmaya kalkma!" Yalnızca gökteki alevden harflerle aydınlanan gecenin alacakaranlığında, magnezyum merdiven doğaüstü bir şeylerle arasında bir bağ oluştururcasına, bir hayal gibi titreşiyordu.

Chuck Rittersdorf merdiveni yakalayıp ağır bir isteksizlikle tırmanmaya başladı. Bir an sonra kendini kapsülün kontrol odacığında buldu. Ellerinde lazer tabancaları olan iki gözü dönmüş Arzlı vardı karşısında. Bunların Bunny Hentman'ın adamları olduğunu anladı. Biri Gerald Feld'di adamların.

Merdiven yukarı çekildi ve kapsül mümkün olan en büyük hızla ana gemiye dönmeye koyuldu.

"Hayatını kurtardık," dedi Feld. "Dışarıda kalsaydın eski karın olacak o kadın canına okuyacaktı."

"Eee?" dedi Chuck.

"Kötülüğüne iyilikle karşılık veriyoruz yani. Daha ne isteyebilirsin? Bunny sana kızgın değil; o böyle şeyleri takmayacak kadar büyük bir adam. Ne de olsa, işler çok kötü giderse Alfa imparatorluğuna iltica edebilir." Bu çok mutlu bir düşünceymiş gibi gülümsemeyi başardı Feld. Demek Hentman'ın bakış açısından işler dayanılmaz derecede kötü gitmiyordu, bir çıkış yolu vardı.

Kapsül ana gemiye vardı; geminin yan tarafında bir tüpün ağzı açıldı, kapsül bu ağza girerek içeri kaydı ve koca geminin içinde bir yerlerde durdu.

Kapsülün kapağı açıldığında Chuck kaygılı bir yüzle alnındaki terleri silmekte olan Bunny Hentman'ı karşısında buldu. "Kaçığın biri bize saldırıyor," dedi adam. "Buradaki psikotiklerden biridir mutlaka, davranışlarına bakılırsa." Gemi titredi. "Gördün mü?" dedi Hentman, "bize tabancayla saldırıyor." Chuck'a elini sallayarak işaret etti: "Benimle gel Rittersdorf, seninle bir görüşme yapmak istiyorum. Seninle aramda kötü bir anlaşmazlık oldu, ama halledebiliriz bence. Değil mi?"

"Aramızda," diye düzeltti Chuck otomatik olarak.

Hentman öne geçip dar bir koridor boyunca yürüdü; Chuck da peşinden gitti. Şu anda elinde üzerine çevrilmiş bir lazer tabancası olan kimse yoktu ortalıkta, ama gene de itaat etti. Muhtemelen böyle biri her an ortaya çıkabilirdi; hâlâ örgütün tutsağı sayılırdı.

Yarı beline kadar çıplak, bir tek şort giymiş bir kız, elinde sigara, düşünceli bir tavırla koridordan geçti. Kız bir şekilde Chuck'a tanıdık gelmişti. Kız bir kapıdan girip ortadan kaybolduğunda birden kim olduğunu anlayıverdi. Patty Weaver. Güneş sisteminden kaçarken Hentman metreslerinden en azından birini yanına alacak kadar öngörülü davranmıştı.

"Buraya," dedi Hentman bir kapıyı açarak.

Küçük, çıplak kamaraya girdiklerinde Hentman kapıyı üstlerine kapattı ve hemen huzursuz, gergin bir şekilde volta atmaya başladı. Şimdilik bir şey söylemiyordu; dalgındı. Arada bir gemi altlarında lazer saldırısıyla sarsılıyordu. Bir keresinde tepelerindeki ışık sönükleşti, ama hemen düzeldi. Hentman başını kaldırıp ışığa baktı, sonra voltasını sürdürdü.

"Rittersdorf," dedi Hentman, "seçeneğim kalmadı. Galiba..." Kapı çalındı. "Hay aksi şeytan," dedi Hentman gidip kapıyı aralarken. "Sen misin?"

Dışarıda üstüne bu kez pamuklu bir gömlek giymiş ama eteklerini içine sokmamış ve düğmelerini iliklememiş olan Patty Weaver duruyordu. "Bay Rittersdorf tan özür dilemek..." diye söze başladı.

"Git buradan," dedi Hentman kapıyı kapatarak. Tekrar Chuck'a döndü. "Alfalılara sığınmak zorundayım." Alnında kocaman ter taneleri belirdi, ama silmeye kalkışmadı bile. "Beni suçlar mısın? O tanrının cezası CIA yüzünden TV hayatım bitti; Arz'da hiçbir şeyim kalmadı. Eğer..."

"Göğüsleri çok büyük," dedi Chuck.

"Kimin? Patty'nin mi? Evet," dedi Hentman başıyla onaylayarak. "Hollywood ve New York'ta ameliyatını yapıyorlar bunun. Meme ucu büyüttürmenin modası geçti, şimdi revaçta olan bu. Zaten öteki ameliyatı da yaptırmıştı. Şov gerçekleşseydi Patty için çok iyi olurdu. Ama maalesef birçok şey gibi o da olmadı. Az kalsın Brahekent'ten kaçamıyordum. Beni yakaladıklarını sandılar, ama tabii ki haber almıştım. Tam zamanında." Chuck'a suçlayarak baktı. "Eğer Alfa III M2'yi Alfalılara verebilirsem, paçayı kurtarırım; hayatımın geri kalanını huzur içinde yaşayabilirim. Eğer beceremezsem ve Arz bu ayı ele geçirirse, o zaman beni almazlar." Yorgun ve bezgin görünüyordu, küçülmüş gibiydi sanki. Bunu Chuck'a anlatmak onuruna dokunmuştu belli ki. "Ne diyorsun?" dedi Hentman. "Konuşsana!"

"Hmm," dedi Chuck.

"Bu yorum mu yani?"

"Eğer eski karım ve onun ARZPLAN'a yazacağı rapor üzerinde bir etkim olduğunu sanıyorsan..." diye söze başladı Chuck.

"Hayır," dedi Hentman başını sallayarak. "Onun bu operasyon hakkındaki kararını etkileyebileceğini düşünmüyorum; aşağıda birbirinize ateş ettiğinizi herkes gördü. Hayvanlar gibiydiniz." Sırıttı, gücü yerine gelir gibiydi. "Kayınbiraderim Cherigan'ı öldürdün; karını öldürmeye hazırsın, hatta niyetlisin... Nasıl bir hayatınız var siz insanların? Hayatta böyle bir şey görmemiştim. Üstelik yerimi de CIA'ya bildirdin."

"Şefaat meleği bizi terketti," dedi Chuck.
"Şeftali çiçeği mi? Ne şeftalisi?" Hentman burnunu kırıştırdı.
"Burada bir savaş sürüyor. Bunu kabullenelim. Belki olanların bir kısmını açıklar bu. Açıklamıyorsa..." Omuzunu silkti. Elinden gelen bu kadardı.
"O yerde yanında yatan tombulca kız," dedi Hentman. "Hani eski karın üstünüze ateş ederken. Buralı çatlaklardan biri o, değil mi? Buradaki yerleşim birimlerinden?" Chuck'ın cevabım merakla beklemeye başladı.
"Öyle denebilir," dedi Chuck istemeye istemeye; Hentman'ın seçtiği kelimeler hoşuna gitmemişti.
"Buradaki yerleşimler arası yüksek konseye onun yoluyla ulaşabilir misin?"
"Herhalde."
"Bak olabilecek bir çözüm sana," dedi. "O senin şeftali çiçeği olsa da olmasa da. Onlara Arz'a karşı Alfa'nın korumasını istemelerini söyle. Alfalıları gelip ayı işgal etmeye davet etsinler. O zaman burası o lanet protokollere göre Alfa toprağı olur; ben anlamıyorum o lanet olasıca şeyleri, ama Alfalılarla Arzlılar anlıyor. Buna karşılık..." Gözlerini Chuck'ın yüzünden ayırmıyordu; o minik, hiç kırpılmayan gözleri herkese, her şeye meydan okuyordu. "Alfalılar da kabilelerin insan haklarını tanırlar. Hastane yok. Terapi yok. Size kaçık muamelesi yapılmayacak; bütün insan haklarına sahip kolonistler gibi görüleceksiniz, toprak sahibi olup üretim ve ticarette söz sahibi olacaksınız, filan."
"'Siz' deme," dedi Chuck. "Ben burada kabile üyesi filan değilim."
"Bunu kabul ederler mi dersin Rittersdorf?"
"Açıkçası, bilmiyorum."
"Nasıl bilmezsin? Daha önce burada bulundun, o CIA simulakrumunun içinde. CIA'daki ajanımız, muhbirimiz attığın her adımı bildirdi bize."
Demek gerçekten CIA'da bir Hentman ajanı vardı. Haklıydı, CIA'ya sızmışlardı. Zaten öyle olması da beklenirdi.
"Bana öyle bakma," dedi Hentman. "Onlar da kendi ispiyoncularını soktular benim örgütüme, unutma. Maalesef kim olduğunu anlayamadım. Bazen Jerry Feld olduğunu düşünüyorum, bazen de Dark. Her neyse, CIA'daki adamımızdan senin görevden alındığını öğrendik, o yüzden de işine son verdik. Yani Alfa III M2'deki karına ulaşamayacaksan ne işimize yarardın ki? Mantıklı olalım biraz."
"Onlar da senin örgütüne soktukları muhbir yoluyla..." dedi Chuck.

"Ya, senaryodan vazgeçip seni kovduğumu anında öğrendi CIA, hemen harekete geçip beni kapana kıstıracaklarını sandılar, gazeteden öğrendiğin gibi. Ama ben de kendi ajanım yoluyla kapanın kuruduğunu öğrenip tüydüm. Onların ajanı Arz'dan ayrıldığımı onlara bildirdi, ama nerede olduğumu o da bilmiyordu. Sadece Cherigan ve Feld biliyordu nereye gittiğimi." Feylesofça bir tavırla ekledi: "Belki CIA'nın örgüte kimi soktuğunu asla öğrenemeyeceğim. Ama artık önemli değil. Alfalılarla yürüttüğüm işleri hep gizli tuttum, kendi adamlarımdan bile, çünkü ilk günden beri örgüte sızdıklarını biliyordum. Amma da karıştı işler." Başını salladı.

"CIA'daki adamın kim?" diye sordu Chuck.

"Jack Elwood," dedi Hentman çarpık bir sırıtışla, Chuck'ın tepkisiyle eğlenerek. "Elwood'un o pahalı gemiyi sana neden verdiğini sanıyorsun? Ona ben söyledim de ondan. Buraya gelmeni istiyordum. En başta Elwood'un sana Mageboom simulakrumunu kontrol etmen için neden ısrar ettiğini sanıyorsun? O da benim planımdı. En baştan beri. Şimdi şu kabileler hakkında bildiklerini anlat bakalım. Ne yapacaklar?"

Hentman ile yazarlarının o sözümona senaryoyu kucağına atıvermelerine şaşmamak gerek; demek Elwood üzerinden her şeyi biliyorlardı, Hentman'ın şu anda kabullendiği gibi.

Ama bu tamamen doğru değildi. Elwood Hentman'a Mageboom simulakrumunu, onu kimin yönettiğini ve nereye gideceğini bildirebilirdi, ama o kadar. Elwood geri kalanı bilemezdi.

"Daha önce burada bulundum, evet," dedi Chuck. "Bir süre burada kaldım, ama Heb yerleşiminde, o da bu ayın tamamım temsil etmiyor. Hebler hiyerarşinin en altında. Ne Paraları ne de Manları tanıyorum, işleri yönetense onlar." Mary'nin buradaki durum hakkındaki analizini, Alfa III M2' deki karmaşık kast sistemi hakkındaki raporunu hatırladı. Tamamen haklı çıkmıştı Mary.

Hentman, "Bir deneyemez misin?" dedi dik dik bakarak. "Bence hepsi bundan kazançlı çıkar; ben olsam kabul ederdim. Diğer seçenek zorla hastaneye yatırılmak, o kadar. Onlara de ki, ya kabul ederler ya da... Bundan senin ne kazanacağını da söyleyeyim..."

"Tabii," dedi Chuck. "Bu konuyu biraz açalım."

"Eğer bunu becerirsen Elwood'a seni CLA'ya geri almasını söylerim."

Chuck sesini çıkarmadı.

"Yapma yahu," dedi Hentman yalvarırcasına, "cevap vermeye bile tenezzül etmiyorsun. Peki, Patty'nin gemide olduğunu gördün. Sana iyi davranmasını söylerim, çaktın mı?" Sinirli sinirli göz kırptı.

"Hayır," dedi Chuck kesin bir tavırla. Çok nahoş bir hikâye olmuştu bu.

"Pekâlâ Rittersdorf." Hentman içini çekti. "O zaman çıtayı yükseltelim. Eğer bize bu işi yaparsan, sana büyük bir kemik veririz, saydıklarımın hepsinden farklı bir şey." Derin bir nefes aldı gergin bir şekilde. "Karını senin için garantili bir şekilde öldürürüz. Mümkün olduğu kadar çabuk ve acısız bir şekilde. Hemen ve hiç acı çektirmeden."

İkisine de sonsuz gibi gelen bir sessizlikten sonra, "Neden Mary'nin ölmesini istediğimi sandığını anlayamıyorum," dedi Chuck. Hentman'ın kurnaz gözlerine bakmayı başarmıştı, ama büyük bir gayretle ancak.

"Dedim ya," dedi Hentman, "az önce ikinizin vahşi hayvanlar gibi birbirinize ateş ettiğinizi gördüm."

"Kendimi koruyordum."

"Tabii, tabii," dedi Hentman alayla başını sallayarak.

"Bu ay üzerinde gördüğün hiçbir şey, sana Mary ile ikimiz hakkında bu bilgiyi vermiş olamaz. Alfa III M2'ye geldiğinde bunu biliyordun. Elwood'dan da öğrenmiş olamazsın, çünkü onun da biliyor olmasına imkân yok, o yüzden bana Elwood hikâyesi anlatmaya..."

"Peki, peki," dedi Hentman sözünü keserek. "Elwood bize simulakrum hikâyesini, senin Mageboom'u yöneteceğini söyledi, senaryonun o kısmı oradan geldi. Ama gerisini nereden öğrendiğimi söylemeyeceğim. O kadar."

"Ben de konseyle konuşmayacağım," dedi Chuck. "O kadar."

"Nereden öğrendiğimin ne önemi var?" dedi Hentman pis pis bakarak. "Biliyorum işte. Merak edip araştırmadım üstelik, senaryoya sonradan ekledik, çünkü kız bana demişti ki..." Aniden sustu.

"Joan Trieste," dedi Chuck. Çamur-hamurla birlikte -başka türlü olamazdı. Şimdi anlaşılıyordu her şey. Ama artık fark etmiyordu ne de olsa.

"Konuyu dağıtmayalım. Karının öldürülmesini istiyor musun, istemiyor musun? Karar ver." Sabırsızlıkla beklemeye başladı Hentman.

"Hayır," dedi Chuck. Başım salladı. Hiç şüphesi yoktu. Çözüm elindeydi, ama reddediyordu. Kesin olarak.

"Kendin yapmak istiyorsun, değil mi?" dedi Hentman irkilerek.

"Hayır," dedi Chuck. Mesele bu değildi. "Önerin bana Cherigan'ın apartmanımın koridorunda çamur-hamuru öldürmesini hatırlattı. Aynı şeyin tekrarlandığını hayal edebiliyorum, ama bu kez Lord Koşan İstiridye yerine Mary olacak." Bunu da hiç istemiyorum, diye düşündü. Demek ki hatalıymışım. O korkunç olay bana bir şey öğretti ve bunu unutamam artık. Peki ama Mary'den ne istiyorum ben? Bilmiyordu; orası karanlıktı ve belki de hep öyle kalacaktı.

Hentman gene mendilini çıkarıp alnını kurulamaya koyuldu. "Ne rezalet! Sen ve özel hayatın; iki yıldızlararası imparatorluğun, Arz'ın ve Alfa'nın planlarını mahvediyor, hiç böyle düşündün mü? Vazgeçiyorum. Açıkçası hayır demene de sevindim, ama seni razı edecek başka bir yol bulamamıştık. İstediğin tek şeyin bu olduğunu sanıyorduk."

"Ben de öyle sanmıştım," dedi Chuck. Belki de hâlâ âşığımdır ona, diye düşündü. Tankına dönmeye çalışan Man askerini öldüren o kadına. Ama Mary kendini korumaya çalışıyordu, en azından öyle sanıyordu, kim suçlayabilir ki onu?

Tekrar kapı çalındı: "Bay Hentman?"

Bunny Hentman kapıyı açtı ve Gerald Feld hızla içeri daldı.

"Bay Hentman, bir Ganymedeli çamur-hamurun düşünce gönderilerini aldık. Geminin dışında yakınlarda bir yerde. İçeri gelmek istiyor, çünkü..." Chuck'a bir göz attı. "Çünkü Rittersdorf'un yanında olup onun 'kaderini paylaşmak' istiyormuş. Onunla çok ilgileniyor belli ki." Feld yüzünü buruşturdu, iğrenmiş gibiydi.

"Alın içeri tanrının cezası yaratığı," dedi Hentman. "Doğrusu sana ne olacağını bilmiyorum Rittersdorf; her açıdan hayatının canına okumayı başarmış gibisin. Evliliğin, işin, ta buraya kadar gelip fikrini değiştirmen... Ne kaldı elinde?"

"Belki de şefaat meleği geri dönmüştür," dedi Chuck. Son anda Hentman'ın Mary hakkındaki teklifini reddettiğine göre, öyle olmalıydı.

"Nedir bu geveleyip durduğun şey?"

"Kutsal Ruh," dedi Chuck. "Herkeste vardır, ama bulması güçtür."

"Niye bu boşluğu asilâne bir şey yaparak doldurmuyorsun?" dedi Hentman. "Alfa III M2'deki çatlakları hastaneden kurtarmak gibi bir şey mesela? Hiç olmazsa CIA'dan intikamını almış olursun. Gemimde iki tane değerli Alfa askeri şahsiyeti var. Birkaç saat içinde resmi gemileri buraya gelip ayı resmen ilhak edebilirler. Tabii Arz savaş gemileri de var etrafta,

ama bu da ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini gösterir. Sen eski bir CIA görevlisisin, bu tür numaraları becerebilmen gerekir."

"Acaba," dedi Chuck, "hayatımın geri kalanını sadece psikotiklerin yaşadığı bir ayda geçirmek nasıl bir şey olurdu?"

"Bugüne kadar nasıl yaşadığını sanıyorsun ki? Karınla aranızdaki ilişkiye psikotik bir ilişki derdim ben olsam. Başarırsın; Mary'nin yerine yatağa atacak bir fıstık da bulursun. Hatta işaret fişeğinin ışığında çektiğimiz resimlere bakılırsa, yanında hoş bir kız vardı. Fena değildi, değil mi?"

"Annette Golding," dedi Chuck. "Polimorf şizofren."

"Öyle de olsa, idare etmez mi?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Olabilir," dedi Chuck. Doktor değildi, ama Annette ona pek hasta gibi gelmemişti. Aslında Mary'ye oranla hiç hasta sayılmazdı. Ama tabii Mary'yi daha iyi tanıyordu. Gene de...

Kapı bir daha çalındı; açıldığında, "Bay Hentman," dedi Gerald Feld, "bize saldıranın kimliğini öğrendik. CIA simulakrumu Daniel Mageboom'muş. Ganymedeli çamur-hamur, onu içeri aldığımız için şükranlarım sunmak amacıyla bu bilgiyi verdi. Bir fikrim var."

"Aynı fikir," dedi Hentman, "benim de aklıma geldi. Ya da, aynı fikir değilse bile şeninkini duymak istemiyorum.." Chuck'a döndü. "San Francisco'daki CIA ofisinden Jack Elwood ile temas kuracağız; simulakrumun operatörü her kimse -muhtemelen Petri'dir- onu uzaklaştıracak." Belli ki Hentman CIA'nin San Francisco ofisinin nasıl çalıştığını iyi biliyordu. "Sonra, Rittersdorf, simulakrumun yönetimini sen devralacaksın. Radyo bağlantısı çalıştığı sürece bunu yapabilirsin. Zaten bir-iki direktif vermen yeterli. Eylemi bırakıp kenara çekilecek. Bu kadarım yapabilir misin?"

"Neden yapayım?" dedi Chuck.

"Ç-çünkü o lanet olasıca lazer ışınıyla enerji kaynağımıza ulaşıp gemiyi havaya uçurmak üzere," dedi Hentman gözlerini kırpıştırarak.

"Öyle olursa, sen de ölürsün," dedi Feld Chuck'a. "Sen ve Ganymedeli çamur-hamurun."

"Eğer aydaki yüksek konseye gidip de Alfa'dan koruma istemelerini söylersem," dedi Chuck Hentman'a, "bu Alfa ile Arz arasında büyük bir savaş çıkmasına neden olabilir."

"Yok canım," dedi Hentman heyecanla. "Arz'ın bu aya pek aldırdığı yok; Elli Dakika Operasyonu, neden sonra akıllarına gelen, çok küçük bir adım.

Çok önemsiz inan bana. Bir sürü bağlantım olduğu için biliyorum bunu. Arz bu aya önem verseydi, yıllar önce gelirdi buraya. Haksız mıyım?"

"Doğru söylüyor," dedi Feld. ARZPLAN'daki adamımız çok önceleri doğruladı bunu."

"Fikir fena değil," dedi Chuck.

Hentman da Feld de gözle görünür biçimde rahatladılar.

"Simulakrumu Adolfkent'e götüreceğim," dedi Chuck. "Eğer kabileler yüksek konseyi toplayabilirlerse, fikri onlara sunacağım. Ama bunu kendi bildiğim gibi yapacağım."

"Bu da ne demek," dedi Hentman kaygılı bir tavırla.

"Ben politikacı ya da konuşmacı değilim," dedi Chuck. "işim simulakrumlar için program yazmak. Eğer Mageboom'un kontrolünü ele geçirebilirsem, onu konseyin karşısına çıkarabilirim; ona kendi yapacağımdan daha anlamlı sözler söyletebilir, daha iyi tartışmalar yaptırabilirim." Üstelik, diye düşündü içinden, ben de Hentman'ın gemisinde Adolfkent'te olacağımdan çok daha güvende olurum. Çünkü Arz askeri güçleri her an Man kalkanım aşabilir ve ilk yapacakları da kabilelerarası konseyi tutuklamak olur. Tam o sırada konseye Alfa imparatorluğuna bağlanmaları gerektiğini söyleyen birinin durumu biraz tuhaf kaçacak. Kendisi gibi bir Arz vatandaşından gelen böyle bir teklif, haklı bir biçimde, ihanet olarak değerlendirilebilir.

Chuck şaşkınlıkla, şu anda yaptığı şeyin kaderini Hentman'ınkine bağlamaktan başka bir şey olmadığını fark etti.

Çamur-hamurun onaylayan düşüncelerini duydu o anda: "Akıllıca bir seçim yaptınız Bay Rittersdorf. Önce karınızın yaşamasına için vermekle, şimdi de bu kararla. En kötü ihtimalle hepimiz Alfa imparatorluğunun tebaası oluruz. Onların yönetimi altında hayatta kalabiliriz eminim."

Düşünceleri Hentman da duymuştu. Sırıtıp, "El sıkışalım mı?" dedi Chuck'a elini uzatarak.

El sıkıştılar. Sonucu her ne olacaksa, ihanet anlaşması yapılmıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Farları parlayan iri cüsseli Man tankı tangırdayarak Gabriel Baines ve Annette Golding'in yanına yaklaştı ve hıçkırarak durdu. Taretin kapağı açıldı ve içerideki Man ihtiyatla etrafa bakındı.

Çevredeki karanlıktan Dr. Mary Rittersdorf'un lazer saldırısı gelmedi. Belki, diye düşündü Gabriel Baines umutla, Bayan Rittersdorf Kutsal Üçlü'nün gökyüzüne ateşten harflerle yazdığı talebe uymuştur. Her halükârda, bu Ignatz Ledebur'un kendisi ve Annette için vadettiği fırsat olmalıydı.

Çevik bir hareketle ayağa fırlayıp Annette'i de kaldırdı ve Man tankının yanma koştu. Şoför içeri girmelerine yardım etti ve kapağı arkalarından gümbürtüyle kapattı. Üçü, tankın daracık kumanda kabininde nefes nefese, ter içinde yere uzandılar.

Kurtulduk, diye kendine bilgi verdi Gabriel Baines. Ama bundan neşe duymuyordu. Önemli değildi; büyük tabloya bakıldığında başardıkları işin hiçbir hükmü yoktu. Ama gene de bir şeydi. Uzanıp kolunu Annette'in omzuna attı.

"Siz Golding ve Baines misiniz?" dedi Man. "Konsey üyeleri?"

"Evet," dedi Annette.

"Howard Straw ikinizi de bulmamı emretmişti," dedi Man, kumanda aletlerinin başına oturup tankı harekete geçirirken. "Sizi Adolfkent'e götürmem gerekiyormuş; kabilelerarası divanın toplantısı varmış, Straw toplantıda bulunmanız gerektiğini söylüyor."

Yani, diye düşündü Gabriel Baines, Howard Straw oyumuza ihtiyaç duyduğu için hayatta kalıyoruz; Mary Rittersdorf gün ışır ışımaz bizi yakalayamayacak. İronik bir durum. Ama bu gene de kabileler arasındaki bağın gücünü gösteriyordu. Bağ hayat veriyordu, hem de hepsine. Aşağılık Heblere bile.

Adolfkent'e vardıklarında merkezdeki büyük taş binada tanktan indiler. Gabriel Banies ve Annette tanıdık merdivenlerden çıktılar. İkisi de konuşmuyordu; açık havada saatler boyu yatmanın pisliği ve yorgunluğu, muhabbet edecek hal bırakmamıştı.

Bize toplantı değil altı saat uyku gerek, diye düşündü Baines. Bu toplantının amacı neydi acaba? Ay zaten Arz'lı istilacılara karşı elinden geldiği kadarıyla direnerek eyleme geçmemiş miydi? Daha ne yapılabilirdi ki?

Konsey salonunun hemen dışında, Gabriel Baines durakladı. "Önce simulakrumumu yollasam iyi olacak," dedi Annette'e. Özel anahtarıyla, Man yapımı simulakrumunu (ki bu simulakruma sahip olmak kanunen hakkıydı onun) sakladığı dolabı açtı. "Belli mi olur." Bayan Rittersdorf'un elinden yeni kurtulmuşken, tam şu anda ölmek yazık olurdu doğrusu.

"Ah siz Paralar," dedi Annette, çaresiz bir alayla.

Mekanizmasını çalıştırınca, Gabriel Baines simulakrumu canlanıverdi. "İyi günler efendim." Sonra Annette'e başıyla selam verdi. "Bayan Golding. İçeri giriyorum efendim." Kibarca selam vererek yanlarından geçti ve sarsak ama seri hareketlerle konsey salonuna girdi.

"Bütün bu olanlardan bir şeyler öğrenemedin mi?" diye sordu Annette Golding Gabriel Baines'e, simulakrumun dönüp rapor vermesini beklerlerken.

"Nasıl yani?"

"Mükemmel savunma yoktur. Koruma diye bir şey yoktur. Hayatta olmak, tehlikelere açık olmaktır; hayatın doğasında var tehlike; yaşamak böyle bir şey."

"Ama," dedi Baines uyanık bir tavırla, "kendini korumak için elinden geleni de yapmalısın." Denemekten zarar gelmezdi ki! Bu da yaşamın bir parçasıydı ve her canlı mahluk durmadan kendi canını korumaya çalışırdı.

Baines simulakrumu geri dönüp resmi raporunu verdi: "Öldürücü gaz yok, tehlikeli oranda elektrik yok, su sürahisinde zehir yok, lazer silahlan için kullanılabilecek gözetleme delikleri yok. Güvenle girebileceğiniz önerisini ilgilerinize sunarım." Görevini tamamlamış olduğu için durdu... Ama sonra, Baines'i hayrete düşürerek yeniden çalışmaya başladı: "Ancak, divan salonunda benden başka bir simulakrum daha olduğu gerçeğine dikkatinizi çekmek isterim. Bu simulakrumdan da hiç hoşlanmadım, hiç."

"Kim?" dedi Baines şaşkınlıkla. Güvenlik için pahalı bir sim kullanmak ancak bir Paranın yapabileceği bir şeydi ve divandaki tek Para delegesi de kendisiydi.

"Divana hitap edecek kişi," diye cevap verdi Baines simulakrumu. "Delegelerin dinlediği şahıs bir simulakrum."

Gabriel Baines kapıyı aralayarak içeriye göz attı; diğer delegeler çoktan toplanmışlardı ve karşılarında Marry Rittersdorf'un yanındaki adam, CIA ajanı Mageboom vardı; çamur-hamura göre bu adam, Mary Rittersdorf kocasına, Man tankına ve kendisiyle Annette Golding'e lazer tabancasıyla saldırırken ona eşlik etmekteydi. Mageboom ne yapıyordu burada? Baines simulakrumu işe yaramıştı demek ki.

Aklı aksini söylese, tüm içgüdüleri buna karşı çıksa da, Gabriel Baines yavaşça divan salonuna girip yerine oturdu.

Bir de, diye düşündü, Dr. Rittersdorf saklandığı delikten çıkıp hepimizi vursa tamam olacak.

"İzin verin açıklayayım," dedi Mageboom simulakrumu Baines ve Annette Golding yerlerine oturur oturmaz. "Ben Chuck Rittersdorf um ve bu simulakrumu Alfa IIIM2 üzerinde yakında bir yerden, Bunny Hentman'ın sistemlerarası gemisinden yönetiyorum. Gemiyi görmüşsünüzdür; üstünde tavşan resmi olan gemi."

"Yani, Arz istihbarat teşkilatının, CIA'nın temsilcisi değilsiniz demek," dedi Howard Straw.

"Doğru," dedi Mageboom simulakrumu. "Bu aletin kontrolünü en azından geçici olarak CIA'nın elinden aldık. Şimdi size elimden geldiğince hızlı bir şekilde, Alfa III M2'deki bütün kabileler için en hayırlısı olduğuna inandığımız öneriyi sunuyorum. Aydaki en üst yönetici organ olarak, derhal Alfalılan resmi bir şekilde gelip sizi ilhak etmeye davet etmelisiniz. Size hasta olarak değil meşru yerleşimciler olarak davranacaklarını garanti ediyorlar. Bu ilhak Hentman'ın gemisi aracılığıyla sağlanabilir, çünkü şu anda üst düzey iki Alfa yöneticisi..."

Simulakrum titredi, sarsıldı ve sustu.

"Bozuldu," dedi Howard Straw ayağa fırlayarak.

Mageboom simulakrumu birdenbire tekrar konuşmaya başladı: "Bzzzzzimus. Kadraks an vigdum nidddd." Kollarını çırpıp kafasını sallayarak, "Ib srbn dngmmmmmm çat!'

Rengi solan Howard Straw gergin bir şekilde simi izledi, sonra Gabriel Baines'e dönüp, "VIA Arz'dan Hentman gemisine yapılan hiperuzay yayınına girdi," dedi. Hemen elini beline atıp silahını çekti, bir gözünü kısıp nişan aldı.

"Şimdi söylediklerim," dedi Mageboom simulakrumu, biraz daha telaşlı ve tiz bir sesle, "haince bir tuzak ve saçmasapan bir hayal olduğu için

dikkate alınmamalıdır. Alfa III M2' nin Alfa imparatorluğunun sözümona korumasına sığınması intihardır, çünkü her şeyden önce..."

Howard Straw simulakrumu tek atışta susturdu; hayati mekanizmalarının bulunduğu kafasını delip geçen atış, simulakrumu yere serdi. Salon sessiz kaldı. Simulakrum kıpırdamadı.

Bir süre sonra Howard Straw silahını yerine koyup titreyerek oturdu. "CIA San Francisco'dan Rittersdorf'un yayınını kesmeyi başardı," dedi; buna hiç gerek yoktu çünkü Heb Jacob Simion dahil tüm delegeler birinci elde olaylara tanık olmuşlardı zaten. "Ancak biz Rittersdorf'un teklifini duyduk, önemli olan da bu." Masadakilere baktı. "Acele etsek iyi olacak. Oylayalım."

"Rittersdorf'un önerisini kabul etme yönünde oy kullanıyorum," dedi Gabriel Baines; bir yandan da, kıl payı kurtulduklarını, Straw hızlı davranmasa yeniden Arz kontrolüne geçen simulakrumun patlayıp hepsini öldürebileceğini düşünüyordu.

"Katılıyorum," dedi Annette Golding çok gergin bir tavırla.

Tüm oylar alındığında, acılar içindeki Dep Dino Watters hariç herkesin önerinin lehinde olduğu görüldü.

"Neyin var senin?" diye sordu Gabriel Baines Depe merakla.

Her zamanki çınlayan, ümitsiz sesiyle, "Bence durum ümitsiz," dedi Dep. "Arz savaş gemileri çok yakında. Manların kalkanı o kadar dayanamaz. Ya da Hentman'ın gemisiyle temasa geçmeyi başaramayacağız. Bir şeyler mutlaka yolunda gitmeyecek ve Arzlılar bizi yok edecekler. Üstelik," diye ekledi, "toplantının başından beri karın ağrısı çekiyorum. Galiba kanser oldum."

Howard Straw bir düğmeye bastı, bir divan görevlisi portatif telsiz vericisini getirdi. "Hentman'ın gemisiyle temasa geçiyorum," dedi Straw vericiyi açarak.

Arz'daki örgütünün kalıntılarıyla görüşen Bunny Hentman, başım kaldırıp bitkin bir ifadeyle, "Olan şu," dedi Chuck Rittersdorf a. "Şu London denen herif, CIA'nın San Francisco bölge başkanı ve Elwood'un üstü olan adam, olup biteni fark etmiş; simin yaptıkları gözlüyormuş, herhalde ben kaçtığım için durumdan zaten şüpheleniyordu."

"Elwood ölmüş mü?" diye sordu Chuck.

"Hayır, sadece S.F. karargâhında gözaltında. Kontrol tekrar Petri'ye geçmiş." Hentman ayağa kalkıp Arz'la bağlantıyı geçici olarak kapattı. "Ama Mageboom'un kontrolünü zamanında ele geçiremediler."

"Çok iyimsersin," dedi Chuck.

"Bak," dedi Hentman heyecanla. "Adolfkent'tekiler kanunen ve tıbben deli sayılabilirler, ama salak değiller, özellikle de güvenlikleriyle ilgili konularda. Öneriyi dinlediler; bahse girerim şu anda kabul yönünde oy kullanıyorlardır. Her an onlardan bir telsiz mesajı alabiliriz." Saatine baktı. "Bence on beş dakika içinde." Feld'e döndü. "Şu Alfalıları buraya getir ki, ilhak talebini hemen gemilerine iletebilsinler."

Feld hemen dışarı fırladı. Hentman bir an durduktan sonra içini çekerek yerine oturdu.

Kalın, yeşil bir Arz purosu yakan Hentman, ellerini ensesinde kavuşturarak Chuck'ı izlemeye koyuldu.

Saniyeler geçti.

"Alfa imparatorluğunun televizyon komedyenlerine ihtiyacı var mı?" diye sordu Chuck.

"Simulakrum programcılarına olduğu kadar," dedi Hentman sırıtarak.

On dakika sonra Adolfkent'ten telsiz mesajı geldi.

"Tamam," dedi Hentman Howard Straw'u dinleyip başını sallayarak. Chuck'a bir göz attı. "Nerede şu iki Alfalı? İşte vakit geldi; ya şimdi ya hiç bir zaman."

"Burada imparatorluğu temsilen bulunuyorum," dedi Alfalı RBX 303, yanında Feld ve başka bir Alfalıyla apar topar odaya dalarken. "Onlara bir kez daha hasta değil yerleşimci muamelesi görecekleri konusunda güvence verin. Bu noktayı tam olarak açıklığa kavuşturmayı şiddede arzuluyoruz. Alfa politikası..."

"Nutuk atma," dedi Hentman sözünü keserek. "Savaş gemilerini çağır ve yüzeye indir." Vericinin mikrofonunu Alfalının eline tutuşturup bezgin bir tavırla ayağa kalktı ve gelip Chuck'ın arkasında durdu. "Of," diye mırıldandı, "böyle bir zamanda son altmış yılın dış politikasının özetini yapıyor." Başını salladı. Purosu sönmüştü; büyük bir dikkatle yeniden yaktı. "Eh, sonunda en önemli sorularımızın cevaplarını öğreneceğiz."

"Hangi soruların?" diye sordu Chuck.

"Alfa imparatorluğunun televizyon komedyenlerine ve sim programcılarına ihtiyacı olup olmadığı sorusunun," dedi Hentman kısaca, sonra uzaklaşıp RBX303'ün geminin vericisi yoluyla Alfa savaş filosunu

bulmaya çalışmasını izlemeye koyuldu. Elleri cebinde, purosunun dumanını üfleyerek sessizce bekledi. Bilmeyen, diye düşündü Chuck, yüzündeki ifadeden hayatlarımızın bu bağlantının kurulmasına bağlı olduğunu anlayamaz.

Heyecandan yerinde duramayan Gerald Feld, Chuck'a yaklaşıp, "Doktor Hanım neredededir şimdi?" diye sordu.

"Aşağıda bir yerlerde dolanıyordur," dedi Chuck. Hentman'ın şu anda yüzeyden beş yüz kilometre yüksekte br yörüngeye oturmuş olan gemisinin, telsiz hariç, ayın yüzeyinde olup bitenlerle bir ilgisi kalmamıştı.

"Bir şey yapamaz artık, değil mi?" dedi Feld. "Anlaşmayı bozmak için yani, isterdi tabii..."

"Karım, ya da eski karım, şu anda korku içinde bir kadın. Düşman bir ayda tek başına ve muhtemelen asla gelmeyecek olan bir Arz donanmasını bekliyor; durumdan da habersiz." Artık Mary'den nefret etmiyordu; başka bir çok şey gibi bu duygu da kaybolmuştu.

"Ona acıyor musun?" diye sordu Feld.

"Keşke... kader bizi böyle uzlaşmaz bir şekilde karşı karşıya getirmemiş olsaydı. Mary ile beni yani. Anlayamadığım tuhaf bir his, bana Mary ile ikimizin her şeye rağmen birlikte olabileceğimizi söylüyor. Belki yıllar sonra..."

"Gemilere ulaştı," diye haykırdı Hentman. "İş tamam." Sırıttı. "Artık fitil gibi sarhoş olabiliriz yani. Gemide bol içki var. Artık bizden beklenen hiçbir şey yok, anladınız mı, hiçbir şey. Artık Alfa imparatorluğu vatandaşıyız; yakında isim yerine plaka numaramız olacak, ama benim bir itirazım yok."

Feld'le konuşan Chuck lafım şöyle tamamladı: "Belki bir gün, bunların artık bir önemi kalmadığında, geriye bakıp engellemek için ne yapabileceğimi bulurum; Mary ile yere uzanıp birbirimize ateş etmemizi yani." Tanımadığımız bir dünyanın karanlık manzarasında, diye düşündü kendi kendine, ikimizin de vatanı olmayan, ama benim belki de hayatımın geri kalanını geçireceğim yerde. Belki Mary de öyle yapmak zorunda, diye düşündü kara kara.

"Tebrikler," dedi Hentman'a.

"Teşekkürler," dedi Hentman. Feld'e döndü: "Tebrikler Jerry."

"Teşekkür ederim," dedi Feld. "Tebrikler ve uzun ömürler," dedi sonra Chuck'a dönerek, "yurttaş Alfalı."

"Bana bir iyilik yapabilir misin acaba?" dedi Chuck Hentman'a.

"Ne istersen," dedi Hentman.

"Bana bir iniş kapsülü ödünç ver, yüzeye ineyim," dedi Chuck.

"Niye? Burada çok daha güvenliktesin."

"Karımı arayacağım," dedi Chuck.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Hentman bir kaşını kaldırarak. "Hmm, yüzündeki ifadeye bakılırsa öyle. Vah zavallı çocuk. Belki onu da Alfa III M2'de seninle kalmaya ikna edebilirsin. Kabileler itiraz etmezlerse tabii. Bir de Alfa yetkilileri..."

"Adama kapsül ver de gitsin," dedi Feld. "Belli ki şu anda çok mutsuz ve seni dinleyecek hali yok."

"Pekâlâ," dedi Hentman Chuck'a, başını sallayarak. "Sana kapsülü vereceğim; yere inip istediğin aptallığı yapabilirsin. Karışmıyorum. Tabii geri döneceğini umarım, ama..." Omuz silkti. "Bu işler böyle."

"Giderken çamur-hamurunu da al," dedi Feld Chuck'a.

Yarım saat sonra Chuck kapsülü cılız kayın benzeri ağaçlar arasına park etmiş, açık havada rüzgârı koklayıp ortalığı dinlemekteydi. Küçük bir dünyaydı bu, pek bir şeyin olduğu da yoktu. Bir divan oylama yapmıştı, bir kabile koruyucu bir kalkan oluşturmuştu, bir kaç kişi de korku içinde titreyerek bekleşiyordu; ama herhalde Gandiköy'deki Heblerin yaptığı gibi, çoğunluk gündelik psikotik düzenini bozmadan hayatını sürdürmekteydi.

"Ben deli miyim?" diye sordu Lord Koşan İstiridye'ye. Çamur-hamur suya düşkün bir türden olduğu için, on beş-yirmi metre öteye, daha rutubetli bir yere çekilmişti. "Bu yaptığım olabilecek en kötü seçenekler arasında hepsini içeren en kötü şey mi?"

" 'Deli'", dedi çamur-hamur, "kelimenin gerçek anlamıyla hukuki bir terimdir. Çok aptalca davrandığınızı düşünüyorum; Mary Rittersdorf'un sizi görür görmez muhtemelen düşmanca ve vahşice davranacağını düşünüyorum. Ama galiba siz de bunu istiyorsunuz. Yorgunsunuz. Uzun bir mücadele oldu. Size verdiğim o illegal uyarıcı ilaçların da katkısı var bunda. Sonunda sizi daha da umutsuz ve bitkin hale getirdiler. Belki de Cotton Mather Evleri'ne yerleşmelisiniz."

"O da ne?" isim bile itici gelmişti ona.

"Dep yerleşimi. Deplerle sonsuz bir karanlık içinde yaşarsınız orada." Çamur-hamurun tavrı biraz dalga geçer gibiydi.

"Sağol," dedi Chuck alayla.

"Karınız yakında değil," dedi çamur-hamur. "En azından düşüncelerini duyamıyorum. Devam edelim."

"Peki." Kapsüle doğru yürüdü.

Çamur-hamur Chuck'ın peşinden kapsüle girerken, "Tabii şu ihtimali de göz önünde bulundurmalısınız," diye düşündü. "Karınız ölmüş de olabilir."

"Ölmüş mü!" diyerek çamur-hamura bakakaldı Chuck. "Nasıl?"

"Bay Hentman'a sizin de söylediğiniz gibi, bu ayda bir savaş sürmekte. Bazı insanlar öldü, şükürler olsun ki sayıları çok az bunların. Ancak şiddet yoluyla ölüm ihtimali gene de çok yüksek. Mary Rittersdorf'u son gördüğümüzde, kendilerine Kutsal Üçlü diyen üç mistik ve onların o mide bulandırıcı, psikotik projeksiyonları vardı ortada. O yüzden kapsülü, üçlünün önderi Ignatz Ledebur'un -tabir yerindeyse- kedileri, karıları ve çocuklarıyla her zamanki sefaleti içinde yaşadığı Gandiköy'e yöneltmemizi öneririm."

"Ama Ledebur asla..."

"Psikoz psikozdur," dedi çamur-hamur. "Bir fanatiğe asla güven olmaz."

"Doğru," dedi Chuck hırıltılı bir sesle.

Az sonra Gandiköy'e doğru yola koyulmuşlardı.

"Doğrusu," diye düşündü çamur-hamur, "düşünmeden edemiyorum, acaba sizin için daha iyisi karınızın..."

"Orası benim bileceğim iş," diye sözünü kesti Chuck.

"Pardon," diye düşündü çamur-hamur suçlu bir tavırla; ama karanlık hislerini zihninden silmeyi başaramamıştı.

Kapsül yoluna devam ederken bir daha konuşmadılar.

Pişmiş, eski bir yığın spagettiyi kara kafalı evcil koyunlarının önüne döken Ignatz Ledebur, kafasını kaldırdığında kapsülün kulübesinin hemen yanındaki yola indiğini gördü. Koyunlara yem vermeyi bitirdi ve ağır ağır, elinde tavayla kulübeye döndü. Türlü çeşitten kedi, ümitle peşinden koşturdu.

İçeri girdiğinde, tavayı lavaboya yığılı duran bulaşıkların arasına bıraktı, sonra durup yemek masası niyetine kullandığı kalasların üstünde uyuyan kadına baktı. Yerden bir kediyi kucağına aldı, tekrar dışarı çıktı. Geminin gelişi onu şaşırtmamıştı tabii, hayalini görmüştü bunun. Tetikte değildi, ama bu durumdan pek de hoşlanmıyordu.

Kapsülden biri insan, diğeri ise sarı ve şekilsiz iki yaratık çıktı. Çöplerin arasından güç bela geçerek Ledebur'un yanına geldiler.

"Herhalde şu anda Alfa savaş gemilerinin dünyamıza inmek üzere olduklarını söylersem," dedi Ledebur onları karşılayarak, "mutlu olursunuz." Gülümsedi, ama karşısındaki adam gülümsemesine karşılık vermedi. Sarı yığının gülümseyecek bir şeyi yoktu zaten. "Yani," dedi Ledebur biraz huzursuzca, "başarıya ulaştınız." Adamdan yükselen düşmanca hava hoşuna gitmiyordu; mistik psi güçleriyle adamın öfkesinin kırmızı, tehditkâr bir bulut gibi kafasını çevrelediğini görebiliyordu.

"Mary Rittersdorf nerede?" diye sordu adam, Chuck Rittersdorf. "Karım. Nerede olduğunu biliyor musun?" Yanındaki Ganymedeli çamur-hamura döndü. "Biliyor mu?"

"Evet Bay Rittersdorf," diye düşündü çamur-hamur.

"Karınız," dedi Ignatz Ledebur, başını sallayarak. "Zararlı işler yapıyordu. Bir Man öldürdü, üstelik..."

"Eğer karımı bana göstermezsen," dedi Chuck Rittersdorf Ledebur'a, "seni parça parça ederim." Azize doğru bir adım attı.

Elindeki kediyi panik içinde okşamayı sürdüren Ledebur, "içeri buyurup benimle bir çay içer misiniz?" dedi.

Bir an sonra kendini yerde buldu; kulakları çınlıyor, başı zonkluyordu. Zorlukla doğrulup oturarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Bay Rittersdorf size vurdu," diye açıkladı çamur-hamur. "Elmacık kemiğinin az üstüne bir kroşe."

"Tamam, tamam," dedi Ledebur boğuk bir sesle. Ağzında kan tadı vardı; tükürerek başını ovuşturmaya başladı. Maalesef onu bu konuda uyaracak bir hayal görmemişti, "içeride," dedi sonra.

Chuck Rittersdorf adamın yanından geçip kapıya yürüdü, açıp içeri daldı. Ledebur sonunda ayağa kalkmayı başarmıştı; biraz sallandıktan sonra tökezleyerek peşine takıldı.

Chuck içeri girdiğinde, oturma odasının kapısında durakladı; dört bir yanında kediler hoplaşıp zıplaşarak kavga ediyorlardı.

Yatağa vardığında uyuyan kadının üzerine eğilip, "Mary," dedi, "uyan." Uzanıp çıplak, gevşek kolunu tutarak sarstı. "Elbiselerini topla, gidiyoruz. Haydi!"

Ignatz Ledebur'un yatağında Elsie'nin yerini almış olan kadın gözlerini açtı; Chuck'ın yüzünü gördüğünde gözlerini kırpıştırdı ve birden uyandı. Yatakta dikilip oturdu, sonra battaniye yığınını yakalayıp sarınarak küçük, dik göğüslerini gizledi.

Çamur-hamur kibarca kapının önünde duruyordu.

"Chuck," dedi Mary Rittersdorf, alçak, kendine hâkim bir sesle. "Bu eve gönüllü olarak geldim, o yüzden..."

Chuck onu bileğinden yakalayıp yataktan aşağı çekti; battaniye düştü, bir kahve fincanı tangırdayarak yere yuvarlandı. Yatağın altına girmiş olan iki kedi korkuyla dışarı fırlayarak panik içinde Ignatz Ledebur'un yanından geçip uzaklaştılar

Mary Rittersdorf ince, düzgün ve çıplak vücuduyla kocasının karşısında durdu. "Artık işime karışacak bir konumda değilsin," dedi. Elbiselerine uzanıp bluzunu aldı, koşullar elverdiğince kendinden emin bir tavırla geri kalanlarını araştırdı. Sonra düzenli bir şekilde, birer birer giydi elbiselerini; yüzündeki ifadeye bakılırsa yapayalnız da olabilirdi.

"Alfa gemileri bu bölgeye hâkim oldu," dedi Chuck. "Manlar kalkanlarını indirip onları içeri almaya hazır. Sen bu... " Kafasıyla Ignatz Ledebur'u gösterdi. "Bu şahsın yatağında uyurken..."

"Sen de onlarla birlik misin?" diye sordu Mary soğuk bir tavırla, bluzunu iliklerken. "Tabii öyle olacak. Alfalılar ayı ele geçirdi, sen de burada onların yönetimi altında yaşayacaksın." Giyinmeyi tamamlayıp ağır ağır saçlarını taramaya başladı.

"Eğer Arz'a dönmeyip burada, Alfa III M2'de kalacaksan..." dedi Chuck.

"Burada kalıyorum," dedi Mary. "Çoktan kararımı verdim." Ignatz Ledebur'u işaret etti: "Onunla değil; geçici bir şeydi bu, o da biliyor. Gandiköy'de yaşayamam, bana göre bir yer değil burası, nereden bakarsam bakayım."

"Peki nereye gideceksin?"

"Da Vinci Tepeleri'ne," dedi Mary.

"Neden?" Hayretle kadına bakakaldı.

"Emin değilim. Daha orayı görmedim bile. Ama Manlara hayranım. Öldürdüğüm Mana bile. Hiç korkmadı, tanka koşarken ve asla yetişemeyeceğini bildiği halde bile. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim; asla."

"Manlar," dedi Chuck, "seni asla aralarına almazlar."

"Alırlar," dedi Mary sükunetle. "Kesinlikle alırlar."

Chuck soru sorarcasına Ignatz Ledebur'a baktı.

"Alırlar," dedi Ledebur. "Karın haklı." ikimiz de, diye düşündü Ledebur, onu kaybettik. Kimse bu kadını uzun süre elinde tutamıyor. Tabiatında yok böyle bir şey, biyolojisi izin vermiyor. Dönüp kederle kulübeden çıktı ve çamur-hamurun beklediği yere doğru yürüdü.

"Galiba," diye düşündü çamur-hamur, "Bay Rittersdorf a niyetlendiği şeyin olamayacağını gösterdiniz."

"Galiba," dedi Ledebur en küçük bir heves belirtisi göstermeden.

Chuck bembeyaz bir yüz ve asık bir suratla kapıda belirdi. Ledebur'un yanından geçip kapsüle doğru yürüdü. "Haydi gidelim," dedi çamur-hamura kabaca, omzunun üstünden.

Çamur-hamur vücut yapısının elverdiğince aceleyle peşine takıldı. Kapsüle girip kapağını kapattılar ve kapsül sabah gökyüzüne doğru yükseldi.

Ignatz Ledebur bir süre onların gidişini izledi, sonra kulübeye döndü. Mary'yi buzdolabının önünde kahvaltı hazırlayacak bir şeyler ararken buldu.

Beraberce kahvaltı hazırladılar.

"Manlar," dedi Ledebur," bazı bakımlardan çok vahşidirler."

"Eee, ne olacak?" dedi Mary gülerek, alay eder gibi.

Buna verecek cevabı yoktu. Ne azizliği yardımcı oluyordu ona bu konuda, ne de hayalleri.

Uzun bir süre sonra, "Bu kapsül bizi Sol sistemine ve Arz'a götürür mü?" diye sordu.

"Kesinlikle götürmez," dedi Lord Koşan İstiridye.

"Pekâlâ," dedi Chuck. "Bu bölgede bekleyen bir Arz savaş gemisi bulacağım. Arz'a dönüp yetkililer bana nasıl bir ceza layık görürlerse onu çekeceğim ve Joan Trieste ile bir ilişki kurmaya çalışacağım."

"Cezanız muhtemelen ölüm cezası olacağı için," dedi çamur-hamur, "Joan Trieste ile bir ilişki kurmanız pek muhtemel değil."

"Peki sen ne öneriyorsun?"

"Asla kabul etmeyeceğiniz bir şey."

"Sen gene de söyle," dedi Chuck. "Bu koşullar altında hiçbir şeye hayır diyemem."

"Bence -öhhö. Biraz sakil bir durum bu. Doğru kelimeleri seçmeliyim. Karınızı size bir dizi psikolojik test yapmaya ikna etmelisiniz."

Bir süre sonra, "Hangi yerleşime uyacağımı anlamak için mi?" diyebildi Chuck.

"Evet," dedi çamur-hamur isteksizce. "Fikrim bu. Tabii bu psikotik olduğunuz anlamına gelmiyor; sadece kişiliğinizin en genel anlamda hangi yöne doğru..."

"Ya testler böyle bir yön göstermezse? Ne nevroz, ne gizli bir psikoz, ne karakter bozukluğu, ne de psikopatça eğilimler? O zaman ne yaparım?" Test sonuçlarının ne olacağını sezebiliyordu, ama bununla övünecek hali yoktu; o noktayı geçmişti çoktan. Alfa III M2'deki hiçbir yerleşime ait değildi; tek başınaydı burada, toplum dışıydı, kendisine benzeyen ve ona eşlik edebilecek bir tek kişi bile yoktu.

"Karınızı öldürme yolundaki dürtünüz," dedi çamur-hamur, "gizil kalmış duygusal bir bozukluğun semptomu olabilir." Umutlu görünmeye çalışıyordu ama beceremedi. "Gene de denemeye değer," dedi ısrarla.

"Peki kendim bir yerleşim kursam nasıl olur?" dedi Chuck.

"Tek kişilik bir yerleşim mi?"

"Burada arada bir ortaya çıkan normaller de olabilir. Ruhsal bozukluklarını halleden kişiler, ya da hiç ruhsal bozukluğu olmayan çocuklar. Şimdiki durumda, aksi kanıtlanana kadar polimorf şizofren kabul ediliyor insanlar burada; bu doğru değil." Ayda kalmasının gerekebileceğini fark ettiğinden bu yana, bu konuda epey düşünmüştü. "Bunlar benim yanıma gelirler. Zaman içinde."

"Bu ayın ormanında, pastadan bir ev," diye düşündü çamur-hamur. "Siz de içinde gelip geçenleri tuzağa düşürmek için bekleyeceksiniz. Özellikle de çocukları." Güldü. "Kusura bakmayın. Dalga geçilecek bir konu değil, özür dilerim."

Chuck cevap vermeyerek kapsülü yükseltmeyi sürdürdü.

"Gidip kendi yerleşiminizi kurmadan önce," diye düşündü çamur-hamur, "testleri deneyecek misiniz?"

"Peki," dedi Chuck. Bunu istemek mantıksız gelmemişti ona.

"Karşılıklı düşmanlığınız göz önünde bulundurulursa, karınız testleri yansız olarak yapabilir mi?"

"Herhalde." Değerlendirme rutin bir işti, yorum gerektirmiyordu.

"Ben aracınız olacağım," dedi çamur-hamur. "Sonuçlar alınana kadar karşılaşmanız gerekmeyecek."

"Sağol," dedi Chuck içten bir şükranla.

"Biraz küçük ihtimal, ama faydalı olabilecek bir fikrim daha var," diye düşündü çamur-hamur. "Gerçekleşmesi çok zaman alabilir, ama olursa mükemmel bir hasat alınabilir. " Düşüncenin sonuna atladı: "Belki Mary'yi de testleri kendisine uygulamaya ikna edebilirsiniz."

Bu fikir Chuck'a müthiş bir sürpriz olmuştu. Hızla çalışan, çözümleyip kendine bakan zihni, sonuç ne olursa olsun faydasının ne olacağını göremiyordu bir kere. Çünkü bu ayın sakinleri tedavi görmeyeceklerdi; bu kesindi, hem de kendi eylemleri sayesinde. Eğer Mary testlerin sonunda -tahmin ettiği gibi- ciddi bir şekilde rahatsız çıkarsa, öyle kalacaktı, nasılsa öyle olmaya devam edecekti. Bir psikiyatrist devreye girip onu kurcalamaya başlamayacaktı. Öyleyse çamur-hamur "mükemmel bir hasat" derken neyi kastediyordu?

Bu süratli düşünceleri algılayan çamur-hamur, "Varsayalım karınız test sürecinin sonunda kişiliğinde ciddi bir manik eğilim olduğunu saptadı," dedi. "Benim amatör analizim öyle gösteriyor, muhtemelen kendisi de öyle düşünüyor. Onun bunu fark etmesi, yani Howard Straw ya da o vahşi tankçılar gibi bir Man olduğunu anlaması, şu gerçekle yüzleşmesini sağlayacak..."

"Yani bunun onu alçakgönüllü bir şekilde bir şeyleri kabule zorlayacağını mı sanıyorsun? Kendinden daha az emin olacağını mı?" Çamur-hamur insan doğasından habersizdi belli ki, özellikle de Mary Rittersdorf'un doğasından. Manikler ve Paralar için, kendinden şüphe etmek söz konusu bile olamazdı; tüm duygusal yapıları bir kesinlik duygusu üzerine kuruluydu onların.

Çamur-hamurun bu naif bakışı doğru olsa, psikolojik açıdan rahatsız bir kişinin kendi rahatsızlığını anlayıp kabul etmesi için test sonuçlarını görmesi yeterli olsa, ne kolay olurdu işler. Aman tanrım, diye düşündü Chuck. Çağdaş psikiyatri ilmi bir şeyi kanıtladıysa, o da budur herhalde. Nasıl kalp hastası olduğunuzu bilmeniz kalbinizi aniden düzeltmiyorsa, ruh hastası olduğunuzu bilmeniz de sizi iyileştirmez.

Aslında tam tersi geçerli olacaktı bunun. Kendine benzeyenlerin yerleşimindeki yoldaşlık duygusu, onun ruhsal durumunu sonsuza kadar sabit hale getirecekti. Manik eğilimleri toplumsal onay görecekti. Muhtemelen Howard Straw'un metresi olacak, hatta zamanla yüce kabilelerarası divanda onun yerini alacaktı. Da Vinci Tepeleri'nde çevresindekilerin üstüne basa basa iktidara tırmanacaktı.

"Gene de," diye ısrar etti çamur-hamur, "size testleri uygulamasını istediğimde aynı şeyi kendisine de yapmasını rica edeceğim. Bundan iyi bir şeylerin çıkacağına inanıyorum hâlâ. Kendini bil, eski bir Arz deyişi değil midir? Sizin o çok övdüğünüz klasik Yunan çağından kalma? Kendini

bilmenin sizin gibi telepat olmayan bir türün ruhunu yeniden şekillendirmesi için bir silah olacağına inanmadan edemiyorum, ta ki..."

"Ta ki ne?"

Çamur-hamur sustu; belli ki iş oraya vardığında kendisi de bilmiyordu cevabını.

"Testleri yaptır ona," dedi Chuck. O zaman görürüz. Kimin haldi olduğunu göreceğiz, diye düşündü. Çamur-hamurun haklı çıkacağını umuyordu içinden.

O gece, Da Vinci Tepeleri'nde çok geç bir saatte, Lord Koşan İstiridye uzun müzakereler sonucunda, Dr. Mary Rittersdorf u kendisine eksiksiz bir psikolojik profil testleri dizisi uygulamaya, sonra da aynı testleri profesyonel yetkisi dahilinde, kocasına da uygulamaya ikna etti.

Divanın Man temsilcisi Howard Straw'un zevkle, ama karmaşık bir şekilde döşenmiş evinde, üçü karşı karşıya oturmuşlardı. Straw geri planda kalmayı tercih etmişti; olup bitenler onu çok eğlendiriyordu, ama esas olarak ilgisizdi ve aşağılıyordu onları. Oturmuş pastel boya ile Mary'nin bir dizi portresini yapıyordu süratle; bir sürü yaratıcı ve sanatkârane faaliyet alanından biriydi bu da onun, bu karmaşa döneminde, Alfa savaş gemileri aya birer birer inerken bile resim yapmaktan vazgeçmiyordu. Tipik bir Man'dı Straw, her işe bulaşmaktan geri durmuyordu, çok yönlüydü.

Test sonuçlarını Straw'un el yapımı şık tahta-ferforje masasının üstüne yayan Mary, "Kabul etmesi çok güç," dedi, "ama iyi bir fikirmiş bu. ikimize bu standart psikolojik profil testlerini uygulamak yani. Açıkçası, sonuçlar beni şaşırttı. Belli ki, aslında söylemeye bile gerek yok, kendime düzenli aralıklarla uygulamalıymışım bunları - hele sonuçlara bakılacak olursa..." Geriye yaslandı; beyaz balıkçı yaka kazağı ve Titan og-metal pantolonu ile çok ince ve zarif görünüyordu. Bir sigara çıkarıp titreyen parmaklarıyla yaktı. "Sende en küçük bir ruhsal bozukluk izi yok hayatım," dedi karşısında oturan Chuck'a. "Yeni yılın kutlu olsun." Donuk bir şekilde gülümsedi.

"Ya sen?" diye sordu Qhuck; gerginlikten boğazı kurumuştu ve kalbi sıkışıyordu.

"Manlıkla ilgim bile yokmuş. Aslında tam tersi; bende panikli bir depresyon varmış. Ben Depim." Gülümsemeyi sürdürdü: Ne kadar çaba sarfettiği ortadaydı, Chuck cesaretini takdir etti eski karısının. "Seni gelirin

konusunda sürekli sıkıştırmam -kesinlikle depresyonun ürünü, her şeyin kötüye gittiği ve hemen bir şeyler yapmazsak başımıza bir felaket geleceği yolundaki hayallerim yüzündenmiş." Sigarasını söndürüp hemen ardından bir yenisini yaktı, sonra Howard Straw'a dönüp, "Sen ne diyorsun buna?" diye sordu.

"Demek," dedi Straw her zamanki empati yoksunluğuyla, "artık burada yaşamayacakmışsın; seni Cotton Mather Evleri'ne yerleştiririz. Şen çocuk Dino Watters ve benzerlerinin yanma." Kıkırdadı. "Senin de hemen göreceğin gibi, bazıları ondan da beter. Burada birkaç gün takılabilirsin tabii, ama sonra kesinlikle gitmelisin. Bizden değilsin." Sonra, daha yumuşak bir tonla ekledi: "ARZPLAN'a bu iş için, şu Elli Dakika Operasyonu için baş vurduğunda şu anı öngörebilseydin, bir daha düşünürdün herhalde. Haksız mıyım?" Delici bakışlarla baktı Mary'ye.

Mary cevap vermeden omuz silkti. Sonra hepsini şaşırtarak birden ağlamaya başladı. "Tanrım, o lanet olası Deplerle yaşamak istemiyorum ben," diye fısıldadı. "Arza döneceğim." Chuck'a döndü. "Ben dönebilirim, ama sen dönemezsin; burada kalıp senin gibi kendime bir kovuk bulmak zorunda değilim."

Çamur-hamurun düşünceleri Chuck'a ulaştı: "Sonuçları aldığınıza göre, ne yapmayı düşünüyorsunuz Bay Rittersdorf?"

"Kendi yerleşimimi kuracağım," dedi Chuck. "Adını Thomas Jeffersonkent koyarım. Mather Depti, Da Vinci Mandı, Adolf Hitler Paraydı, Gandi Hebdi. Jefferson ise..." Doğru kelimeyi aradı. "Norm. Evet, Thomas Jeffersonkent olacak, Norm yerleşimi. Şimdilik tek kişilik bir yerleşim, ama gelecek için büyük umutları var." En azından kabilelerarası yüce divana temsilci seçme sorunu otomatik olarak çözülüyor, diye düşündü kendi kendine.

"Sen salağın tekisin," dedi Howard Straw aşağılayarak. "Kimse senin yerleşimine gelmez. Hayatını tek başına geçirirsin; altı haftaya kalmaz kafayı yemiş olursun ve hangisi olursa olsun diğer yerleşimlerden birine sığınmaya çalışırsın -burası hariç tabii."

"Belki," dedi Chuck başını sallayarak. Ama Straw kadar emin değildi bundan. Annette Golding'i düşünüyordu mesela. Onun örneğinde işi zor değildi, akli davranmaya, dengeli bir bakışa o kadar yakındı ki. ikisinin arasında neredeyse hiçbir fark yoktu. Böyle bir kişi varsa, muhakkak başkaları da vardı, içindeki his, ona Thomas Jeffersonkent'in tek sakini olmayacağını söylüyordu. Ama öyle olsa bile...

Bekleyebilirdi. Ne kadar olursa olsun. Kendi yerleşimini kurarken yardım da alabilirdi; zaten şimdiden Para temsilcisi Gabriel Baines ile iyi bir ilişki kurmuştu -bu da az şey değildi doğrusu. Eğer Baines ile geçinebiliyorsa, başka kabilelerle de geçinebilirdi; muhtemelen Straw gibi Manlar ve Ignatz Ledebur gibi pis kokulu, çürümüş, sorumluluk duygusundan bihaber Hebler hariç.

"Hastayım galiba," dedi Mary dudakları titreyerek. "Gelip beni Cotton Mather Evleri'nde ziyaret eder misin Chuck? Hayatımın geri kalanını etrafımda Deplerle geçirmeye mecbur muyum?"

"Hani..."

"Arz'a dönemem; eğer hastaysam dönemem. Bu testlere bakılırsa da..."

"Tabii," dedi Chuck. "Sevinerek ziyaret ederim." Zaten zamanının büyük kısmını başka yerleşimlerde geçirmeyi planlıyordu. Böylece Howard Straw'un kehanetini de boşa çıkaracaktı. Sadece bu yolla da değil tabii.

"Bir daha sporlandığımda," diye düşündü çamur-hamur, "çok sayıda ben olacağım; bazılarımız Thomas Jeffersonkent'e yerleşmekten mutlu oluruz. Bir dahaki sefere de yanan arabalardan uzak dururuz."

"Sağol," dedi Chuck. "Seni sevinçle kabul ederim. Hepinizi."

Howard Straw'un manik, alaycı kahkahası odayı doldurdu; bu fikir onun kinik zihnine çok eğlenceli gelmişti herhalde. Ama kimse ona aldırmadı. Straw omuz silkerek resmine geri döndü.

Dışarıda, bir savaş gemisinin iniş roketleri gürledi; gemi ustaca yere kondu. Alfalıların Da Vinci Tepeleri'ni istilası, gecikerek de olsa başlıyordu.

Ayağa kalkıp ön kapıyı açan Chuck Rittersdorf, gecenin karanlığına çıkarak, izlemeye ve dinlemeye başladı. Bir süre sigarasını içerek tek başına durdu; giderek yere yaklaşan gemilerin sesleri durdu, kalıcı bir sessizlik ortalığı kapladı. Gemilerin tekrar havalanması çok uzun bir süre alacaktı, belki de kendisi oradan gidene kadar sürecekti bu. Howard Straw'un kapısının önünde, karanlıkta dururken bundan emin gibiydi.

Birden arkasındaki kapı açıldı. Karısı, ya da daha doğrusu eski karısı dışarı çıktı, kapıyı kapatıp yanında durdu. Konuşmadı. Beraberce inişe geçen Alfa savaş gemilerinin gürültüsünü dinleyerek, havadaki ateşten izlere hayranlıkla baktılar; ikisi de kendi düşüncelerine gömülmüştü.

"Chuck," dedi Mary. "Yapmamız gereken çok önemli bir şey daha var... Sen düşünmemişsindir, ama eğer buraya yerleşeceksek, çocukları Arz'dan getirmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Doğru." Aslında düşünmüştü. Başını salladı. "Ama çocukları buraya getirmeyi istiyor muyuz bakalım?" Özellikle Debby'yi, diye düşündü. Çok duyarlı bir çocuktu Debby, burada yaşarsa, psikotik çoğunluğun inanç ve davranış kalıplarını devralabilirdi. Çözümü güç bir sorundu bu.

"Eğer ben hastaysam..." dedi Mary. Sözünü bitirmedi; buna gerek yoktu. Çünkü eğer o hastaysa, Debby zaten ailenin içinde sürüp giden ruhsal bozukluklara yakından maruz kalmış demekti; olan olmuştu yani.

Sigarasını karanlığa doğru fırlatan Chuck, kolunu karısının ince beline dolayıp kendine çekti; tepesini öptü, saçlarının ılık, tatlı kokusunu içine çekti. "Çocukları bu çevreye maruz bırakma riskini alacağız. Belki de buradaki diğer çocuklara emsal oluştururlar... Alfa III M2'deki ortak okula veririz onları; eğer sen razıysan ben risk almaya hazırım. Ne diyorsun?"

"Peki," dedi Mary dalgın dalgın. Sonra heyecanla, "Chuck," dedi, "sence ikimizin bir şansı var mı? Yani yeni bir hayat içinde... Uzun süreler bir arada olabilirsek? Yoksa sadece..." Eliyle bir işaret yaptı. "Eski kin ve şüphe dolu halimize geri mi döneriz?"

"Bilmiyorum," dedi Chuck. İşin aslı da buydu.

"Yalan söyle bana. Yapabileceğimizi söyle."

"Yapabiliriz."

"Gerçekten mi? Yoksa yalan mı söylüyorsun?"

"Ben..."

"Yalan söylemiyorum de." Sesinde acil bir ton vardı.

"Yalan söylemiyorum. Yapabiliriz. İkimiz de genciz, değişebiliriz. Paralar ve Manlar gibi katı değiliz. Haksız mıyım?"

"Haklısın." Mary bir süre sustu. "O Poli kızı, Annette Golding'i tercih etmediğinden emin misin? Doğru söyle."

"Seni tercih ediyorum." Bu defa yalan söylemiyordu.

"Peki ya Alfson'un fotoğrafını çektiği o kız? Hani Joan bilmemne... Onunla yatmıştın da üstelik."

"Gene de seni tercih ediyorum."

"Niye beni tercih ettiğini söyle," dedi Mary. "Hasta ve zalim olmama rağmen."

"Tam olarak bilmiyorum." Aslında açıklaması hiç mümkün değildi; bir sırdı bu onun için. Gene de hakikat buydu, içinde hissediyordu böyle olduğunu.

"Tek kişilik yerleşimin hayırlı olsun," dedi Mary. "Bir insan ve bir düzine çamur-hamur." Güldü. "Ne çılgın bir yer! Evet, çocuklarımızı buraya

getirmemiz gerektiğinden eminim. O kadar emindim ki kendimin... Biliyorsun işte. Hastalarımdan tamamen farklı olduğumdan. Onlar hastaydı, ben ise değildim. Şimdi ise..." Sustu.

"Pek bir fark yok," diye tamamladı onu Chuck.

"Sen aynı şeyi hissetmiyorsun, değil mi? Benden temelden farklı olduğunu yani? Sonuç olurak sen sağlıklı çıktın, bense çıkmadım."

"Bu bir derece meselesi," dedi Chuck. Samimiydi. Bir ara intihara niyetlenmişti, sonra da saldırganca canice dürtülere teslim olmuştu. Ama gene de uzun süredir kabul gören bir test sonucu çıkan grafikler, normaldi; Mary'ninkiler ise değildi. O kadar küçük bir derece farkıydı ki bu. Mary de, kendiside, küstah Man temsilcisi dahil Alfa III M2'deki herkes de, denge için, içgörü için savaşıyorlardı; yaşayan canlıların doğal eğilimiydi bu. Umut vardı her zaman, hatta -Tanrı korusun- Hebler için bile. Belki Gandiköy sakinleri için umut pek azdı maalesef, ama vardı.

Ama umut Arz'dayken bizim için de pek azdı, diye düşündü. Alfa III M2'ye göç ettiğimizde ise. Evet, umut vardı.

"Seni," dedi Mary boğuk bir sesle, "sevdiğime karar verdim."

"İyi," dedi Chuck hoşnut bir tavırla.

Ansızın, bu huzurlu durumu bozan keskin bir düşünce geldi çamur-hamurdan, "Madem duyguları ve eylemleri itiraf vakti, o zaman karınızın da Buny Hentman ile kısa macerasını masaya yatırmasını öneriyorum." Düzeltti: "Sözümü geri alıyorum, 'masaya yatırmak' tabiri son derece yanlış kaçtı.. Ama önerimin esası aynı: Size yüksek mali kazanımı olan bir iş bulma konusunda o kadar hevesliydi ki..."

"Bırak ben anlatayım," dedi Mary.

"Lütfen buyurun," dedi çamur-hamur. "Ben sadece öykünüz eksik kalırsa müdahale edeceğim."

"Bunny Hentman ile kısa bir macera yaşadım Chuck," dedi Mary. "Arz'dan ayrılmadan hemen önce. Hepsi bu."

"Dahası var," dedi çamur-hamur.

"Ayrıntıları mı anlatayım," dedi Mary öfkeyle. "Tam olarak ne zaman, nerede, ne yaptığımızı..."

"Onu değil. Hentman'la ilişkinizin başka bir yönünü."

"Pekâlâ," dedi teslim olmuş bir tavırla başını sallayarak. "O dört gün içinde," dedi Chuck'a, "Bunny'ye boşanmalar konusundaki tecrübelerime ve senin kişiliğin hakkındaki bilgilerime dayanarak, beni öldürmeye kalkışacağını söyledim." Sustu. Sonra, "Neden söyledim bunu,

bilmiyorum," diye ekledi. Belki de korkmuştum. Birine söylemem gerekiyordu ve o günlerde onunla sık sık birlikte oluyordum."

Demek Joan değildi. Kendini biraz daha iyi hissetti Chuck. Yaptığı şey için Mary'yi de suçlayamazdı. Polise gitmemiş olması bile mucizeydi; demek kendisini sevdiğini söylerken yalan söylemiyordu. Yeni bir gözle baktı eski karısına; bir kriz anında, ona zarar verme şansı varken bunu kullanmamıştı.

"Belki bu ayda başka çocuklarımız da olur," dedi Mary. "Çamur-hamurlar gibi... Buraya geldik ve sayımızı artıracağız, koca bir ordu olana kadar." Tuhaf, yumuşak bir sesle gülerek, karanlıkta Chuck'a yaslandı; yıllardır hiç yapmadığı gibi.

Gökyüzünde Alfa gemileri belirmeye devam etti; ikisi de sessizce yeni çocuklar yapmanın yollarını düşündüler. Zor olacağını fark etti Chuck, o güne dek yaptıkları her şeyden daha zor. Ama belki Hentman örgütünden geriye kalanlar onlara yardım ederdi. Ya da çamur-hamurun Arzlılar ve Arzlı olmayanlar arasındaki sayısız iş ilişkilerinin faydası olurdu, ikisi de mümkündü. Ayrıca Hentman'ın CLA'daki ajanı, eski patronu Jack Elwood vardı... Ama Elwood hapisteydi şimdi. Her neyse, bütün çabaları başarısızlığa uğrasa bile, Mary'nin dediği gibi başka çocuklar yapacaklardı; kaybettiklerinin yerini almazdı bu belki, ama göz ardı edemeyecekleri iyi bir kehanetti yine de.

"Sen de beni seviyor musun?" diye sordu Mary, dudaklarını kulağına yaklaştırarak.

"Evet," dedi Chuck, hakikat de buydu. Sonra, "Ah," dedi. Çünkü Mary hiç beklemediği bir anda kulak memesini ısırmış, neredeyse koparmıştı.

Bu da iyi bir kehanet gibi geldi ona.

Ama neyin kehaneti olduğunu bilmiyordu henüz.